

odsev odseva

Ob Stavnici
so prijazni ljudje

Za večjo
prometno
varnost

Šola ta naša
vsakdanja

Mario Králjev
Košarkišem
posvetil 22 let

Prevoz tovora in oseb

Milkačeva 38
1236 Trzin
Tel./fax: 01/504 15 51
Faks: 041/320-170

Logistični
Cirkusko Režen s.p.
E-mail: prevoz.rezen@siol.net

Cistilni servis

Depala vas d.o.o.

Depala vas 5, Domžale

Tel.: 01/72 41 657, 041/ 695 339, 01/ 72 42 489

Čistimo: • vse vrste oblačil, tudi perilo • vse vrste preprog • vse vrste zaves (tudi lamelne zaves) • tapisone in tople pode ter marmor
Pridemo na dom, po dogovoru lahko tudi ob vikendih in praznikih. Čistilni servis imamo v Depali vasi tik ob cesti z velikim parkiriščem.
Odprto imamo vsak dan od 8h do 19h, ob sobotah od 9h do 13h.

Cistilni servis

CITROËN
TRZIN

PRODAJA NOVIH VOZIL
STARO ZA NOVO
SERVIS
VULKANIZERSKE STORITVE
OPTIKA
ALARMI

AVTOMARKET

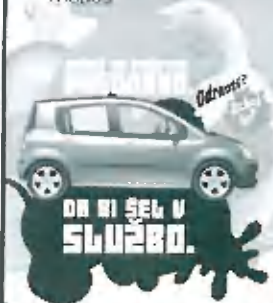

**"NA ZALOGI!
C3 XTR DIZEL
AVTO, KI ZMORE VEČ
že za 3.285.000 SIT"**

AVTOMARKE T d.o.o. prodajno servisni center. Blatnica 5, 1236 TRZIN. Tel: 01 562-33-00 • Prodaja vozil: 01 562-34-50 in 562-34-55 • Fax 01 562 21-63

PROBUS

DA NI ŠEL U
SLUŽBO.

AVTO SET d.o.o.
Dragomej 26, Domžale

**TOTALNA RAZPRODAJA
VOZIL L. 2004,
DO KONCA NOVEMBRA**

Omejena serija:
CLIO EXTREME (klima serijsko)
popust 400.000 SIT

Ob nakupu in montaji brezplačno
2-letno zavarovanje pnevmatik
(kraja, poškodba, vandalizem)

Prodaja vozil: 01/56 27 111, 041/648 166
Servis: 01/56 27 133, 051/642 166
Nadomestilo deli: 01/56 27 322
E-mail: info@avtoset.si
Internet: www.avtoset.si
Avtočika: 011/795 600

HP Commerce

**Za toplo zimo in pomlad
KURILNO OLJE
dostavlja Hubat!**

UGODNE CENE - MOŽNOST PLAČILA NA OBROKE
01/723 09 00 www.hp-commerce.si

SREČEVANJA IN ODHAJANJA

Zdi se, da je življenje en sam neskončen trak srečevanj in poslavljanj. Pred kratkim smo se poslavljali od polerja, počinitin in se veselili radosti, ki jih prinaša zlata jesen: obranja grozolja in drugega sadja, iskanja gob in kostanja, živih barv jesenskega listja ... Zdaj zamišljeno, skoraj otočno brodimo po odpadlem listju, opazujemo polzenje dežnih kapljic po steklu in premišljujemo o zimskih radostih, ki nam jih obljublja prihajajoča kraljica mrava v belem kožuhu. Vemo, da prinaša tudi nevšečnosti, a se vseeno veselimo snega, škripanja pod podplati

in žgečkljivega škicipanja mrzlega zraka v lica. Kako lepo se je sproščeno spuščati na smučeh po belih sirminah, se predajati užikom na zimskem soncu ali risati vesele vijuge z drsalčkami po ledu! A že zdaj vemo, da bomo navsezadnje vsi navdušeno pozdravljali pomlad in njeno cvetje, prebujanje življenja in hitenje poletju naproti. Zdi se, da se življenje vrti v neskončnih krogih, a vendar vsakega od teh krogov doživljamo drugače, v vedno novimi izkušnjami, spoznanji pa tudi brejami.

Naše izkušnje in spoznanja se bogatijo pri srečanjih z drugi-

mi ljudmi. Najprej se učimo od staršev in svojih najbližjih spoznavati svet. Učimo se, kaj je ljubezen, potrpežljivost, sreča, strah, obup in bolečina. Že v mladosti začnemo tkati mreže znanstev, prijateljstev in še tesnejših povezav. Spoznavamo vedno nove in nove oblike, nove ljudi, sodelavce, sopotnike v življenju. Od njih in z njimi se učimo modrosti življenja, nato pa tudi sami začnemo to znanje in izkušnje prenašati na druge. Ko živimo drug z drugim, si pomagamo, se medsebojno bogatimo in osrečujemo, a hkrati drug drugemu povzročamo težave, skrb, jezo, žalost ... Naša srečanja z drugimi so lahko nežna, površna ali pa globoka, trajnejša. A še tako trdna zveza se neke pretrga, neizbežno pride do slovesa.

Vezi, ki smo jih ikali vse življenje, so, čim dlje živimo, vse bolj razredčene, strgane. Včasih sami poskrbimo za njihovo trganje, ko se odelimo ali enostavno zamenjamo družbo. Nekateri se zapirajo vase, za najbolj boleče trganje naših vezi pa poskrbijo nesreče, bolezni in smrt. Ko v novembru, bolj pogosto kot ob drugih mesecih, stojimo ob grobovih, spet zaskekljajo rane slovesa in izgub. Z vsakim nam dragim človekom, ki smo ga izgubili, je tudi nas samih manj. Saj prihajajo drugi, a vendar je vsak neponovljiv in enkraten. Spominjamo se jih po lepih doživetjih, ki smo jih okušali skupaj, predvsem pa se jih spominjamo po njihovih delih in zaslugah, po listem, kar nam je dal, in to ne le v materialnem smislu.

Vsak človek ima svoje poslanstvo, pa če se ga zaveda ali ne. Vsi smo del velike zgodbe o razvoju človeštva, in vsak po svoje prispeva k temu. Nekateri svojo vlogo odigrajo z odliko, drugi malo manj uspešno, nekateri celo postanejo negativci, pa vendar lahko konec koncev tudi slabe stvari po svoje prispevajo k razvoju človeške civilizacije. Želimo si sicer, da bi bilo slabega kar najmanj, a tudi slabo igra v človeškem življenju in zgodovini človeštva posebno vlogo. Zdi se, da dobrega brez slabega niti ne bi bilo. Če znamo v sebi najti pravo moč, za nekatere težave celo okrepijo, v življenju pa ovire pomagajo pri izboru

najuspešnejših. Tisti, ki so najbolj iznajdljivi, najbolj previdni, najbolj pametni, najmočnejši ali »naj« na kakem drugem področju, uspejo. Res, da je v družbi načelo naravnega izbora marsikdaj popačeno, saj pogosto uspevajo tisti, ki imajo »boljše zveze«. ki se priklanjajo na pravega mesta, ki »lezejo v ...«, nimajo hrbenice in so pripravljeni za svoj uspeh drugega potunkati v blato in mu stopiti na ramena, da potem sami lahko molijo glavo iz umazanije proti soncu.

Takšnih in podobnih »litčev« je tudi v naši okolici na pretek, vendar je precej možnosti, da jih drugi, ko se poslojijo od njih, hitro pozabijo. Človeški spomin je narejen tako, da najraje briše slabe, žalostne stvari in ohranja spomine na lepe, prijetne trenutke in na ljudi, ki so si pri nas in na splošno priložili pozitivne ocene. Prav zato radi pravimo, da nekateri postajajo s svojimi dejanji nesmrtni, da so se trajno zapisali v zgodovino. V kraju kot je Trzin, verjetno kakšnih osebnosti, ki bi se s svojimi dejanji vidno zapisale v svetovno zgodovino, ravno ne moremo pričakovati, lahko pa se zapišejo v zgodovino kraja in v srca so občanov. Prav v zadnjem času smo se poslovlili od nekaterih sokrajanov, ki jih ne bomo tako hitro pozabili. Težka so takšna poslavljanja, a navsezadnje vemo, da nam je to vsem usojeno.

Statistika, ki smo jo pred kratkim prejeli, kaže, da je število prebivalstva v Trzinu še v naraščanju. Tiste, ki nas zapuščajo, nadomeščajo novi, mlajši, ki bodo kraju prinesli novo življenje, novo veselje, pa vendar bo zanje življenje v našem kraju prijetnejše (udi zaradi prispevka, ki so ga dali tisti, od katerih smo se nedavno poslovili).

Gledam jesenske liste, ko veselo poplesavajo v vetru, in se sprašujem, ali se veselijo ob zaključku svojega poslanstva ali pa zaradi novih doživetij, ki jim jih prinaša nova oblika bivanja. Odgovor ve le veter.

Urednik

ODSEV - glasilo Občine Trzin

Glavni in odgovorni urednik: Miro Stebe

Namestnica odgovornega urednika: Mateja Eščulj

Tehnični urednik: Emil Pevec

Urednik fotografije: Jože Seljak

Trženje: Jožica Valencak

Lektoriranje (razen Uradnega vestnika): Marija Lukan

Ostali sodelavci uredništva: Simon Erik Jugovic, Tone Ipavec, Urša Mandeljc, Petra Mušič, Tanja Prielovek, Mirjam Silih, Jana Urbas, Andrej Zupanc

Tisk: Marko Ravnikar s.p., Domžale

Naklada: 1470 izvodov

Glasilo Odsev izhaja enkrat mesečno in ga dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in podjetja v Trzinu.

Naslednja številka Odseva izide 20. decembra 2004. Vaše prispevke pričakujemo v uredništvu najkasneje do 10. decembra na naslov: Odsev, Mengeska 9, 1236 Trzin ali na elektronski naslov odsev_96@hotmail.com

Uradne ure v uredništvu:

Vsako sredo od 17. do 19. ure v prostorih uredništva, v prvem nadstropju stare osnovne šole v Trzinu (Mengeska c. 22/1)

☎: (01) 564 45 67 ☎: (01) 564 45 68

Slika na naslovnici: Čarovnice so rojale

(foto: Jože Seljak)

ISSN 1408-4902

Tehnične zahteve za poslane članke in slikovni material

Spoštovani bralci! Vse, ki nam pošiljate besedila oz. slike prosimo, da upoštevate naslednja navodila:

Besedila naj bodo shranjena v datoteki doc, rtf, txt (lahko tudi na disketi, mape se sprejemajo izjemo!); Če besedilo pošiljate po elektronski pošti, ga obvezno priložite kot prizemio in ne le telesno besedilo. Izogibajte se vsakršnemu oblikovanju besedila (različne pisave, tabulirani in zamki pri odstavkih, ...).

Pri fotografiranjih z digitalnim fotoaparatom slikajte z visoko resolucijo (fotoaparati na mobilnih zares ne zadostujejo!).

**ŽUPANOV
KOTIČEK**

Go ustoličenju nove vlade bržkone lahko pričakujemo tudi nekaj sprememb v razmerju med državo in lokalno samoupravo. Tem bolj glede na to, da je 1. maja letos Slovenija postala tudi članica EU, v kateri naj bi v skladu z Evropsko listino o lokalni samoupravi bila avtonomija lokalne samouprave resnično zagotovljena. Slovenija je lokalno samoupravo v pravem pomenu besede uvedla s sprejetom Ustave RS konec leta 1991 in tako rekoč ustanovila leta 1994. Pred tem smo seveda tudi imeli občine (in krajevne skupnosti), vendar so bile tedaj občine hkrati tudi organi v sistemu državne uprave in so opravljale vrsto nalog, ki so po svoji naravi v pristojnosti države in zato so bile te občine v večjem delu svojih pristojnosti in nalog neposredno podrejene najvišjemu organu izvršilne oblasti (Izvršnemu svetu republiške skupščine), po drugi strani pa pod vplivom centralnih omrežij SZDL, ZKS, tedanjih sindikatov itd. S sprejetom ustave smo se vsaj načeloma odločili za, recimo tako, evropski koncept lokalne samouprave, katere temeljno obliko pomenijo občine. Občine seveda delujejo v okviru ustave in zakonov, vendar naj bi imele svoje izvirne pristojnosti in naj bi tudi bile v tem pogledu avtonomne.

Seveda pa se je zelo težko posloviti od vzorcev mišljenja, po katerih smo mislili morda kar več desetletij. In tudi z lokalno samoupravo v Sloveniji je bilo in še vedno je tako. Država se izredno težko in počasi odpoveduje občutku (in prepričanju), da je nujno ves čas voditi, nadzorovati in usmerjati občine in jim ne dovoliti, da bi tako rekoč karkoli zares avtonomno urejale. Po drugi strani pa tudi državljanji oziroma občani v mnogih primerih še vedno ne razlikujemo med občino in državno upravo in pričakujemo od občine nekatere usluge ali tudi ukrepe, ki niso v pristojnosti občin in dejansko tudi ne morejo biti. Hkrati država prostodušno nalaga občinam vedno nove naloge in (finančne) obveznosti, kot da bi pač občine res bile samo organi oziroma izpostavne centralne državne oblasti, ne da bi

hkrati občinam zagolovila ustrezne vires sredstev za izvrševanje teh nalog ali jim dodelila sredstva iz državnega proračuna. Včasih pa, kot se zdi, država celo nalašč izpostavlja občine (občinske uprave in funkcionarje), ko npr. v zakone ali podzakonske akte zapiše, da občina lahko financira to in to, kar seveda občani razumejo kot obveznost občine, hkrati pa, kot rečeno, občina sredstev za le nemale nima oziroma ji država v bistvu ne omogoči povsem korektnega prazaporejanja sredstev, ker ne glede na določbe zakona ali podzakonskega predpisa ni hkrati povečala izdatka t. i. primerne porabe za občine. Je pa povsem jasno, da tovrstne obveznosti praviloma povečujejo občinske izdatke na področju tekočih odhodkov in transferov, ki sodijo v okvir primerne porabe.

Takšno ravnanje države vse preveč pogosto vidimo tudi na področju nujnih naložb, ki so po svoji naravi in tudi v skladu s predpisi naloge države oziroma državnih organov, javnih podjetij v lasti države ipd. Država z neizpolnjevanjem teh nalog in nemalokrat tudi z zelo demagoškimi izjavami funkcionarjev in celo z ukrepi in predpisi sili občine, da

morajo namesto nje vlagati npr. v izgradnjo ali vzdrževanje prometne infrastrukture, ki je v lasti države, prevzemati nekatere obveznosti na področju socialne in šolstva, izvajati za državo določene naloge, ki bi zagolovo sodile v delokrog državne uprave, pri čemer si občina s takimi nalogami naposled nakoplje še jezo in zamero občanov ipd.

Z vsem tem se srečujemo tudi v Občini Trzin in zato, kot rečeno, z zanimanjem pričakujemo, kako se bo razreševanja za ga lokalne samouprave lotila nova vlada. Veliko bi pomenilo že to, če bi poskušala misliti o lokalni samoupravi mimo stereotipov, ki so obvladovali to razmerje v bistvu ves čas od uvedbe lokalne samouprave. To bi bilo dobrodošlo, ker bi potem morda po eni strani postopoma tudi bolj realno ocenjevala pozitivni prispevek lokalne samouprave k razvoju Slovenije in, po drugi strani, ravno tako bolj realno ocenjevala potrebe občin oziroma lokalne samouprave v celoti glede na pričakovanja ljudi in naloge lokalne samouprave.

Tone Peršak

ZA LEPSI IN PRIJETNEJŠI TRZIN

Konec oktobra je trzinski župan g. Tone Peršak povabil na prvi letošnji »kulturni večer«, kakršnih smo bili vajeni tudi v prejšnjih letih v zimskem času. Tokratni gost in hkrati voditelj pogovora je bil kar prvi mož naše občine sam, tema pa je bila namenjena ureditvi Trzina in našim željam, ki bi jih bilo dobro zapisati v strategijo razvoja v prihodnjem srednjeročnem obdobju.

Z izbranimi besedami je župan orisal, kako ljudje razvrščamo in zadovoljujemo svoje potrebe in pričakovanja od okolja. Kako si želimo topline, harmonije in bežimo pred strahom. Kako lahko lokalna skupnost izpolnjuje te potrebe in želje. Njegovo razmišljanje je bilo poglobljeno in prijetno, tako da so nekatere poslušalke še naslednji dan komentirale, kako lepo je povedal, druge pa, ki bi jih bilo dobro zapisati v strategijo razvoja v prihodnjem srednjeročnem obdobju. Z izbranimi besedami je župan orisal, kako ljudje razvrščamo in zadovoljujemo svoje potrebe in pričakovanja od okolja. Kako si želimo topline, harmonije in bežimo pred strahom. Kako lahko lokalna skupnost izpolnjuje te potrebe in želje. Njegovo razmišljanje je bilo poglobljeno in prijetno, tako da so nekatere poslušalke še naslednji dan komentirale, kako lepo je povedal, druge pa, ki bi jih bilo dobro zapisati v strategijo razvoja v prihodnjem srednjeročnem obdobju. Z izbranimi besedami je župan orisal, kako ljudje razvrščamo in zadovoljujemo svoje potrebe in pričakovanja od okolja. Kako si želimo topline, harmonije in bežimo pred strahom. Kako lahko lokalna skupnost izpolnjuje te potrebe in želje. Njegovo razmišljanje je bilo poglobljeno in prijetno, tako da so nekatere poslušalke še naslednji dan komentirale, kako lepo je povedal, druge pa, ki bi jih bilo dobro zapisati v strategijo razvoja v prihodnjem srednjeročnem obdobju.

Z izbranimi besedami je župan orisal, kako ljudje razvrščamo in zadovoljujemo svoje potrebe in pričakovanja od okolja. Kako si želimo topline, harmonije in bežimo pred strahom. Kako lahko lokalna skupnost izpolnjuje te potrebe in želje. Njegovo razmišljanje je bilo poglobljeno in prijetno, tako da so nekatere poslušalke še naslednji dan komentirale, kako lepo je povedal, druge pa, ki bi jih bilo dobro zapisati v strategijo razvoja v prihodnjem srednjeročnem obdobju. Z izbranimi besedami je župan orisal, kako ljudje razvrščamo in zadovoljujemo svoje potrebe in pričakovanja od okolja. Kako si želimo topline, harmonije in bežimo pred strahom. Kako lahko lokalna skupnost izpolnjuje te potrebe in želje. Njegovo razmišljanje je bilo poglobljeno in prijetno, tako da so nekatere poslušalke še naslednji dan komentirale, kako lepo je povedal, druge pa, ki bi jih bilo dobro zapisati v strategijo razvoja v prihodnjem srednjeročnem obdobju.

22. redna seja občinskega sveta Občine Trzin PREDLOGI ZA VEČJO PROMETNO VARNOST IN FINANČNI NAČRTI

Oktohrska redna seja trzinskega občinskega sveta je bila na programu nekoliko kasneje, saj večino sej opravijo v prvih polovicah mesecev, lokrat pa je bila 18. oktobra, zato o njej poročamo šele v tej številki. Omeniti pa moramo še eno novost, saj so se člani občinskega sveta za to sejo prvič sestali v novi občinski sejni sobi, ki so jo uredili v prizidku stare osnovne šole, tam, kjer je bil prej eden od začasnih prostorov vrtca.

Pred začetkom seje je župan predlagal umik druge točke dnevnega reda, pri kateri naj bi po napovedih obravnavali strategijo razvoja občine v naslednjem petletnem obdobju. Ta tematika bo uvrščena na eno od naslednjih sej občinskega sveta, udeleženci seje pa so se tudi strinjali, da se najprej lotijo obravnave Študije o prometni varnosti v Trzinu, saj je bil na seji navozlo tudi vodja strokovnjakov Prometno-tehničnega inštituta Fakultete za gradbeništvo, kjer so pripravili študijo, prof. dr. Peter Lipar. Omenjeno točko bi morali obravnavati že na septembrski seji OS, vendar so jo prestavili na oktobrsko, ker septembra ni bilo zraven predstavnikov izdelovalcev študije. Župan je uvođoma povedal, da so študijo naročili, da bi dobili podlage za preureditev prometnih površin v občini, tako da bi promet na njih potekal varneje in bolj tekoče. Pojasnil je tudi, da so izvajalci že upoštevali nekatere od pripomb, ki so jih na občini zbrali ob prvem predlogu prometne študije, da pa pri tej točki ne gre za strinjavanje oz. nestrinjanje s študijo, temveč zgolj za seznanitev z njo in za sprejemanje še novih predlogov, ki bi lahko prispevali k še boljši prometni ureditvi v naselju.

Dr. Lipar je nato povedal, da podobne študije delajo za posamezne občine po vsej Sloveniji in da je prav trzinski primer od vseh študij, ki so jih doslej naredili, najmanj problematičen. Dejal je, da na seznamu 90 t.i. črnih prometnih točk v državi Trzina ni. Naše težave naj niti ne bi bile tako hude, prav tako pa strokovnjaki ne pričakujejo, da se bo promet na našem območju v bližnji prihodnosti kaj dosti bolj okrepil. Povedal je, da so predstavniki Prometno-tehničnega inštituta preučili razmere na vseh 45 trzinskih ulicah. Ob tem je opozoril, da je reševanje prometnih težav na občinskih cestah povsem drugačno kot na državnih cestah.

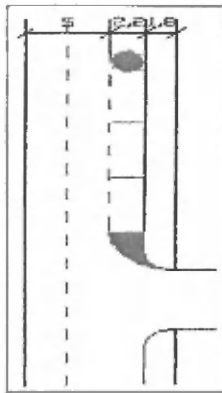
Zato je treba, kot je dejal, glede prometnih problemov na Mengeški cesti in Štiripasovni obvoznici na ogled stanja povabiti predstavnike Direkcije za ceste.

Pokazati jim je treba težave, nato pa bo treba skupaj pripraviti projektno nalogo, v kateri naj bi strokovnjaki z Direkcije za ceste že nakazali možne rešitve. Narobe bi bilo, če bi občina sama načrtovala ukrepe, saj morajo biti predstavniki Direkcije ves čas soudeleženi pri tem.

Na državnih cestah je tako opozoril na težavno zavijanje v industrijsko cono ali iz nje na štiripasovnico. Glede Mengeške ceste pa je dejal, da bi bila tam res potrebna obvoznica. Opozoril je, da je bila ta že vnešena v državne načrte, nato pa je iz njih izpadla, deloma tudi po krivdi Trzinцев samih. Priporočil

je, da naj bi se čimprej »postavili v vrsto« za njeno izgradnjo, saj bi glede na gostoto tranzitnega prometa potrebo po tej cesti na državni ravni verjetno uvrstili sorazmerno visoko med prednostne naloge. Ocenil je, da bi do obvoznice lahko prišli v 5 do 6 letih. Dejal je tudi, da gradbena dela za takšno obvoznico, brez stroškov odkupa zemljišč, zdaj stanejo od 7 do 10 milijonov dolarjev za kilometer ceste. Opozoril je tudi, da bi bila pri prizadevanjih za umestitev obvoznice v državne načrte potrebna tudi »samoiniciativnost« lokalne skupnosti, saj bi to lahko pospešilo postopke.

Ko je govoril o cestah, ki so v pristojnosti občine, je opozoril, da je na njih zelo malo tajnih oznak. Dejal je, da še ni videl naselja, ki bi imelo tako malo horizontalne signalizacije. Ceste v Trzinu so razvrstili v štiri kategorije, za katere so tudi določili hitrosti vožnje. V prvi kategoriji so primarne ceste, ki povezujejo posamezna naselja in služijo za tranzitni promet in so običajno v državni lasti. Na njih so najvišje dovoljene hitrosti od 70 do 100 km na uro, v naseljih pa do 50 km na uro. V drugo kategorijo sodijo zbirne ceste, ki zbirajo promet z dovoznih cest ali večjih parkirišč in se priključujejo na primarne. Na njih so dovoljene hitrosti do 60 km na uro, dovozne ceste zbirajo promet iz več stanovanjskih ulic, posamezni objekti pa imajo urejene tudi neposredne dovoze na take ceste. Na njih naj bi bile najvišje dovoljene hitrosti od 40 do 50 km/h. Zadnja kategorija pa so stanovanjske ulice, ki bi jim lahko rekli celo območje počasnega prometa. Na teh dovozih do stanovanjskih objektov lahko računamo na prisotnost otrok in drugih pešcev. Tam je dovoljeno voziti največ 30 km/h, kolesarske steze ali pasovi na njih niso nujno

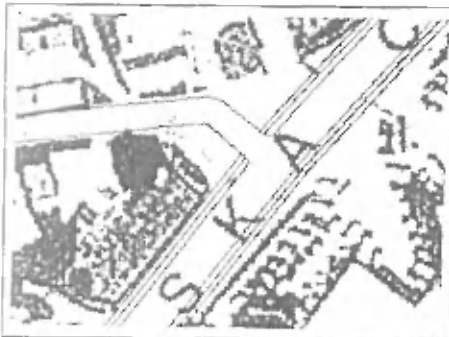
Parkirišča na Mlakarjevi cesti

potrebni. Ker so v študiji predvideli množico ukrepov, ki so potrebni za izboljšanje prometnih razmer v občini, so sestavili tudi prednostni seznam devetih cest, na katerih je treba poskrbeti za večjo varnost. Po oceni strokovnjakov naj bi prometne razmere na trzinskih cestah urejali po naslednjem vrstnem redu. Ukrepi so najbolj nujni na Mengeški cesti, sledijo pa Ljubljanska, Kidričeva, Cankarjeva, Mlakarjeva, Habatova, Reboljeva, Za hribom in Županova cesta. Ukrepe na drugih cestah pa naj bi urejali kasneje v več fazah.

Dr. Lipar je ob tem dejal, da ne trdi, da je prednostni red urejanja zadev pravilen in edino zveličaven. Odločitev o tem je predvsem v rokah občine. Ko je odgovarjal na pripombe, ki so jih zbrali med izdelavo študije in po njeni prvi predstavitvi, pa je dejal, da se strinja z ureditvijo krožišča na križišču pred piramidno OIC, vendar pa stane semaforizacija petkrat manj. Postavitev semaforjev naj bi veljala od 5 do 7 milijonov. Glede povečanja hitrosti na Kidričevi cesti in zahtev po odstranitvi grbin je povedal, da ni pristaž teh grbin, vendar meni, da če se grbine že delajo, da je prav, da se delajo po predpisih. Te morajo biti namreč dolge med 3,5 in 3,6 m, tako da osebna vozila zapeljejo tokaj z obeh osem in ne z vsako posebej. Dejal je tudi, da med najbolj problematične odseke v trzinski prometni ureditvi sodi tudi navezava stranskih cest na Ljubljansko od mostu preko Pšate do križišča pred trgovino Zastopnik. V študiji so zapisali nekaj predlogov za ureditev tamkajšnjih razmer. V razpravi, ki je sledila, so svetniki opozorili še na nekaj pomanjkljivosti, ki jih opažajo na in ob cestah v občini, nato pa so sprejeli sklep, da so se seznanili z ugotovitvami in priporočili izdelovalcev prometne študije.

Rebalans sprejet

V nadaljevanju seje so svetniki brez posebne razprave sprejeli še en rebalans letošnjega proračuna. Kot je povedal župan g. Anton Peršak, so bili prihodki občine v prvih devetih mesecih večji tudi od ocen pri prejšnjem rebalansu. Kaže, da bo v občinsko blagajno priteklo za približno

Izsek iz študije: Križišče pri Zasopniku

38 milijonov tolarjev več, kot so ocenili pri prvem rebalansu. Vzrok za to župan vidi predvsem v predvidnem načrtovanju prihodkov, saj se s tem želijo izogniti nepredvidenim primanjkljajem, da pa je dohodkov več, pa je kriv večji priliv denarja z naslova dohodnin. Očitno so se Trzinčani zvišali zaslužki oz. plače, nekaj več pa je bilo tudi priseljenih, verjetno pa so Trzin kot svoje bivališče napisali še nekateri občani, ki do zdaj niso bili prijavljeni v občini. Sprememba proračuna je bila potrebna tudi zato, ker so se na občini lahko z več denarja odločili tudi za nekatere nove, manjše naložbe, pri nekaterih postavkah iz prejšnjega izračuna proračuna pa so se pokazali tudi višji stroški. Med temi je omenil predvsem dražje popravilo in posodabljanje t.i. Čebulovega mosta, nekatere dražje naložbe pri vzdrževanju objektov, na primer streha telovadnice pri osnovni šoli, začetek nekaterih postopkov s področja prostorskega načrtovanja in še več drugih spremenjenih postavk v proračunu. Po novem naj bi imela naša občina letos za dobrih 714 milijonov prihodkov in približno milijardo 55 milijonov odhodkov. V zvezi s tem so člani občinskega vodstva sprejeli tudi spremembe letošnjega načrta razvojnih programov.

Predlog proračuna za leto 2005

Tudi naslednja točka dnevnega reda se je nanašala na finančno problematiko. Kot je pojasnil g. župan, so morali svetniki in svetnice predlog proračuna za naslednje leto obravnavati že na oktobrski seji, če želimo, da bi bil proračun sprejet še letos, kar bo pozitivno vplivalo na financiranje občine v prihodnjem letu. Dejal je, da so se pri pripravi predloga lahko naslonili le na doslej znane napovedi gospodarske rasti in inflacije in na izkušnje iz prejšnjih let. Po ocenah pripraviljavcev predloga proračuna naj bi prihodki občine naslednje leto znašali 765.299.028 tolarjev,

porabili pa naj bi lahko 816.109.421 tolarjev. Predvideli so tudi zadolževanje v višini dobrih 30 milijonov tolarjev, načrtovani proračunski primanjkljaj pa naj bi naslednje leto dosegel približno 23 milijonov tolarjev. Proračun bo za naslednje leto višji na prihodkovni strani predvsem zaradi prikaza priliva sredstev s področja amortizacije komunalnih naprav in razširjene produkcije v okviru skupne komunalne službe, kar so doslej prikazovali na po-

sebni postavki proračuna komunalnega podjetja Prodnik. Ko so govorili o načrtih porabe v prihodnjem letu, so se svetniki zavzeli predvsem za nakupe zemljišč na gozdnem območju med Mlakami in obrtno cono, za nekaj več sredstev za športne dejavnosti. Občina bo nekaj več denarja namenila tudi za pripravo strategije njenega razvoja, nekaj več stroškov pričakujejo tudi pri preurejanju stare osnovne šole v občinsko upravno stavbo ter za preurejanje sedanjih občinskih prostorov v društvene. Opozorili so, da bo treba nekaj več denarja nameniti tudi za zameno kritine na gasilskem domu. Sorazmerno dosti denarja pa je namenjenega društveni dejavnosti v Trzinu. Svetniki so govorili tudi o možnosti odkupa katere od zanimivih trzinskih domačij, da bi v njej uredili trzinski muzej. Se zlasti se nekateri zavzemajo za odkup Šuštarčeve hiše, vendar so vsa razmišljanja o tem še vedno predvsem razmišljanja in želje. Svetnice in svetniki so o proračunu za prihodnje leto razpravljali v delovnih telesh občinskega sveta, zdaj pa jih čaka ponovna obravnava in kot kaže, bodo proračun sprejeli lahko že na decembrski seji.

Različna problematika

Preden je občinski svet prešel na obravnavo največjih naložb v občini in na pobude ter vprašanja svetnikov, so člani sveta brez posebne razprave potrdili predlog Komisije za občinska mandatna vprašanja, volitve in imenovanje, po katerem so go. Marijo Hojnik imenovali za koordinatorico za enake možnosti moških in žensk v občini

Trzin. Župan je nato na kratko poročal o tekočih zadevah v občini. Med drugim je povedal, da je gradnja prizidkov k osnovni šoli in njihovo opremljanje zaključeno, zdaj se pripravljajo na posodobitev šolske kuhinje, kar bo ena večjih naložbenih postavk v proračunu 2005, potrebna pa bo tudi sanacija strehe nad telovadnico osnovne šole, saj se tam kondenzira vlaga. Očitno je šlo pri tem za napako projektantov. Dejal je, da tehničnega prevzema športnega parka v Mlakah še ni bilo in da je bilo potrebno izpeljati več sanacijskih ukrepov. Načrtovalci so se ušeli glede odvodnjavanja, uporabniki pa so opazili še nekaj drugih manjših napak, kot je na primer prekratka steza za bališče. Spomenik žrtvam druge svetovne vojne pred osnovno šolo so obnovili, preko javnih del so zaposlili oskrbnika

občinskih objektov. Dejal je, da sanacija kanalizacije v Mlakah poteka, naročili pa so tudi popravilo ograje ter dostop pri Čebulovem mostu. S tem popravilom naj bi zagotovili, da bo most dostopen tudi za invalide in mamice z vozički. Med pobudami in vprašanji občinskih svetnikov pa moramo še zlasti izpostaviti zahtevo g. Pavliča, ki je v imenu Turističnega društva opozoril, da v informacijskem središču v Centru Ivana Hribarja nimajo vedno na razpolago sprotnih informacij o dogodkih v občini. Da je to pereč problem, so se strinjali tudi drugi svetniki. Lilijana Smrekar pa se je zavzela, da bi v Trzinu namestili še več oglašnih vitrin.

ZA VEČJO PROMETNO VARNOST

ot smo v Odsevu že pisali, je Občina naročila pripravo prometne študije, s katero naj bi zagotovili boljše prometno varnost v Trzinu. Strokovnjaki so preučili 45 trzinskih cest in ulic in napisali nekaj svojih predlogov, ki naj bi zagotovili večjo varnost. Med najhujše pomanjkljivosti trzinske prometne ureditve so zapisali pomanjkljive taine in druge oznake na trzinskih cestah in cestiščih. Ker tu ne gre za tako finančno zahtevne naloge, bi se na Občini res lahko odločili za odpravo teh pomanjkljivosti, še zlasti ker tudi sami člani občinskega sveta praktično na vsaki drugi seji opozarjajo na kakšen neustrezen postavljen prometni znak ali na ne dovolj jasno označen prometni režim v kakšnem delu Trzina. Najnujnejša je ureditev Mengeške in Ljubljanske ceste, so določili strokovnjaki v študiji. Na občini so sicer že sprožili nekaj akcij za obe cesti, vendar se vse skupaj, po oceni nekaterih občanov, odvijata prepočasi. Za Mengeško bi bila, kot so ocenili tudi sestavljavci študije, najbolj primerna rešitev obvoznica, ki pa je seveda tudi stvar države. Ker vemo, kako hitro stvari potekajo v zvezi z drugimi podobnimi cestami, še zlasti če se spominimo zapletov pri odkupovanju potrebnih zemljišč za sedanjo štiripasovnico mimo južnih predelov Trzina, bi bilo res dobro, da bi na Občini začeli v čim krajšem času odločneje ukrepati na tem področju. Dokler pa obvoznica ne bo urejena, pa bi le morali zmanjšati nevarnosti za pešce ob tej cesti s pločniki in ustreznimi prehodni preko ceste. Zanimivo je, da so pripravljavci študije tudi pri dopolnjeni različici Mengeško pravzaprav obdelali precej površno in kot je dejal eden od stanovančev ob tej cesti: »Kot da je Mengeška cesta narejena le do Narobeta«.

Glede ustrežnejše prometno-varnostne ureditve Ljubljanske ceste pa so strokovnjaki napisali, da bi jo bilo treba preurediti v cesto mestnega videza. Predvsem je treba posodobiti in popraviti most preko Pšate. Dodali naj bi mu površine za kolesarske pasove na obeh straneh, tam, kjer se na Ljubljansko cesto navezuje cesta Za hribom, pa bi morali, po mnenju pripraviljavcev študije, razširiti del mostne konstrukcije. Na ta način bi zmanjšali zdaj izjemno nepregledno in nevarno vključevanje v promet s stranske ceste na Ljubljansko, prav tako pa bi tudi olajšali zavijanje z Ljubljanske desno na cesto Za hribom. Neposredno ob tej kritični točki je treba poskrbeti še za drugo podobno nevarno mesto, za križišče pred trgovino Zastopnik. Strokovnjaki menijo, da je tam mogoče problem sorazmerno enostavno

rešiti s talnimi in drugimi oznakami, tako da bi se Ulica pod gozdom pravokotno priključevala na Ljubljansko cesto (glej skico na prejšnji strani). Ob robu Ljubljanske ceste od križišča s cesto Pod gozdom do križišča z Mlakarjevo je treba na obeh straneh urediti pločnike in kolesarske steze. Strokovnjaki pa se zavzemajo tudi za ureditev osvetljenih prehodov za pešce z vso potrebno svetlobno signalizacijo pri križišču z ulico Pod gozdom, pri avtobusnih postajališčih in pri uvozu v podzemne garaže v soseski T-3.

Zanimive so rešitve, ki jih predlagajo za Mlakarjevo ulico. Na odseku med križiščema z Zupanovo in Prešernovo ulico predlagajo, da naj bi ob sedanjem pločniku uredili po 2,2 m široka mesta za vzdolžno parkiranje, saj bi tako dobili precej parkirnih mest, hkrati pa bi zožili vozna pasova in tako prispevali k umiritvi prometa (glej skico na strani 5). Predlagajo tudi ureditev krožnega križišča na stičišču Mlakarjeve in Kidričeve ulice, podpirajo pa tudi ureditev križišča na mestu, kjer naj bi se na Kidričevo cesto navezovala povezovalna cesta med obrtno cono in ostalim delom Trzina. Zanimivo je, da na Kidričevi in Mlakarjevi cesti predlagajo odstranitev sedanjih grbin, ki niso v skladu s predpisi, zavzemajo pa se za nameslitev drugih hitrostnih ovir, t. i. zvočnih opozorilnih grbin.

Za Zupanovo ulico so ocenili, da zaradi svoje dolžine, ker je ravna, pri voznikih vzbuja željo po večjih hitrostih, zato predlagajo, da bi tam postavili dva nekoliko zamaknjena cestna otoka, ki bi ustvarila šikano, voznike bi prisilila, da za zavijanje mimo njih upočasnijo vožnjo, ker bi bila otoka nekoliko odmaknjena od roba cestišča, pa bi to omogočalo nemoten kolesarski promet mimo njih. Glede Kmetičeve ulice ugotavljajo, da so Slovenske železnice zavrnile predlog za postavitve zapornic, zato predlagajo ureditev vsaj semaforiziranega prehoda čez prago. Glede na nedavno smrtno nesrečo pri podobnem prehodu čez prago v Depaji vasi in ker je tudi domžalska občina ostro nastopila pri Slovenskih železnicah, pa je vendarle možno, da bi tudi naša občina z odločnim nastopom lahko dosegla postavitev zapornic. Med zanimivejšimi rešitvami naj omenimo še predlog, da bi na Cesti Kamniškega bataljona uredili enosmerni promet, za odsek Ceste za hribom od mosta do odcepa k blokom ob tej cesti pa predlagajo postavitev znaka: Prepovedan promet v obe smeri z dopolnilno tablo Dovoljeno za stanovalec.

V študiji je še več drugih zanimivih rešitev, ki bi, če bi jih upoštevali, prav gotovo prispevale k boljši prometni varnosti v našem kraju.

Miro Štebe

Vabilo na novoletno srečanje

Društvo upokojencev Žerjavčki Trzin bo **16. 12. 04 ob 16^h** spet pripravilo že tradicionalno novoletno srečanje. Druženje bo tudi tokrat **v avli osnovne šole Trzin**

Priljubljeni odbor

DRUŠTVO PRIJATELJEV MLADINE TRZIN

VABI OBČANKE IN OBČANE TRZINA

NA OKROGLO MIZO

z naslovom

MLADI TRZINA IN PREŽIVLJANJE PROSTEGA ČASA

v

TOREK, 30. novembra 2004, ob 18. uri

v dvorani Marjance Ručičaj.

VLJUDNO VABLJENI!

TURISTICNO DRUŠTVO TRZIN

vabi na

Večer slovenske pesmi in folklorne in podelftev priznanj za lepo in urejene okolje 2004,

ki bo **26. novembra ob 19.00** v **Kulturnem domu** v **Trzinu.**

V kulturnem programu bodo nastopili folkloristi iz Primskovega, pevski zbor iz Moravč in Pervačine in domači harmonikarji, priznanja in pohvale bodo prejele družine in posamezniki, ki so imeli po oceni komisije TD letos najlepše urejene in cvetoče domove.

Vabljeni!

23. redna seja občinskega sveta Občine Trzin Z SGP GORICO BODO ŠE TEŽAVE

Novembrska seja občinskega sveta je imela sorazmerno kratke dnevni red, vendar so na njej obravnavali več zadev, pomembnih za prihodnje usmeritve Trzina. Na seji pa je prvič v vlogi svetovalca župana za finančne zadeve sedela Vika Kreča, ki je na tem mestu zamenjala dosedanjega trzinskega »finančnega ministra« Jorga Petroviča. Viko Trzinci poznamo kot izjemno pošteno in odgovorno nalogo opravljala enako uspešno in vestno kot vse svoje dosedanje zadolžitve.

Najprej so člani sveta dali soglasje k sodelovanju občine pri razvojnih programih občin savske ravnin in posavskega hribovja za obdobje 2004 – 2008. Gre za razvojni program trinajstih občin (Kamniki, Komenda, Trzin, Domžale, Lukovica, Moravče, Dol pri Ljubljani, Litija, Šmarin pri Litiji, Zagorje, Trbovlje, Hrastnik in Radeče), za katerega so pobudo o sodelovanju z Ministrstvom za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano dali že leta 2000 v Moravčah. Takrat so začeli s prvim projektom, ki zdaj sodi v omenjeni razvojni program, za katerega so rekli, da gre za preveritveni projekt Po poteh dediščine v omenjenih občinah. V projektu se ukvarjajo z vprašanjem, kako bi lahko prispevali h kakovostnemu razvoju omenjenega območja. Precej dejavnosti je usmerjene v spodbujanje in pomoč kmetijstvu, poseben poudarek pa je pri tem dan tudi ohranjanju in predstavljanju naravne in kulturne dediščine v občinah, ki so se pridružile skupnim prizadevanjem. Računajo, da bodo tako lažje prišli do denarne pomoči strukturnih skladov Evropske unije. Vsem udeležencem priprave razvojnega programa se je zdel najpomembnejši po-

vezovalni element naravne in kulturne dediščine, zato so po posameznih občinah opredelili svoje najpomembnejše naravne in kulturne spomenike ter jih vključili, kot so zapisali, na seznam »Izrednega produkta«. Iz naše občine so na ta seznam vključili le faro cerkve sv. Florjana. Gre za dokaj širok program, v katerega pa se je v Trzinu, kot kaže, poleg občine še v največji meri vključilo turistično društvo. Razvojni program je izdelal Center za razvoj iz Litije, pri tem pa so pomagali tudi predstavniki sodelujočih občin.

Za okolju prijazno občino

Tudi naslednja točka dnevnega reda je govorila o razvojnih načrtih, povezanih z našo dediščino. Šlo je za lokalni program varstva okolja. Tega na pobudo Občine in ob njenem sodelovanju poleg nekaterih Trzinčev je nekaj časa pripravljala podjetje OIKOS iz Domžal.

Voditeljica projekta Urša Šolc je predstavila dosedanje delo pri pripravi projekta. V Trzinu so za pomoč pri sestavi programa ustanovili t.i. projektini svet, v katerem so predstavniki nekaterih trzinskih organizacij in posamezniki, ki jim je blizu varovanje okolja. Pripravili so že tri delavnice, na katerih so obravnavali pereče ekološke probleme v občini in možnosti za njihovo reševanje. Kot je povedala ga. Šolc, so z udeležbo na teh delavnicah, s sodelovanjem občanov in še zlasti občine, zelo zadovoljni. Kot izhodišče za pripravo lokalnega programa varstva okolja jim bo služila strategija nekdanje občine Domžale na tem področju, vendar pa so se v tem času nekateri življenjski pogoji precej spremenili, prav tako pa se je spremenila tudi zakonodaja, ki ureja to področje. Najprej so opravili temeljito analizo razmer na področju okolja, vendar so si pri tem morali večkrat pomagati s podatki za širše območje ali pa z meritvami, ki so bile opravljene v sosednjih občinah. Iz zbrane gradiva je vseeno mogoče zaključiti, da so razmere glede varovan-

ja okolja v Trzinu sorazmerno dobre, saj imamo že zelo razvito infrastrukturo, Trzinu v prid pa gre tudi njegova majhnost. To je tudi šibka točka, saj je bolj ranljiv za nepravilno ali še neustrezno ravnanje z okoljem v sosednjih občinah. Po razpravah na prostorskih delavnicah in po preučitvi razmer so izdelovalci lokalnega programa izpostavili nekaj prednostnih nalog, ki jim bo v bodoče treba posvečati še večjo pozornost in si prizadevati, da bi našli najustreznejše rešitve.

Na prvo mesto so uvrstili skrb za neoprečno pitno vodo, prav tako pa so na vseh ravneh tudi poudarjali skrb za prijazno bivalno okolje. Treba je zagotoviti prostorske načrte in druge »podlage« za trajnostno, kakovostno in naravi prijazno koriščenje okolja, zelo pomembno vprašanje pa je tudi skrb za še racionalnejšo ureditev prometa na našem območju. Posebno skrb pri tem bo treba posvečati ureditvi cenovno ugodnim povezavam s sosednjimi kraji s pomočjo javnega prevoza. Ena od prednostnih nalog naj bi bila tudi ohranjanje naravnih vrednot in virov. Na to se nanaša tudi še večja skrb za pravilno ravnanje in odlaganje odpadkov. Naša občina bi morala še naprej namenjati posebno skrb temu, da bi dopuščala odpiranje podjetij in odlaganje odpadkov, prijazno za okolje. Med prednostne naloge pa so zapisali tudi osveščanje in boljše informiranje ljudi pa tudi tesnejše sodelovanje s sosednjimi občinami na tem področju. Te prednostne naloge je posebej podprl tudi trzinski župan, ki se je ob tem še zlasti zavzel za sodelovanje s sosednjimi občinami pri projektu Pšata – studenec, povedal pa je tudi, da je naša občina podobna spodbujanja prehoda dnevne migracije na dobro urejen javni potniški promet. Pri tem bi bilo potrebno predvsem zagotoviti boljše prometne povezave in cenovno ugodnejše prevoze. Pri naslednji točki so člani občinskega sveta brez posebnih zapletov namesto g. Simona Gaberška, ki se je odselil iz Trzina, za člana Četrtega odbora OJC na predlog komisije za mandatna vprašanja in volitve pooblašili Jožico Rihter, ki jo Trzinci bolje poznamo kot direktorico trzinskih enot NLB Domžale.

Sivl lasje zaradil SGP Gorice

Sledilo je seznanjanje članic in članov občinskega sveta s posledicami neustrezno urejenih razmerij med nekdanjo občino Domžale, sedanjo občino Trzin in podjetjem SGP Gorica. Župan je občinski svet najprej na hitro seznanil z dolgo

Telefonske številke
Občine Trzin so:

**564 45 44, 564 45 43,
564 45 50 in 564 45 49**

Fax:
564 17 22

Elektronska pošta:
info@obcina-trzin.si

Domača stran na internetu:
http://www.obcina-trzin.si/

**Uradne ure
uredništva Odseva:**

**Vsako sredo
od 17. do 19. ure v
prostorih uredništva, v prvem
nadstropju stare osnovne šole
v Trzinu (Mengeška c. 22/1)**

☎: **(01) 564 45 67**

☎: **(01) 564 45 68**

in zapleteno zgodovino razmerij med trzinskim vodstvom in SGP Gorico ter o tem, kako je prišlo do neskladij. Med drugim je povedal, da se je včasih delalo v drugačnih pogojih, da precej stvari niso dokončali ali pa jih niso vsaj ustrezno rešili. Med drugim so zelo nekakovostno uredili kanalizacijo v naselju Mlake. Nove priključke so priklapljal stihijsko. Neredko se je zgodilo, da so širše cevi priklapljal na ožje, da so na že zaključeno omrežje dodajali še nove priključke ipd. Velik problem so bile neurejene zelenice med hišami, ki so jih kasneje uredili občani sami in si tako pridobili služnostno pravico, marsikdo pa si je to razložil, kot da je dobil parcelo tudi v trajno uporabo. Zelo veliko je zapletov v gradnjo soseske T-5 na pobočjih Ongra, cel kup je tudi problemov, povezanih s Kidričevo cesto, in še bi lahko naštevali. Občina si zdaj na vse pretege prizadeva, da bi nekako le prišli do ustreznih rešitev, vendar kaže, da bo občinske veljake pa tudi stanovalce v soseskah, kjer je imel včasih glavno besedo SGP Gorica, zaradi problemov, ki so povezani z SGP Gorica, zaradi problemov, ki so povezani z SGP Gorica, zaradi problemov, ki so večkrat bolela glava.

Župan je pri naslednji točki svetnikom ponudil v potrditev sklep o prenosu proračunskih sredstev z nekaterih proračunskih postavk na druge. Pri tem so kar ne-

kak sredstev namenili povečanim izdatkom zaposlenim na občini. Ker ima župan v skladu z Zakonom o javnih financah pooblastilo, da če se pokaže potreba, samostojno prenese denar z ene proračunske postavke na drugo, je pri tej točki dnevnega reda občinske svetnike le seznanil z razlogi za preusmerjanje nekaterih finančnih tokov v občinski blagajni.

Težave s projekti

Pri zadnjih dveh točkah, obravnavi tehničnih naložb v občini in pri pobudah in vprašanih svetnikov, so največ pozornosti namenili slabemu projektiranju obnove Čebulovega mostu in ureditve športnega parka v Mlakah. Še zlasti občinski svetnik Romeo Podlogar je bil

mnenja, da bi bilo treba zahtevati odgovornost projektantov za napačno načrtovanje. Pri Čebulovem mostu so projektanti očitno pozabili na možnost, da bodo most želeli prečkati tudi invalidi na invalidskih vozičkih in mamic z vozički. Nepravilnosti bodo v kratkem odpravili, prav tako pa bodo morali odpraviti nekatere neustrezne rešitve pri odvodnjavanju športnega parka. Eden od svetnikov se je celo pošalil, da je športni park zdaj vodni park. Župan je zagotovil, da bodo projektanti in izvajalci večino napak odpravili, saj prej ne morejo izvesti tehničnega prevzema parka.

Miro Štehc

Dr. Romana Jordan Cizelj je odprla poslansko pisarno v Domžalah

12. 11. je dr. Romana Jordan Cizelj, poslanka SDS v politični skupini Evropske ljud-

ske stranke – Evropskih demokratov v Evropskem parlamentu v Domžalah slavnostno odprla svojo poslansko pisarno.

Poleg predstavnikov medijskih hiš in poslancev državnega zbora se je odprta udeležilo tudi več drugih uglednih gostov.

Dr. Cizljeva je ob tem izrazila veselje, da bo lahko tudi na ta način slovenskim državljanom približala delovanje evropskih institucij, še posebej Evropskega parlamenta. Dejala je, da se je za odprto pisarne v Domžalah odločila, ker je želela tudi na simbolični ravni poudariti svojo povezanost z lokalnim okoljem. Pisarna bo odprta tako za tiste, ki bodo potrebovali splošne informacije v zvezi z delovanjem evropskega parlamenta, kot tudi za vse, ki bi radi navezali osebni stik s poslanko.

Kot edina slovenska predstavnica v Odboru za industrijo, raziskave in energetiko si želi, da bi navezala tesne stike s predstavniki stroke z omenjenih področij. Pisarna bo odprta vse delovne dni v tednu z uradnimi urami ob ponedeljkih, sredah in petkih.

Ob dnevu mrtvih pri spomeniku padlih v NOB Trzin pri OŠ Trzin

Vsako leto se spomnimo na ljudi, ki so izgubili svoje življenje zaradi svoje hrabrosti, poguma, ponosa in želje po boljšem, svobodnem Slovincu.

V največjem času spomin nanje blede, zato se jim želimo iskreno pokloniti in zahvaliti. S tem jim pokažemo svoje spoštovanje in upamo, da spoštljivost prenašamo tudi na mlajše, znanamec, ki se zaradi svoje mladosti ne zavedajo pomembnosti dni, ko je naša domovina ječala pod pritiskom okupatorja.

Program, ki so ga izvajali učenci OŠ Trzin pod vodstvom gospe Marjance Ipavec in mešanega pevskega zbora Žerjavčki, nam je v ponos in potrditev, da pomembnost NOB in smisel smrti in življenj borcev živi naprej in ne bo pozabljena.

Udeležba na komemoraciji ni obveza. Je iskrena in spoštljiva misel na padle.

Izrekamo iskreno zahvalo gospe Marjanci Ipavec in njenim učencem. Enaka zahvala velja tudi mešanemu pevskemu zboru Žerjavčki.

Trzin, 16. 11. 2004

Podpredsednik OO ZB NOB Trzin
Franc Mušič

POGOVOR Z ŽUPANOM OBČINE TRZIN G. ANTONOM PERŠAKOM PRERAZPOREJANJE PROSTOROV

Že v prejšnjih številkah Odseva smo pisali o načrtih za preselitve občinske uprave iz sedanjih prostorov v staro trzinsko šolo, kjer so, potem ko se je oddelek vrta Pačičica preselil v novi prizidek pri sedanjih osnovni šoli, nekateri prostori v pritličju ostali neizkoriščeni. Med Trzinci je veliko ugibanj, kako bodo med društva razdelili prostore, ki jih bodo po preselitvi občinske uprave sprostili v sedanjih občinskih stavbi na Mengeški 9. Tokratni pogovor z županom Antonom Peršakom smo zato začeli s to temo.

Pred dnevi smo z g. Gorazdom Završnikom sklenili najemno pogodbo za prostore v občinski stavbi, ki so ostali prazni po izselitvi trgovine Flis. Vem, da bodo nekateri Trzinci žalostni, ker po toliko letih, kolikor je bila v teh prostorih trgovina z živili, te tam ne bo več. Časi so se spreminjali, veliki trgovski centri v bližini pritegujejo kupce, za male trgovce pa so ti centri prehuda konkurenca, zato mnogi pritiska ne zmorejo. Trudili smo se, da smo zaračunavali kar najnižjo možno najemnino, prostora pa zaslonj nismo mogli oddajati. Ko je g. Flis opustil tukajšnjo trgovino, smo si prizadevali, da bi v izpraznjene prostore dobili novega trgovca, vendar za to ni bilo zanimanja. Objavili smo dva javna razpisa in nato poskušali na dražbi doseči kar najbolj ugodno ceno za omejene prostore. Kot nam je zatrdil g. Završnik, ki je bil za prostore edini zainteresiran, bo v te prostore nekoliko razširil svoj Pekos Pub, zraven pa bo uredil še frizerski salon.

Ali je novi – stari najemnik pridobil tudi nove kletne prostore?
Ne. Nekaj kletni ima že zdaj v najemu, druge prostore pa zaseda strelsko društvo, ki bo tam, čeprav si prizadevamo, da bi uredili novo strelišče in druge prostore v kleti osnovne šole, ostalo še toliko časa, dokler ne bo primerno urejeno ustrezno strelišče v zakloniščnih prostorih v šoli.

Med člani društva upokojencem Zerjavčki je čutili nekaj razočaranja, ker so upali, da bodo zdaj dobili prostore v prizidku stare osnovne šole, tam, kjer je bil doslej oddelek vrta, vendar pa ste zdaj tja preselili občinsko sejno sobo.

To o razočaranju slišim prvič. Res je, da so Zerjavčki računali na to, da bodo tudi oni lahko uporabljali prostor v pritličju, do katerega je najlažji dostop, vendar nikoli ni bilo mišljeno, da bi bil ta prostor namenjen samo njim. Sejno sobo smo res preselili v ta prostor, v katerem se bodo lahko dobivali tudi Zerjavčki, predvsem

pa skupine za samopomoč, v katerih se zbirajo starejši ljudje, ki res ne morejo več hoditi po stopnicah. Tudi sejno sobo smo v ta prostor umestili med drugim ravno zaradi dostopnosti za invalide. To je tudi razlog, da bo v prihodnje vložišče občinske uprave v pritličju. K temu nas je vodila želja po njeni čim lažji dostopnosti za vse občane, tudi sive, ki so gibalno ovirani. Kot veste, smo imeli sejno sobo nekaj časa v prvem nadstropju stare šole, vendar je bila tam težko dostopna za invalide. Kasneje smo imeli sestanke občinskega sveta v dvoranci Marjanca Ručigaj v CIH, vendar je bil tudi tam dostop sorazmerno zapleten, sedanjí prostor pa je lahko dostopen in tudi primeren za sestankovanja. Veste, nekateri menijo, da je ureditev dvigala v takšni stavbi enostaven in poceni poseg, pa ni tako. Za samo dvigalo res lahko plačate nekaj milijonov, vendar pa je zaradi tega treba precej spremeniti tudi v sami zgradbi, marsikdaj tudi prerazporediti prostore. Poleg tega ob gradnji teh stavb nihče ni razmišljal o tem, kam bi bilo mogoče umestiti dvigalo, tako da so povsod potrebni precejšnji gradbeni posegi. Zdaj smo v novi sejni sobi imeli že kar nekaj sestankov, tam pa bodo, kot rečeno, tudi srečanja skupin za samopomoč. Zato je nujno, da imamo prostor za srečanja, ki je lahko dostopen. Mislim, da je kombinacija z večernimi sestanki občinskih delovnih teles v istem prostoru, ki ga dopoldne ali tudi zgodaj

popolodne uporabljajo skupine za samopomoč in tudi drugi uporabniki, kar sprejemljivo. Kar pa se tiče članov društva upokojencev, imajo ti še vedno na razpolago prostore, kjer so se shajali doslej. Ko bomo uredili prostore za društva v sedanjih občinskih stavbi na Mengeški 9, pa se bodo preselili tja. Tudi sami so mi zagotovili, da vzpon po stopnicah v prvo nadstropje zanje še ni tako problematičen. Gre za precej vitalne ljudi, ki predvsem potrebujejo prostor za svoja srečevanja. Je pa treba poudariti, da je društvo žerjavčev eno najbolj dejavnih društev v Trzinu. Njihove dejavnosti se vrstijo redno ves čas in zato tudi nujno potrebujejo prostore za svoje aktivnosti.

Kar se drugih društev tiče, ocenjujem, da je za njihove prostorske potrebe v občini, glede na njeno velikost, sorazmerno dobro poskrbljeno, lahko bi rekel, da precej bolje kot v nekaterih drugih občinah. Treba pa je upoštevati, da imamo kar precej društev in da vsa niti ne potrebujejo prav dosti prostorov, saj se člani srečujejo na sestankih enkrat na teden, mogoče tudi le enkrat na mesec, za kakšno urico. V tem primeru povsem zadostuje nek skupen prostor, ki si ga razdelijo po umiku uporabe. So pa nekatera društva, na primer športno, ki je ves čas dejavno, vendar njihova dejavnost poteka na različnih lokacijah in ob različnih časih. Mislim, da je tudi za ta društva pri nas res dobro poskrbljeno. Ko bomo na Mengeški 9 uredili društveni dom, pa bodo razmere še boljše. Zame je še posebej pomembno, da zagolovimo prostor za starejše in seveda tudi za mlado generacijo. Vsaj za slednjo mislim, da smo že precej naredili.

V občinski lasti je tudi objekt ob Habatovi ulici, v bližini Čebulovega mosta, tam, kjer je mlekarina in kjer je imelo svoje skladišče v zadnjem času podjetje Kersan. Od podjetja ste zahtevali, da do konca oktobra prostore izprazni. Zdjaj nekatera društva razmišljajo, da bi zanje tam lahko uredili prostore.

Objekt je ostal iz preteklih časov, ko je bil zgrajen za potrebe kmetijske zadruge. Res smo se zavzeli za preselitev dejavnosti podjetja Kersan, in to predvsem iz dveh razlogov. Tja so vozili težki vlačilci in zapirali promet pa tudi tamkajšnji most ni bil narejen za takšne obremenitve. Drugi razlog za to pa je bil, da v Trzinu potrebujemo prostor za skladiščenje različne opreme, na primer za opremo civilne zaščite, za stojnice, mize in klopi ter drugo opremo, listi prostori pa so kot nalašč za takšno skladišče. Občina na primer enosavno ni mogla naročiti več stojnic za različne priveditve turističnega in drugih društev, ker do zdaj nismo imeli prostora, kjer bi jih lahko shranili. Upamo, da bomo s tem ta problem rešili, dolgoročno pa razmišljamo, da bi tam postavili nek večji objekt, ki bi bil na razpolago več društvom, na primer za civilno zaščito, morda tudi za gasilce in podobno. Prav gasilci si želijo nov gasilski dom, saj sedanjí že ne zadošča več vsem potrebam. Trzin se je namreč v zadnjem času precej spremenil, razvil in temu primerno se morajo prilagajati tudi gasilci. So pa v zvezi z gasilci v igri tudi druge, morda tudi boljše variante. V omenjenem prostoru je zdaj tudi mlekarina, ki bo tam še ostala, se pa tudi stvari na tem področju spreminjajo, in kmetje tudi oddajo mleka že prilagajajo novim razmeram.

Ob Jemčevi cesti je še en objekt, kozolec ali lopa, v katerem so še nekateri stari kmetijski stroji, ki jih je imela nekdanja Strojna skupnost. Kaj bo zdaj s tistim objektom?

Objekt je že vrnjen nekdanjim lastnikom oziroma denacionalizacijskim upravičencem. Občina zdaj pri tem nima nič več. Stroji pa so last strojne skupnosti in njeni člani morajo odločiti o njihovi usodi.

Nekateri stroji iz lope so zdaj že zanimivi kot spomeniki tehnične kulture. Glede na to, da v Jablah vsako leto pripravljajo razstave stare kmetijske mehanizacije, bi verjetno vsaj nekateri sodili tudi na takšne razstave.

Kot sem rekel, so tisti stroji v lasti Stroj-

ne skupnosti. V kakšnem stanju je zdaj ta skupnost, ne vem kaj dosti, menim pa, da so nekatere naprave mogoče res zanimive, in bi jih veljalo ohraniti in restavrirati. Kdo bi imel denar za to, ne vem, je pa tudi res, da bi za take stroje potrebovali kar precej prostora, tega pa trenutno v Trzinu nimamo.

Občani nas večkrat sprašujejo, kaj je s prostori v prtiličju soseske T-3. Ob načrtovanju centra je bilo veliko govora o tem, kaj vse bomo v tistih prostorih dobili, zdaj pa so prostori večinoma prazni.

Tisti prostori so v zasebni lasti, in občina pri tem nima kaj dosti pristojnosti. Prostori bodo sčasoma oživilje. Je pa to splošen problem, saj zdaj marsikje v mestih, na primer v nekaterih starih mestnih jedrih, prostori ostajajo prazni. Večino tistih prostorov so pokupili zasebniki, kdaj pa jih bodo začeli uporabljati, je pa v njihovih rokah. Problem je v rentabilnosti, saj je odpiranje lokalov v takšnih objektih v precejšnji meri povezano tudi s pričakovanim številom strank. Če na primer odpirate frizerski salon, moraš vedeti, ali boš vanj lahko pritegnil zadostno število strank, da se bo stvar obrestovala. Tako je tudi z drugimi dejavnostmi. Mnogi so pričakovali, da bo v Trzinu še več prebivalcev, da bo center zdaj velj živahno. Verjamem, da se to bo zgodilo, vendar šele čez leto ali dve.

Kaj pa trgovina z bioprehrano? Zanj je denar namenila občina?

Res je. Priprave tečejo in trgovino bodo odprli. Imeli smo že en oglas za oddajo, vendar je prišlo do manjšega nesporazuma glede pogojev. Zdjaj se bomo o oddaji in pogojih oddaje neposredno dogovarjali.

Kaj pa se dogaja z načrtovano gradnjo veletrgovine ob robu T-3, kjer je zdaj Tavčarjeva kmetija?

Gre za zasebno pobudo. Tam gre za zasebno lastnino, in Občina ne more posredovati. Lahko damo prostorsko informacijo, ne moremo pa ukrepati. Kakor vem, so nekateri trgovci pokazali interes. Vendar je potrebno čim prej sprejeti spremembe ureditvenega načrta, ki so že pripravljene in s katerimi bodo podani boljše pogoji za ta objekt. Tudi zainteresirani viagatelji čakajo na te spremembe. V tem trenutku pa težko kaj rečem. Dejstvo je, da zdaj večinoma nakupujemo v Mercatorju in drugih hipermarketih v sosednjih krajih, po nekaterih informacijah pa se nekateri trgovci kar zanimajo za isto lokacijo.

Miro Štebe

Vse dni svojega življenja smo pred izbiro: ali trpljenje, ko ljubimo, ali veliko večje trpljenje, ko ne ljubimo.

Dag Hammarskjöld

Novice iz Krajevne knjižnice Tineta Orla Trzin

- V septembru in oktobru so Krajevni knjižnici Tineta Orla Trzin podarili knjige naslednji občani: Marija Šilc, Vida Zakrajšek, Lucija Zupan, Bojan Ogorelec, Zoran Golobčič, Jože Šimenc, Aleksandra Vlahovič, Lilijana Smrekar in Izток Mahorič. Vsem se najlepše zahvaljujemo.
- Krajevna knjižnica Tineta Orla Trzin v mesecu novembru vabi na ogled knjige *Zakaj je nebo modro?* Avtor prispevkov v razstavljeni knjigi je tudi občan Trzina Jure Zupan, glavni urednik Kvarkadabre, časopisa za tolmačenje znanosti. Knjiga razkriva zanimive odgovore na vprašanja, kot so: *Kako je nastalo vesolje? Kako nastane strela? Ali določa uradni čas na Zemlji? Ali lahko svetloba kaj premakne? ...*
- V vselem decembru, mesecu veselja, pričakovani in obdarovani Krajevna knjižnica Tineta Orla Trzin v sodelovanju s klavnesno Evo Š. Maurer vabi na predstavo

Pravljica o novoletni jelki,

ki bo 20. decembra ob 17. uri v dvorani Marjance Ručigaj. Vljudno vabljeni vsi otroci od treh do dvanaestih let!

Barbara Erjavec,

Krajevna knjižnica Tineta Orla Trzin

STARE RAZGLEDNICE in FOTOGRAFIJE TRZINA

V Turističnem društvu od vsega začetka zbiramo muzejsko gradivo, med njim tudi stare razglednice in fotografije kraja. Seveda na izposajo ali proti plačilu. Informacije: Turistično društvo Trzin ali Občinsko informativno središče, Ljubljanska c. 12 f, tel. 564 4730.

Božično-novoletne voščilnice

V TD je na voljo še nekaj božično-novoletnih voščilnic z motivi Trzina naše priznane slikarke Bernarde Zajec. Naročite jih lahko po telefonu (564 45 28) ali v občinskem informativnem središču. E. ljubljanska 12 f, tel. 564 4730.

STARA HIŠA - SVOJEVRSTEN ETNOLOŠKI SPOMENIK?

Od prazgodovine naprej je hiša pravzaprav družinska kuhinja, ki je služila tako bivanju človeka kot tudi živali. Kasneje so ta dva dela ločili in dobili smo hišo ter gospodarsko poslopje. Nemalokrat je iz hiše dišalo po raznih dobrotah, ki so nastajale v črni kuhinji pod spretnimi prsti gospodinje. Le kako bi lahko pozabili ta vonj?

Tisti, čigar nosovi še niso vonjali dima iz črne kuhinje ali pristnega vonja stare hiše, se brž odpravite v katero izmed mnogih ohranjenih muzejskih hiš na Slovenskem. Precej jih je, ki so več kot vredne vašega obiska. Ne daleč stran – pokukaj-

Budnarjeva muzejska hiša, vir: <http://users.volja.net/slokan/>

te v sosednje Domžale (Menačnikova domačija) ali se odpravite na nekoliko višjeležeče Palovče nad Kamnikom. Tam vas v vsej svoji, izredno ohranjeni, lepoti vabi Budnarjeva muzejska hiša. Vendar je na nek način absurdno, da vas usmerjamo k ohranjenim muzejskim oziroma etnološkimi hišam v okoliške kraje, ko pa imamo nekaj izredno zanimivih in celo turistično privlačnih hiš v naši neposred-

Šuštarčkova hiša (10. 1999)

ni okolici. Ozmimo se v stari del našega naselja – mnogi se sprehajajo tam mimo, pa sploh ne vedo, da gre za najstarejšo hišo v Trzinu. Seveda, beseda gre o Šuštarčkovih hiši, ki se nahaja v neposredni bližini gostišča Pr' Jakob Met'. Ta domačija bi bila več kot primerna za ureditev muzejske zbirke in prikaz starih trzinskih in tudi vseslovenskih običajev. Precej kmečkih in drugih starih predmetov čaka na svojih pet minut slave, čaka na mesto v muzejskih zbirkah. A glej ga zlomka! Ničče se ne zmeni zanje, ničče nima posluha, da bi jim našli primerno mesto v muzeju in na tak način ohranjali našo, trzinsko etnološko dediščino.

Šuštarčkova hiša je le ena izmed mnogih, ki bi si upravičeno zaslužile prepotrebne obnove in spomeniške zaščite. Tudi občina bi se lahko zavzemala za njeno obnovo in ohranitev v sklopu Zakona o varstvu naravne in kulturne dediščine. Zakaj? Taka hiša bi lahko služila prikazu starih običajev, šeg in navad. Potemtakem bi jo lahko izkoristili tudi za postavitev stalne zbirke o razvoju našega naselja. Mladi bi se lahko vključili s svojimi projekti, to je delavnicami in prikazi ljudskih plesov (saj se lahko tudi drugim pohvalimo s svojo folklorno skupino, mar ne?). Velja razmisliti...

Kdo se ne spomni trzinske bitke? Eno izmed večjih bitk za samostojno Slovenijo. Mar nima zadostnega pomena, da bi ji postavili in uredili vsaj zbirko? S tem bi postavili spomenik tudi borcu za svobodno Slovenijo, ki je med trzinsko bitko žrtvoval svoje mlado življenje zaradi hudobije človeštva, Edvardu Peperku. Pozabiti pa ne bi smeli tudi na invalida iz taiste bitke, Aleša Kodreta. Hiša poleg mosta čez Pšato, ki je v bitki utrpela največjo škodo (luknje v njenem pročelju so nas še dolgo spominjale na nesmiselnost uporabe vojaškega orožja), bi bila primerna za postavitev spominske zbirke. Resda na njenem pročelju že visi spominska plošča, pa se navzlic temu lahko vprašamo, če je to dovolj. Vsekakor je bila vojna »le« desetdnevna, a bila je vojna v pravem pomenu besede...

Pa se odpravimo še malce naprej po sledih starih, etnološko zanimivih trzinskih hiš. Nasproti Avtoservisa Štefe oko že od daleč opazi mogočno Tajčarjevo domačijo, ki že desetletja kljubuje času. Privlačna je tudi Gostilna Narobe, znana prenekateremu Slovencu, ki obratuje v starem, precej mogočnem posloplju. Gre za eno najstarejših gostiln na Kranjskem, po nekaterih podatkih pa naj bi bila že tudi najstarejša; pozoren opazovalec lahko na njej opazi značilnosti nekdanjih »furmanskih« gostiln.

Trzin poleg teh svojevrstnih etnoloških hiš skriva v svojem jedru tudi hiše, pomembne s kulturnega vidika. V eni izmed teh je uzel luč sveta dr. Ivan Hribar, ugledni ljubljanski

Tajčarjeva domačija (11. 1997)

župan, katerega ime si blagovolji deliti več slovenskih občin. Slednji je pod psevdonimom Trzinski prevajal celo pesmi. Mar ni to zadosten dokaz, da se je sam imel za zavednega Trzinca, in bi mu lahko namenili malce večje obeležje, kot je poimenovanje novega družbenega centra. Čeravno ne gre drugače, bi lahko popolnoma obnovili njegovo rojstno hišo, v kateri je za časa cvetenja trzinskega mesarstva delovala mesarija, ki je imela lastno ledenico. Niste vedeli? Verjetno pa ste na pročelju tamkajšnjega gospodarskega posloplja že opazili spominsko tablo, ki govori o medvojnem poboju treh vidnih partizanskih funkcionarjev v tistem posloplju. Mogoče bi, kljub že zelo žalostnemu stanju tište hiše, vseeno veljalo razmisliti o tem, da bi v nekakšnem tematskem sklopu povežali obnovo rojstne hiše Tineta Hribarja z etnografsko predstavitvijo trzinskega mesarstva in dogodkov med drugo svetovno vojno na trzinskem območju.

Rojstni hiši dveh vidnih Trzinčev, znamenitega partizanskega zdravnika Tineta Zajca in prof. Tineta Orla, alpinista, dolgoletnega urednika Planinskega vestnika, pedagoga in prvega častnega člana PD Onger Trzin, sta sicer že izgubljeni, vendar vsaj za prof. Orla lahko rečemo, da njegovo delo ne bo utonilo v pozabo, kajti naši vrli planinci so mu uredili spominsko sobo v društveni hišici. Bi pa veljalo razmisliti o tem, da bi kje v nekakšnem tematskem sklopu predstavili vse pomembnejše nekdanje Trzinčce.

Še nekaj je hiš, ki so etnološko, kulturno ali turistično zanimive in vsaka izmed njih govori svojo zgodbo, vendar o tem ob kakšni drugi priliki. Poudariti velja, da bi si lahko kot občina, ki nima večjih naravnih turističnih atrakcij in produktov, čisto upravičeno omislili posebno kulturno-etnološko pot, ki bi jo ustrezno poimenovali. Na ta način bi lahko zaustavili marsikaterega tranzitnega gosta, ki drvi skozi Trzin. Skupaj se potrudimo in ga privabimo v naše naselje. Pa naj še kdo reče, da je Trzin velika moderna vas obcestnih reklam, napisov in tabel!

OBVEŠČANJE V TRZINU ŠEPA

Estankovali smo člani Turističnega društva Trzin in se pogovarjali, kako bi pripravili nekatere akcije, ki nas čakajo v prihodnjem obdobju. Ob tem smo se počutili precej negotovo, saj nismo imeli vseh potrebnih informacij o tem, kaj se bo še dogajalo v Trzinu in kako so si organizatorji nekaterih akcij, v katerih naj bi sodelovalo tudi Turistično društvo, zamislili le prireditve. Na sestanku smo sedeli tudi trije člani uredniškega odbora Odseva, pa nismo imeli nič več informacij kot drugi. Le nekaj več je vedela naša »novinarska« kolegica in predsednica Turističnega društva Jožica Valenčak, a še ona za marsikatero namesto organizatorjev ni vedela.

Slika je bila podobna na sestanku Komisije občinskega sveta za prireditve, promocijo Trzina in priznanja. Člani komisije smo se pogovarjali o pripravi nekaterih vidnejših prireditev pred koncem leta, spet pa nismo vedeli, kako bodo potekale nekatere druge prireditve, ki jih bodo pripravila posamezna društva, Občina in nekatere občinske organizacije.

Na sji občinskega sveta je predsednik Društva upokojevcev Žerjavčki in hkrati občinski svetnik Franc Pavlič poročal o nezadovoljstvu upokojevcev in članov Turističnega društva, ki dežurajo v informacijskem središču v Družbenem centru Ivana Hribarja. Ljudje jih pogosto sprašujejo o različnih prireditvah v Trzinu, oni pa o tem nimajo pojma, saj jim nihče ne posreduje podatkov.

Občinska svetnica Lilijana Smrekar je v imenu društva prijatelj vedelane na sji občinskega sveta predlagala, da naj v občini namestijo še nekaj vitrin, v katerih bi društva seznanjala svoje člane in druge občane s svojo dejavnostjo. To so zaprosili, ker ocenjujejo, da je obveščanje o nekaterih dogajanjih preslabo.

Skoraj vsak teden kot urednik Odseva poslušam optike: »Zakaj pa v Odsevu niste objavili napovedi za ta dogodek?!« Navedel sem le nekaj primerov nezadovoljstva ljudi in organizatorjev nekaterih prireditev v zadnjem času, saj vsi skupaj ugotavljam, da obveščanje v Trzinu Šepa. Če najprej pometem pred lastnim pragom, naj povem, da si v uredništvu Odseva prizadevamo, da bi bili kar najbolj na tekočem z dogajanjem v občini in da bi »odsevali« trzinsko življenje, žal pa nam marsikak dogodek »spolzi med prste«. Zanj izvedemo prepozno ali pa sploh ne. Organizatorji nekaterih prireditev in pobudniki različnih akcij nas kar velikokrat spregledajo ali pozabijo. Po eni strani je razumljivo, da ne moremo povsem slediti vsem dogodkom, saj je Odsev mesečnik, pre-

pričani pa smo, da bi vsaj za pomembnejše prireditve organizatorji le lahko poskrbeli za njihovo napoved v Odsevu. Ravno najpomembnejše akcije se običajno pripravljajo na nekoliko daljši rok, tako da je prav gotovo mogoče pripraviti vsaj okvirno informacijo kak mesec prej. Prav za take napovedi smo na zadnji notranji strani glasila uvedli rubriko »Vroč strank«. Poskušamo jo napolniti, kličeemo predsednike društev, ampak še vedno se stvari dogajajo mimo Odseva. Na uredništvu si želimo, da nas o svojih akcijah prireditelji obvestijo tudi zato, da se jih udeležimo in potem poročamo o njih. Saj je med člani uredništva kar precej takih, ki delujemo v enem ali več društvih, vseeno pa nam nekatere informacije uidejo. Večkrat slišim optike, da organizatorji ne dajo napovedi svojih dogodkov, ker zamujajo. Res se dogaja, da različne akcije potekajo v času, ko ima Odsev že »zaključeno« redakcijo, vseeno pa je precej dogodkov tudi takih, ki se zgodijo po izidu Odseva, pa če zamuja tudi za en teden. Za take akcije je pa že prav, da jih napovemo. Treba pa je reči, da Odsev ni edini možni način obveščanja. Na Občini si večkrat pomagajo tako, da ljudi obveščajo z letaki, ki jih raznašajo po hišah. Kot slišimo, je tudi takšno obveščanje drago, še večkrat pa letaki ne pridejo na cilj. To je res škoda, verjetno pa bi lahko našli odgovorne raznašalce, ki bi za malo denarja opravljali to nalogo.

Občane se da obveščati tudi preko plakatov, sporočil v oglašnih vitrinah in s transparenti. Včasih je bilo obveščanje s pomočjo plakatov precej bolj razvito, zdaj pa enostavno ni

plakativnih mest za trzinska društva. Na uradnih plakativnih mestih Amicus, reklamni oglasi trzinskih društev le malokrat najdejo svoje mesto. Res je, da ponekod po Trzinu še pritrjujejo plakate in druga sporočila na debela drevesa, kandelabre in druga vidna mesta, vendar je to v običaju le pri nekaterih organizacijah, pa še te svoja sporočila puščajo tam, kjer naj bi nanje naletela le določena publika. Tudi kar se tiče vitrin, lahko rečemo, da jih je premalo in tudi te so nameštene le nekaterim organizacijam. Transparente in panoje pa v Trzinu razprostremo le ob izjemnih dogodkih, pa še to se zgodi zadnji hip, potem pa le-ti še dolgo visijo v prazno. Ena od možnosti za obveščanje je tudi kanal, ki je rezerviran za lokalno skupnost na kabelski televiziji. To bi sicer sprva stalo nekaj denarja, kasneje pa, mislim, da niti ne bi bilo tako drago, če ne bi prinašalo celo zaslužka. Z dobro organizacijo in marketingom bi tudi v Trzinu lahko zaživel lokalna televizijska postaja. Možnosti za obveščanje javnosti je še več, le izkoristiti jih je treba. Predvsem pa bi morali dati na Občini pobudo za bolj usklajeno in transparentno delo organizatorjev društvenih in drugih prireditev. Eno od občinskih delovnih teles bi moralo poskrbeti za to pomembno dejavnost, ki bi lahko krepko prispevala k bolj šemu počutju prebivalcev Trzina v naši občini. Ne nazadnje pa pravijo, da so informacije moč, in bi mogoče bilo le prav, da jih ne bi zadrževali v ozkem krogu.

Miro Štebe

PRIJETEN ZAKLJUČEK LETOŠNJIH POTEPANJ TRZINSKIH ŽERJAVČKOV

Jutro, 20. oktobra, je bilo megleno in iz oblakov je rahlo rosilo, vendar nas, trzinskih upokojevcev, to ni motilo in pogumno smo se podali na obisk Gorških brd.

Po kratkem postanku v Vipavi, kjer smo si ogledali čudovit izvir reke Vipave in se osvežili z dobro kavico, smo pot nadaljevali skozi Novo Gorico in Solkan na Sveto goro. Nebo se je ta čas že delno razjasnilo, tako da smo, medtem ko je vsak jedel svoj sendvič, lahko opazovali lep razgled vse do Gorice, Sabotina in Gorških brd.

Sledil je ogled cerkve, o kateri sta nam mlada franciskana skušala predstaviti vse, kar se je v zvezi z njo dogajalo v njeni dolgi zgodovini, še posebej pa sliko Svetogorske Marije, ki krasi glavni oltar cerkve. Ogledali smo si še muzejsko zbirko o soški fronti, ki jo tudi hranijo na Sveti gori; razstava nas je ponovno prepričala o nesmislu vojn. O tem je naše pre-

pričanje utrdila tudi vodička, ki nam je soško fronto zelo nazorno predstavila. Spust nazaj v dolino je bil za voznika zaradi ostrih zavojev in dolgega avtobusa kar naporen, a vožnjo smo veselo nadaljevali preko Italije v Dobovo v Gorških brdih. Tam smo si ogledali vinko klet, okužali moč in si v njihovi trgovini obnovili tekoče zaloge. Kar prehitro se je bližala 15. ura, ko smo se morali odpraviti do zaselka Gonjače in tamkajšnjega razglednega stolpa, ki se dviguje kar 24 metrov nad razgibano briško pokrajino. Nekaj naših »mladenk« in »mladeničev« se je povzpelo nanj – nekateri celo po dvakrat. V gostišču Bizjak pa nas je že čakalo okusno kosilo z dobro domoto kapjico. Zadovoljni in polni prijetnih vtisov smo se vrnili domov. Izlet je pripravil Franci Bardorfer, ki je tudi avtor tega prispevka.

Karitas ✚

DOBROTA, KI NAPOLNI SRCE

Trzinjski Karitas je v soboto, 6. 11., v trzinjski cerkvi spet pripravil dobredelni koncert, na katerem so nastopili številni priznani umetniki. Čeprav so tisti, ki so se že lani udeležili podobnega koncerta, vedeli, da se vabilu organizatorjev iz Trzina radi odzovejo tudi nekateri vidni slovenski glasbeniki, je bila letos udeležba Trzinčev na prireditvi nekoliko manjša pa tudi izkupiček s prostovoljnimi prispevki zbrane denarja je bil letos manjši kot lani. Organizatorji vzrok za to vidijo predvsem v nekoliko slabšem obveščanju ljudi. Tisti, ki so se odzvali prijaznemu vabilu in so v košarico, kjer so se zbirali darovani tolarji, primaknili svoj delež, pa so tistega večera v cerkvi vseeno preživeli nepozabno urico in pol dolg umetniški dogodek. Nastopajoči, ki so se odrekli honorarjem, so namreč peli in nastopali iz veselja do glasbe in v želji, da bi tako podprli prizadevanja Karitasa, ki zbira sredstva za pomoč potrebnim. Njihov nastop je bil sproščen in prisrčen. Prireditelj je povezoval Gašper Ogorelec, ki se je že nekajkrat izkazal kot duhovit in nevsiljiv gostitelj. Po krajšem pozdravnem nagovoru gospoda župnika Pavla Krta so se po cerkvi razlegli nežni glasovi otroškega pevskega zbora Sončni žarek. Pod vodstvom zborovodkinje Lili Sever so male pevke ganile poslušalce, da so jim spontano zaploskali. Veselje je med zidove cerkvenega hrama vnesel pojoči pater Janez Ferlež, ki je s svojo kitaro in simpatičnima sopevkama pridobil naklonjenost občinstva. Sledila je Nataša Čelik, ki je ob spremljavi citer zapela venček priljubljenih melodij, namesto napovedanega Staneta Mancinija pa se je publiki predstavila simpatična mlada violinistka Kaja Soštarič, ki je iz svojega instrumenta spretno, kot že uveljavljena mojstrica, izvabljala nežne jokajoče tone in v srca

Trznaki cerkveni zbor

Melka Krnsnik

Silvo Božič

prisojnih vnašala nostalgijo in nežno hrepenenje. Za krajši predah je poskrbel naš sokrajan, poklicni igralec Silvo Božič, ki je iskrivo prebral nekaj globokih in iskrih misli. Sledil je nastop klarinetistke Melke Krnsnik, ki jo je na pianu spremljala Mateja Urbanc. Njena glasbena pripoved je bila nekaj časa otožna, nato pa se je prelevila v živahno in razposajeno odo mladosti, čez čas pa se je melodija spet umirila in ubrano zvalila poslušalce k zadovoljnemu ploskanju. Nekaj poslušalk ni moglo prehaliti nastopa pevca Tea Sirnada, ki je zapel tri zimzclene melodije, še zlasti pa je navdušil s skladbo I did it My Way – Naredil sem po svoje. Sledil je vrhunec večera, nastop priljubljene pevke Elde Viler, ki se je spet odzvala povabilu trzinskega Karitasa. Za razliko od lani je bila letos s spremljevalko na klavirju uglasena, prav tako pa tudi ni bilo težav z ozvočenjem, kar je lani vrglo grenak okus na prireditve. Tokrat je Elda izjemno pretanjeno in doživelo zapela Ave Marijo, nato pa na željo občinstva še Lastovko. Spet je dokazala, kakšne mojstrica obvladovanja glasilk je in kako širok je razpon njenega glasu. Ni čudno, da je bila deležna navdušenega aplavza. Za piko na i pa so poskrbeli domači pevci s trzinskega kora. Pod vodstvom Francija Banka, ki je igral na orgle, so zapeli tri skladbe, ki jih je trzinska publika že slišala. Gre za skladbe, podane na način, ki se ga človek ne nasili.

Res je bil lep in prijeten večer. Organizatorji so se izkazali tudi z darili, ki so jih prejeli nastopajoči in tudi tisti, ki so pomagali pri pripravi koncerta. Umeiriški dogodek je bil nekakšna napoved bližnjega adventa in veselega predbožičnega časa, saj je napolnil srca publike z res prijetnim občutki.

Miro Štebe

POROČILO Z 2. DEKANIJSKEGA PASTORALNEGA DNE DEKANIJE DOMŽALE

Naj živim le zase?

Moravče, 2. oktober 2004: Z darovanjem svete maše ob desetih dopoldan se je pričelo srečanje verujočih iz 17 župnij, ki so združene v domžalski dekaniji. Somaševalo je 10 duhovnikov, glavni pridigar pa je tokrat nagovoril ljudi z mislimi o duhovnih in redovnih poklicih, ki so v sodobni družbi premalokrat izbrani kot način življenja in darovanja za druge. Pri maši je sodelovalo okoli 50 ministrantov ter redovnice in redovniki, ki so izšli iz dekanije. Po maši so sledila pričevanja, kosilo, festival vere v dvorani kulturnega doma. Športno-družabno srečanje in za zaključek še pete litanije Matere Božje.

Po sveti maši je redovnica sestra Svetega Krža Helena Furar predstavila podatke o duhovnih poklicih v dekaniji. V štirih župnijah nimajo teh poklicev, v preostalih tinnajstih pa je duhovni ali redovni poklic sprejelo 66 ljudi, od tega je 33 škofijskih duhovnikov, 12 redovnikov in 21 redovnic. Le v župniji Mengeš pa imajo trenutno 2 bogoslovca. Udeleženci so se nato

razporedili po skupinah k pričevanjem, ki so jih pripravili mladi, predstavniki župnij in redovnice ali redovniki. V uri in pol, kolikor časa so imeli na voljo, je stekel pogovor o redu, odločitvi za poklic in še marsičem. Pričevanja so potekala v župnišču, kulturnem domu, gasilskem domu in v šoli. Celo kosilo je bilo imenitno družabno srečanje, zaznamovano z mnogimi pogovori. Festival vere so oblikovali člani molitvene skupine iz Starega trga. Že vodja skupine, župnik Janez Kebe, je z umirjeno, preprosto in narečno obarvano pripovedjo vnesel posebno domače vzdušje, vendar se je jasno čutila njegova molitvena moč, ki se je prenašala na poslušalce. Njegovo zavzetost so potrdile tudi pripovedi štirih žensk različnih starosti, ki so zaradi vztrajne molitve dosegle osebno rast, ozdravljenje in vidno spremembo v odnosu do soljudi. Frančiškan Janez Ferlež pa je v slovenskem pastoru znano ime. S pesmijo zna in preprača, da je to jezik, ki ga vsi razumejo. O svoji vlogi v cerkvi in družbi so spregovorili tudi stegi skavtov iz Domžal, Moravč, Doba in Vira. Poslušalce v dvorani so uspešno tudi razgibali z igro Konjske dirke. V pogovorih z vodite-

ljem Vitom Kotnikom so nastopajoči spregovorili tudi o sebi in svojem delu. Na družabnih igrah so svojo domiselnost ponovno pokazali skavti, ki so vsako ekipo na igrišču za šolo dodobra preizkusili, preden so razglasili zmagovalce, to je ekipo župnije Doba. Kot pika na i pa so bili deški glasovi fan-tovskega zbora iz Doba, ki so prepevali litanije in tako slovesno zaključili srečanje. Komur pa se le ni prevéč mudilo domov, je sobotno pozno popoldne preživel ob pogostitvi s pecivom in pijačo ter v razgovorih z ljudmi iz celotne dekanije.

Uspeh dneva je gotovo to, da je skupina ljudi iz različnih župnij uspela pripraviti tako raznolik potek dogajanja, ki pa se je odvijal po programu in brez zapletov. Zadojilstvo bi bilo zagotovo še večje, če bi se na mnoga vabila odzvalo še več ljudi in morda bi kdo resneje prisluhnil klicu, ki bi se oglasil nekje v najbolj skriti notranjosti, mu dovolilo, da se razboholi in končno odloči. Naslednja priložnost bo kmalu tu, že naslednje leto. Boste zraven?

Mal

ODKOD NOVEMBRSKA PRAZNOVANJA

November je mesec, ko se narava pripravlja na svoj zasluženi počitek. Je mesec, ko listje orumeni in odpade, je mesec, ko se živali pripravljajo na zimovanje. Drevi postajajo težki, temačni in turobni, dan se krajša, sonce dobiva drugačno barvo. Takšni dnevi in takšno sonce je naše prednike navdajalo z žalostjo, obupom, strahom; prinašalo naj bi rušenje, uničenje, življenjsko nevarnost, smrt. Morda je tudi v tej turobnosti treba iskati vzrok praznovanja spomina na mrtve na prvga novembra, čeprav nam zgodovinski viri pripovedujejo drugačno zgodbo.

V krščanskem svetu so se z javnim čaščenjem sprva spominjali le mučencev. Vsakemu mučencu je pripadal en dan v letu. Kasneje so začeli častiti tudi svetnike, ki niso bili mučenci. V Dioklecijanovi dobi pa je število vseh, ki so jih takole posthumno častili, tako naraslo, da ni mogel vsak od njih imeti svojega godovnega dne. Zato se je Cerkev odločila za poseben spominski dan, ko naj bi se spominjali vseh mučencev in svetnikov skupaj, tako da ne bi nihče ostal brez čaščenja. Tak dan je bil od začetka 7. stoletja naprej v Rimu 13. maj (to je bil dan posvečenja starega rimskega Panteona v Cerkev Device Marije in vseh mučencev). Na ta datum so v Rim prihajale množice romarjev. A ker se je izkazalo, da Rimljanom v tem letnem času primanjkuje živeža tako za domačine kot za romarje, je papež Gregor IV praznik prestavil na 1. november.

Kelti so na začetku novembra praznovali praznik mrličev.

Pogani, ki so ravno tako častili mrtve, so le-te delili na dobre in hudobne. Hudobneže je bilo potrebno pomiriti in odvrniti stran od doma, da ljudem ne bi škodili, dobre pa so, kakopak, privabljali domov, kjer so jim pripravili gostijo (da, prav ste prebrali), od njih pa so potem v zahvalo za pojedino pričakovali pomoč in zaščito. Vendar se tudi v tistih kulturah, ki so častile in gostile prednike, le-te po koncu obredov ali praznovanj prosili, naj se vrnejo tja, od koder so prišli, se pravi na oni svet. Grki in Rimljani so duhove na primer nagnali, Kitajci pa so jih na pot odpravili z lampinjoni, da bi lažje našli pot domov.

Slovensko ljudstvo na prvga novembra obiskuje zadnja počivališča svojih najdražjih. V preteklosti so verjeli, da na ta dan duše rajnih sedijo na grobovih in gledajo, kdo jih obišče. Ena od starih vraz pravi, da če je plamen sveče na grobu miren in pokončen, je duša rajnika že v nebesih, če pa plamen nemirno plapolja,

pa se duša pokojnega še pokori v vich. Ponekod so na grobovih kadili z brinjem, češ da brinov dim vernim dušam dobro dene. Na večer pred vernimi dušami pa so naši predniki na mizo postavili blagoslovljeno vodo in hleb kruha (v goricah tudi vino) in prižgali svetilko, napolnjeno z oljem. Z blagoslovljeno vodo naj bi se duše ohladile, z oljem namazale pekoče rane, lučka naj bi jim osvetlila zafernjene oči, s kruhom iz domačega žita pa so se okrepčali. Nekateri ljudje so pripovedovali, da so duše slišali, ko so prišle; stokale so, ihtele in trkale ali pa so se pojavile kot pojoč plamen v pečeh. Seveda pa naših prednikov ni motilo, da je bila hrana in pijača v naslednjem jutru več ali manj popolnoma nedotaknjena. Verjeli so, da so bili umrli v gosteh, vendar se niso ničesar pritačnili. Splošna slovenska navada je bila tudi, da so o vseh svetih gospodinjeh obdarovali otroke in reveže s posebnimi kruhki, ki so nosili po različnih krajih različna imena. Najpogosteje jih imenujejo prešice, pa hlebi, hlebčki, mižnjeki, dušice, panjote, panjoka ... Hlebčki, ki so jih na ta dan spekli, so bili iz ajdove, ovsene in tudi koruzne moke. Praznik vseh svetih je bil edini verski praznik, ki je ostal dela prost dan v bivši socialistični Sloveniji, le da je bilo ime spremenjeno v dan mrtvih. Dandanes pa je prvi november poimenovan v dan spomina na mrtve.

Mesec november nestrno pričakujejo tudi vinogradniki, vinarji, enologi in drugi ljubitelji žlahne kapljice, ki si želijo poizkusiti letino, ki jim jo je vinska trta milostno pokonila. Najtežje zanje pa je gotovo pričakati 11. november, ko goduje sveti Martin, saj, kot pravi stari rek, Martin spreminja mošt v vin. Martinovanje, ko poimenujemo praznovanja

okoli 11. novembra, zaključuje jesensko delo na polju in naznanja začetek zimskih dni ter gretja ob kmečkih peči. Sveti Martin v resničnem življenju najverjetneje ni bil tako velik ljubitelj vina, da bi zaradi tega razloga njemu v čast poimenovali ta praznovanja, ampak njegov god le slučajno sovpada s spreminjanjem mošta v vino. Zgodovinski viri pričajo, da je bil Martin velik dobrotnik in usmiljen mož. Oltarne slike v cerkvah ga največkrat prikazujejo kot usmiljenega vojščaka, ki z mečem reže svoj plašč, da bi ga dal revežu, ali pa prikazujejo razdeljevanje hlebčkov kruha (ponekod jabolko) revnim otrokom. Vseeno pa večina ljudi Martinovih usmiljenih dejanj ne pozna tako dobro, kot pozna zgodbo o goseh, ki naj bi Martina izdale. Goske so namreč predirljivo gagale, ko se je Martin skrivaj med njimi upajoč, da ga škofovi glasniki ne bi našli. Martina so iskali, ker so mu želeli sporočiti, da je postal novoizvoljeni škof. Goske za to svoje "izdajstvo" še dandanes plačujejo, ko jih na Martinovo pripravljamo na 1001 način. Trzinca pa smo letos pripravili martinovanje z našimi "pobratenimi" Ščavničani. Kako se je pelo, pilo in plesalo, bomo poročali v naslednji številki Odseva.

In ker že govorimo o praznovanjih, se lahko pomudimo še pri dveh, ki datumsko ne sodita v november, temveč ju praznujemo zadnji dan oziroma večer oktobra. To sta noč čarovnic in dan reformacije.

Noč čarovnic ali halloween (po angleško) je bil prvotno star keltski običaj, imenovan samhain. Kelti so na zadnji oktobrski večer praznovali novo leto in zaključek starega. Po eni od njihovih legend naj bi se duhovi umrlih, ki so preminili v iztekajočem letu, na ta dan vrnili na Zemljo, iščeč živa telesa, v katera bi se naselili. Kelti so namreč verjeli, da se v času okoli novega leta vsi zakoni časa in prostora spremenijo, s čimer mrtvim dobijo priložnost, da se pomešajo med žive. Seveda živeči niso želeli, da bi se vanje naselili duhovi in so zato naredili vse, da bi svoja bivališča naredili neudobna, odbijajoča in popolnoma neprivlačna. Pogasili so vsa ognjišča v svojih domovih, nato pa so se našemili v različne groteskne podobe in zganjali hrup po celi vasi ter na ta način želeli odgnati duhove. Ta keltski običaj so za svojega vzeli tudi Rimljani, ki so ga sicer nekoliko priredili, saj so istočasno s tem praznikom častili boginjo Pomono, boginjo sadežev in dreves.

Samhain, seveda nekoliko spremenjen, se je v devetnajstem stoletju prenesel v

Ameriko z irskimi emigranti (ki so se podali v svet zaradi krompirjeve lakote). Tudi v Ameriki je običaj pridobil nekaj novih elementov, na primer tako imenovani *trick-or-treat* (pri nas podoben običaj v pustnem času, ko otroci hodijo od hiše do hiše in nabirajo dobrote za pusta hrusta). Ta navada pa naj bi izvirala iz evropskega običaja. V začetku devetega stoletja so namreč na drugega novembra (dan vernih duš) berači hodili od hiše do hiše in prosili za hlebkčke kruha. Več hlebkčkov kot je berač imel, več molitev naj bi opravil za svoje darovalce. Takrat so namreč verjeli, da vse duše pred vstopom v nebesa nekaj časa ždijo v vicah, molitve zanje (tudi od neznanjih ljudi) pa naj bi pospešila njihov prihod v nebesa. Praksa rezljanja buč pa prav tako izhaja iz irske folklore. Po legendi naj bi se začela z nekim gospodom, imenovanim Jack. Po tej legendi je Jack, vaški posebnež in pijanček, hudiča na prefrigan način ujel v drevesno deblo. Nato je v drevo vrezal križ in s tem hudiča obsodil na večno čepenje v njem. Ko je hudič Jacku obljubil, da ga ne bo več mamil v greh, ga je Jack izpustil. Ko je Jack umrl, ga v nebesih niso hoteli sprejeti zaradi preveč hudobnih del, ki jih je storil, v peklu pa ga hudič tako ali tako ni maral. Mu je pa dal malo žerjavice, zavite v čebulo, da bi Jacku svetila v večni temi, na katero je bil obsujen. Tako so torej Irci v preteklosti izrezovali čebulo, ko pa so prišli v Ameriko, so ugotovili, da je veliko lažje izrezati bučo in vanjo vstaviti svečko.

In kar praznujejo v Ameriki, s procesom globalizacije kaj kmalu postane del folklores tudi v drugih deželah. Tako je noč čarovnic za-

neslo tudi v naše kraje. V Trzinu predvsem otroci že nekaj let praznujejo noč čarovnic pri okrepčevalnici Barca. Izrezovanje buč, izdelovanje čarovniške opre-

me, pitje čarovniškega napitka je bil tudi letos del zabave trzinskih otrok. Mi pa se pomudimo še pri praznovanju dneva reformacije. Zakaj dan reformacije praznujemo ravno 31. oktobra? Na ta dan leta 1517 je profesor za biblijsko teologijo Martin Luter na vrata cerkve v nemškem Wittenbergu obesil 95 tez o potrebni prenovi katoliške Cerkve in tako pokazal na cerkveno krizo, ki so se je pred tem dejanjem že mnogi cerkveni koncili zavedali, a je niso znali rešiti. Že v času humanizma in renesanse (torej že veliko pred Lutrovim nastopom) se je dogajalo, da duhovščina ni sledila krščanskemu nauku, ki naj bi ga razširjala in poučevala. Prodajali so odpustke za grehe, škotje in papeži so živeli v razvratu, žegnanim s kupom nezakonskih otrok, dogajale so se simonije (trgovanje s cerkvenimi službami) in nepotizem (dajanje prednosti sorodnikom pri podeljevanju funkcij in služb). Luter je s svojimi tezami na

glas povedal tisto, kar se je do takrat le šepetalo. Luter s svojimi tezami gotovo ni imel namena razbiti Cerkve, vendar so naredile na ljudi tako velik vtis, da so se hitro razširile po Evropi. Začelo se je reformno gibanje, ki je privedlo do notranje preureditve Cerkve, pa tudi do nastanka novih Cerkva: luteranske oziroma evangeličanske Cerkve, Zwinglijeve ter Kalvinove reformirane Cerkve in anglikanske Cerkve v Angliji. Lutrovi nauki so močno odmevali tudi v slovenskih deželah. Reformacija je Slovencem prinesla prvo knjigo v slovenskem jeziku in s tem knjižni jezik, pa tudi prvo imenovanje pojma Slovenec. Slovenci dan reformacije kot državni praznik praznujemo od leta 1992.

Tako, november in novembrska praznovanja bodo kmalu za nami, pred nami pa so že decembrska praznovanja, miklavževanje, božični prazniki, silvestrovanje. Le pazite, da se vam od vseh teh praznovanj, popitega vina, plešočih uric ne bo zavrtelo v glavi. No, pa tudi če se...

Mateja Erčulj

Ljudske pevke iz Domžal prejele visoko Gallusovo priznanje ob 25. obletnici - tudi naša sokrajanka Majda Močnik

Med nami verjetno ni nikogar, ki ne bi poznal karere od njih in užival v petju predvsem ponarodelih in pravih starih ljudskih pesmi, ki so se nekdaj pele in ohranile po ustnem izročilu. Tudi zato ne, ker rade nastopajo, na povabilo Turističnega društva Trzin so nastopale tudi v Trzinu. Rade se zadržijo po nastopih in med obiskovalci nadaljujejo s prepevanjem. Slavnostni koncert ob svoji 25-letnici so imele 6. novembra v dvorani KD v Grobljah. In kot so na povabilu zapisale: Začele smo v tovarni Toko davnega leta 1979, ko je bilo treba zapeti za neko proslavo. Prva leta jih je bilo za dva okteta, danes za oktet... Vseh 25 let jih vodi gospa Mara Vilar, doma v Domžalah, sicer rojena v glasheni družini v Moravčah. Na njenem domu so vsak ponedeljek, seveda ob čajčku, obvezne vaje. In kot pravijo, rasti moraš in zrasti, da doživiš preprostost. Prav tako je naša Majda Močnik, ki je kot ena od štirih v zboru že 25 let in je prejela zlato jubilejno Gallusovo značko ISKD - občinske izpostave Domžale. Majda, čestitamo ti. Veseli homo, če se boste še kdaj odzvale našemu povabilu.

Trzinske upokojenke v reviji Vzajemnost

Že drugič prikazujemo sliko članic trzinskega društva upokojenecv Žerjavčki s srečanja upokojenecv v Kranjski Gori, ki so jo objavili tudi v reviji Vzajemnost. Trzinske so, kot se to pogosto zgodi na naših srečanjih in drugih akcijah, padle v oči po sproščenosti in veselem razpoloženju. Ni čudno, da so omenjeno sliko objavili kot potrditev k članku z naslovom: Povečajmo gubice sreče. Pa naj še kdo reče, da Trzinske poznajo samo po rajfnku in žajfi!

ODSEVNIK

AVTORI
S. F. J.

OB ŠČAVNICI SO PRIJAZNI LJUDJE

OBČINA SVETI JURIJ OB ŠČAVNICI

Gred dnevi, natančno 20. t.m., smo tudi v Trzinu lahko doživeli pravo martinovanje, kakršnega poznajo v vinorodnih predelih Slovenskih goric oziroma Preleki. O prireditvi bomo več poročali v prihodnji številki, člani uredništva pa smo se odločili, da bomo že prej poskusili kaj več izvedeti o prijateljski občini, s katero imamo Trzinici vsako leto več stikov. Trije člani uredništva Odseva smo obiskali Sv. Jurij ob Ščavnici in čeprav za obisk nismo izbrali najboljšega vremena, smo se iz prijateljske občine vrnili z najlepšimi vtisi.

ob Blaguškem jezeru, ki še čaka, da ga obiskovalci odkrijejo in izkoristijo za spodbujanje turističnega razvoja tistih območij. Občina Sv. Jurij se res lahko pohvali s prijetno razgibano in nikoli dolgočasno pokrajino s številnimi naravnimi in tudi kulturnimi zanimivostmi, zato v občinskem vodstvu, tako kot tudi večina prebivalcev, računajo, da bi to lahko izkoristili tudi za turistični in s tem splošni razvoj. Odlične možnosti za gostinstvo, izbora vina in okusne jedi tistega območja bi bile ob gostoljubnosti in dobrovoljnosti tamkajšnjih ljudi res lahko zaščitni znak za turizem območja, ki je bilo kar predolgo zapostavljeno in odrinjeno na rob. Zdaj ko v tiste kraje prihaja avtocesta, ki bo omogočila neprimerno boljše povezave z Mariborom in preostalimi kraji, se vrednost tistih krajev, ki so bili doslej tako rekoč shranjeni v osami umirjenosti in nesreznega življenja, skokovito povečuje. Občina leži na pol poti med Ptujem in Gornjo Radgono, kar pomeni, da sta ji blizu tako avstrijska kot hrvaška meja, od Maribora pa bo z novo avtocesto oddaljena približno toliko, kot je Trzin od Ljubljane, zato ni čudno, da bodo tja lahko precej lažje privabili goste, upajo pa tudi, da podjetnike, ki bi želeli izkoristiti danosti tistega območja in tudi pridno delovno silo.

Mladi prebivalci tistih krajev namreč odhajajo na studij in za delom v sosednje, večje kraje,

če bi se jim ponudile prilike, pa bi z vselej ostajali doma. Župan občine Anton Slana pri tem s ponosom pove, da so njihovi dijaki in študenti zelo prizadevani in uspešni, da se domov vračajo z zelo lepimi ocenami in da jih tudi drugod cenijo. Ni čudno, da so iz njihove občine

občinska stavba v Sv. Juriju

Etnološki muzej na Stari gori

Župan občine Sv. Jurij Anton Slana

Čeprav že kar nekaj Trzincev po zaslugi turističnih društev in občinskih vodstev obeh občin pozna tamkajšnje kraje, naj na kratko povejmo, da je občina Sv. Jurij približno petkrat večja od naše, v njej pa živi približno toliko ljudi kot uradno v Trzinu,

se pravi približno 3000. Občina je izrazito kmetijska, še zlasti znana pa so tamkajšnji vinogradi, v katerih pridelujejo res odlična, pravzaprav vrhunska vina. Tamkajšnje vinorodne kraje povezujeta kar dve vinski cesti, ena je tista, ki prinaša v občino z območja Ljutomersko-ormoških goric, druga pa iz Gornjeradgonsko-kapelskih goric. Poleg vina pa na ravninah in položnih bregovih nad Ščavnico pridelujejo žita in krmo za živino, veliko pa je tudi sadovnjakov, kjer pridelujejo predvsem nadvse sočna in okusna jabolka. Občino deli in povezuje reka Ščavnica, ki je zdaj sicer ukročena, vendar so v Žihlavslem jezdu pustili reko v takšni obliki, kot si jo je ustvarila v tisočletjih. V zaraščeni strugi potoka z mnogimi meandri je zdaj pravi raj za vodne in obvodne živali, med drugim tudi za vidre, ki so drugje po Sloveniji že prava redkost. Podobno ohranjena je narava tudi

V etnološkem muzeju na stari gori

izšli številni znani ljudje, ki so odločilno vplivali tudi na ugled in razvoj celotne Slovenije. Občina si prizadeva, da bi na svojem območju dobila republiški center šolskih in obšolskih dejavnosti, razmišljajo pa tudi o možnostih, s katerimi bi lahko na svoje območje privabili visokošolske mlade kadre.

Zaradi osame se je v 23 naseljih občine Sv. Jurij ohranilo neizmerno etnološko narodno bogastvo. Nekaj tega so prikazali v svojem etnografskem muzeju na Stari Gori, želijo pa si pred zobom časa zaščiliti še druge spomenike narodne kulture. Imajo zelo razvito društveno dejavnost, hkrati pa spodbujajo kulturno dejavnost in prizadevanja za ohranjanje identitete tistega območja. Občina poskuša po svojih močeh tudi spodbujati podjetniško dejavnost, za tovrstni razvoj pa skuša zagotoviti tudi ugodne pogoje. Občinski proračun je sicer majhen, letos se je v občini

sko blagajno nateklo kakih 360 milijonov tolarjev, vseeno pa skušajo kar v največji meri zagotoviti primerne življenjske pogoje. Pri tem so, kot je potarnal župan, vse prevečkrat izpostavljeni naravnim danostim. Letos jih je prizadela toča, ki je povzročila kar za 300 milijonov tolarjev škodo, lani so se spopadali s posledicami suše, še vedno pa je živ spomin na težave zaradi preobilnih padavin. Prav zaradi odvisnosti od naravnih nevšečnosti si želijo, da bi v občino pritegnili več podjetništva, ki ne bi bilo tako odvisno od vremenskih neprilik in bi tudi v občinsko blagajno usmerilo večje prihodke. Zatrjujejo, da bi podjetnikom zagotovili dobre pogoje za delo in razvoj. Ali bodo podjetniki, ko bo zgrajena avtocesta, prišli, ne ve z gotovostjo nihče, prav gotovo pa se bo kdo od domačih odločil ostati doma, saj bodo temu v prid govorili številni razlogi. Kot smo slišali v pogovorih s tamkajšnjimi predstavniki, upajo, da bodo možnosti, ki se ponujajo pri njih,

Cerkev v Vidmu

Nekaj mlajst cerkve na Stari Gori

spodbudile tudi kakega od trzinskih poslovnežev. Nismo poklicani, da bi dajali sodbo o tem, zagotovo pa vemo, da bodo vezi med Trzinca in občino Sv. Jurij ob Ščavnici še pristnejše, saj družba veselih ljudi priteguje kot magnet, prebivalci Sv. Jurija pa so veseli ljudje in imajo radi življenje.

Miro Stebe

Sv. Jurij ob Ščavnici. Majhna občina odprtih ljudi s širokim srcem, ki imajo za sogovornika venomer prijazno besedo na koncu jezika. Kraj, kamor se je odpravila tričlanska delegacija Odseva z namenom, da ga bolje spozna. Z občani Sv. Jurija Trzince namreč že nekaj let povezuje pristno prijateljsko druženje; drug drugega obiskujemo ob trgatvah, občinskih praznikih ter drugih priložnostih (npr. martinovanje). A čeprav smo prijatelji, o občini Sv. Jurij Trzinca ne vemo prav dosti. Morda le tu in tam kakšen detajl, kakšen droben kamenček iz mozaika. Z našim obiskom smo odsevovcu skušali to nevedenje odpraviti, vse, do česar smo se dokopali, pa želimo deliti z vami, bralci.

Mogoče za začetek nekaj geografsko in zgodovinsko zanimivejših podatkov. Občina Sv. Jurij se razteza na 51 razgibanih kvadratnih kilometrih. V občino je vključenih 27 vasic, ki skupaj premorejo okoli 3000 prebivalcev. Vsaka vas ali vasica ima svoj šaljivi grb, ki ali orisuje značaj ljudi, ki v vasi živijo, ali pa je le spomin na neko davno anekdoto, ki jo dandanes poznajo le še vaščani. V grbih največkrat najdemo živali (predvsem pičje-sovice, čuke, čaplje), pa tudi hrano (koline, vino ...) in pohištvo. V tem delu Slovenije se

prvenstveno ukvarjajo s kmetijstvom in sadjarstvom, pa tudi s čebelarstvom. Ljudje hodijo na delo v bližnja večja mesta, kot so Radenci, Ljutomer, Murska Sobota, Maribor. Zaradi bližnje meje veliko občanov dela v tujini.

Občina Sv. Jurij je nastala leta 1995, in sicer z imenom Videm ob Ščavnici. Ime Videm ob Šč. je ostanek iz obdobja po drugi svetovni vojni, ko je bil leta 1953 Sv. Jurij z dekretom preimenovan v Videm. Občinski svetniki pa so leta 1997 po burnih razpravljanih sprejeli sklep, da svoje občine ne bodo več imenovali Videm, temveč raje Sv. Jurij.

Občina se ponaša z več slavnimi zgodovinskimi osebnostmi. Tako so tu šolske klopi guliili Edvard Kocbek, Bratko Kreft, Davorin Trstenjak, dr. Anton Korošec, Fran Ilesič, Vjekoslav Grmič... Od ustanovitve občine se občinska uprava trudi za razcvet in razvoj gospodarstva, enkrat ali dvakrat letno izdajo svoje občinsko glasilo, veliko pozornosti namenjajo razvoju turizma, poudarjajo pa tudi pomen kulture in življenja društev.

DRUŠTVENA DEJAVNOST

Ljubiteljsko kulturno udejstvovanje in udejstvovanje v kulturnih društvih ima v Sv. Juriju dolgo in bogato tradicijo. V preteklosti ni bilo vasi, kjer ne bi imeli dramske, tamburaške ali folklorne skupine, zelo hitro so se razvijala tudi čitalniška gibanja. Že nekoč je veljalo in še danes velja, da skorajda ni vaščana, ki ne bi bil včlanjen vsaj v eno kulturno društvo, če že ne v dve ali tri. Društveno življenje je tako bogato in silovito morda tudi zato, ker se ljudje po vsakodnevnih opravilih ali na polju ali v službi radi nekoliko povešajo v družbi in naredijo nekaj za svojo dušo. Leta 1997 je bilo tako v občini Sv. Jurij registriranih 9 kulturnih društev, z ugotovitvijo lokalne samouprave pa se je kulturno življenje tako razcvetelo, da je danes registriranih že 37 različnih društev.

Pred turistično pisarno na Stari gori

Vsa ta društva med sabo dobro sodelujejo, najbolj tesno pa je povezanih 9 društev, ki so leta 2001 postali člani novoustanovljene Zveze kulturnih društev (ZKD). Z njo so želeli doseči boljše usklajenosti in sodelovanje med društvi, njihovimi člani in občino pa tudi z drugimi organizacijami v občini in izven nje. Strategija dela ZKD je taka, da predstavniki društev aktivno sodelujejo v predsedstvu in na skupščini. Na mesečnih sestankih se predsedstvo ZKD dogovori o delu, sestavljajo letni koledar prireditev, določijo organizatorje in izvajalce prireditev in podobno. Dogovor med člani društev, ki so vključeni v Zvezo, je, da vsako društvo samostojno organizira in izpelje eno prireditev letno, pri ostalih pa pomaga po svojih močeh. Na Zvezi se tudi dogovorijo, katero društvo organizira prireditev ob različnih praznikih (npr. materinski dan, dan žena ipd.). Pod okriljem Zveze delujejo: pevsko društvo Mešani pevski zbor, ljubiteljsko dramsko društvo, glasbeno društvo Dežurni krivci, ljudske pevke, literarno društvo, likovno društvo, mažoretke, godba na pihala, kulturno društvo za ohranjanje naravne in kulturne dediščine. Ostala društva pa delujejo samostojno, izven ZKD-ja.

Vsa društva v Sv. Juriju so izjemno aktivna.

Društvo Ljudskih pevk, ki ga vodi neutrudna pedagoginja Marija Simonič, deluje že 20 let. Ducat ljudskih pevk poje tako v tujini kot tudi doma. Prepevajo predvsem stare ljudske pesmi in kot pravi ena od pevk, so nejevoljne predvsem takrat, ko se morajo učiti pesmi z veliko kritkami. Besedilo gre namreč malce težje v glavo in se potem tudi na nastopih kdaj pa kdaj zgodi, da ga zaradi treme pozabijo. Ljudske pevke so svoje pesmi izdale tudi na kaseti.

Društva kmečkih zena je tudi društvo z dolgoletno tradicijo. Pridne gospodinje celo leto organizirajo različne oblike druženja, od tečaja ročnih del do poučnih predavanj, razstav, delavnic, kuharskih vaj, ekskurzij... Ob veliki noči društvo pripravi razstavo butar in velikonočnih jedi, obenem pa gospe na ogled postavijo svoje celoletno delo. V povezavi z gasilskim društvom pripravljajo tradicionalno žetev zlatega klasja. S svojimi dobrotami pa posladkajo krajan ob praznikih, po kulturnih prireditvah pa vedno poskrbijo za pogostitev.

Godba na pihala ima prav tako bogato in dolgoletno tradicijo. V godbi igrajo tako očetje kot sinovi ali hčere, in se za podmladek ni bati. V Sv. Juriju igra tudi mlada

glasbena skupina Dežurni krivci, ki je posnela več cedejev in sedaj vneta nastopa po celi Sloveniji.

Ljubiteljsko dramsko društvo skoraj vsako sezono pripravi eno dramsko delo, s katerim potem nastopajo in gostujejo predvsem po severovzhodnem koncu Slovenije. Problem pri nastopanju drugod bi bil namreč v razumevanju jezika, saj so dela, ki jih odigrajo, večkrat v preščinah, ki je Nepriekom težje razumljiva.

Literarnokulturno ljubiteljsko društvo pripravlja literarne večere s pesniki in pisatelji. Vsako leto izdajo časopis Prlek piše, v katerem lahko vsi občani objavljajo svojo poezijo, prozo, dramatiko ali kakršnakoli druga literarna ustvarjanja. V časopisu objavljajo v preščinah in v knjižnem jeziku.

Likovno društvo vsako leto organizira likovno kolonijo z različnimi slikarskimi motivi. Večkrat povabijo likovne ustvarjalce iz sosednjih občin. Umetniki se povezujejo in spoznavajo na domačih razstavah.

Sv. Jurij se lahko pohvali tudi z **mažoretkami**. Sprva sta obstajali dve skupini mažoretk, starejša in mlajša, danes pa deluje le še mlajša skupina, imenovana Palčki. Starejša skupina mažoretk je razpadla zato, ker so dekleta odšla na študij v večje kraje, zaradi česar so se težje enkrat tedensko udeleževala vaj. Skupino Palčki pa vodi študentka, ki je bila tudi sama mažoretka.

Zelo aktivno je, po stažu sicer mlado, **Društvo za ohranjanje kulturne in naravne dediščine**. Veliko članov društva ima močno razvito pisateljsko žilico, tako da zgodovino krajev ob Ščavnici spravljajo v knjige za zanamce. Člani društva so izdali že tri knjige, in sicer o mlinih na veter, o trgovinah in gostilnah ter o križih in kapelah na tem območju. Svoje delo so podprli s fotografijami, pričevanji ljudi in zgodovinskimi dokumenti. Izjemno zagnan za tovrstno delo je bil gospod Jakob Kreft, ki je v letošnjem letu na žalost preminil, ostali člani pa se neumorno trudijo naprej. Člani društva zbirajo starine in stara kmečka orodja, razstava le-tega pa je v stari osnovni šoli na Stari Gori.

Slovenske gorice so znane po pridelovanju vina, zato ni čudno, da je bilo tu ustanovljeno **Društvo ljubiteljev vin in narave**. Društvo je bilo ustanovljeno v začetku leta 2003, z namenom strokovnega razvoja vinogradništva, predstavitve, ponudbe vin in možnosti razvoja dopolnilnih dejavnosti na kmetijah. Člani društva sodelujejo na prireditvah, kot so martinovanje, postavljanje klopotca, ocenjevanje vin in drugih kmečkih dobrot, organizirajo strokovne posvete, izobraževanja...

V Sv. Juriju je tudi mladina zelo aktivna. Še čisto sveže in mlado je *Društvo podeželske mladine*, ki organizira kolesarjenja po mejah občine, sodeluje na kmečkih igrah, na kvizu Mladi in kmetijstvo, pripravlja strokovne ekskurzije, izlete v planine in podobno. V okviru društva deluje tudi folklorna skupina, kjer sedem plesnih parov pleše najrazličnejše slovenske ljudske pise.

Vsako od teh društev ima svoje načrte za prihodnost, želje in ideje. Seveda pa je delovanje društev povezano tudi s finančnim stanjem, ki je več ali manj omejeno, saj občina ne razpolaga z bajno bogatim proračunom. Finančno bolj podpirajo društva, ki dosegajo vidne rezultate tudi na širšem območju (npr. rokometišči, strelici), saj se na ta način promovira tudi občina, pa tudi tista, ki so aktivna in veliko delajo. Je pa občinska uprava vseeno poskrbela za uniforme oziroma obleke nekaterih društev (npr. za mažoretke, ljudske pevke). Problem, ki ga bo občina v prihodnje morala reševati, pa je s prostorom, saj je njihov kulturni dom v bolj slabem stanju in trenutno prireditve potekajo v gasilnem domu ali pa kar na prostem. V gasilnem domu imajo tudi prostor, kamor spravljajo dokumentacijo, ki so jo predsedniki društev dolga časa hranili kar v domačih predalih.

Seveda pa se v Sv. Juriju občani ne ukvarjajo samo s kulturnimi dejavnostmi. Tu živijo tudi zagrizeni športniki in svetovni prvaki. Njihovi paradni disciplini sta rokomet in streljanje, ne smem pa pozabiti na kasaštvo. Ženski rokometni klub Millennium se bori za najvišja mesta v prvi B državni ligi, v streljanju z zračno puško pa na najvišjih stopnicah ponavadi stoji Janko Jurkovič (državni prvak). Kasaštvo v občini razvija predvsem družina Slana iz Bohlehnšče (vas v občini Sv. Jurij), ki na kasaških derbijih zmaguje s svojo kobilo Fanto. V Dragotincih (vas v občini Sv. Jurij) pa že nekaj let živi dvakratna svetovna prvakinja in devetkratna evropska prvakinja v kegljanju na ledu, Marija Vajndorfer.

Občani Sv. Jurija ob Ščavnici imajo tudi svoje gasilsko društvo, turistično društvo, čehelarsko društvo, društvo upokojencev, društvo borcev NOV ter lovsko in ribiška društva.

Če bi društveno dejavnost primerjali z društveno dejavnostjo v Trzinu, bi ugotovili, da pravzaprav ni takšne razlike. Razlika med krajevna je le v tem, da morda v Trzinu dajemo prednost drugim društvom in drugim kulturnim ter športnim dejavnostim kot v Sv. Juriju.

Resnici na ljubo moramo priznati, da naš obisk ni bil namenjen zgolj spoznavanju Sv. Jurija. Na pot v Slovenske gorice smo šli tudi zato (ali pa predvsem zato), da bi spoznali prejemnika solidarnostne pomoči, ki jo je Ščavnicianom dala občina Trzin ob silovitih toči, ki je to območje prizadela v letošnjem poletju. Odločitev občinske uprave Sv. Jurija je potem, ko so prejeli informacijo o trzinski solidarnostni pomoči v višini 1.000.000 tolarjev, bila, da denar razdelijo med dva prejemnika. Tako so polovico denarja namenili kmetiji Zorko, drugo polovico pa so dali malemu podjetniku Božič Branku, ki se ukvarja z vrtnarstvom.

Božič Branko se z vrtnarjijo in vrtnarjenjem ukvarja že več kot deset let. Branko je izkušen prodajalec, ki je svoje vrtnarstvo Iris ustanovil z ženo Ano, po izobrazbi agronomistko. Vrtnarstvo sedaj že nekaj časa vodi Branko, saj se je žena po pridobitvi redne zaposlitve iz vrtnarskega posla nekoliko umaknila, v vrtnariji pa ima redno zaposleno eno delavko. Vrtnarstvo Iris je v preteklosti gojilo večinoma vrtnice različnih vrst, predvsem čajevke, vendar pa se gojenje vrtnic danes finančno ne splača. Prodaja vrtnic je namreč močno upadla, predvsem zato, ker jih prodajajo tudi branjevke, ki ceno za eno vrtnico spustijo na 150 tolarjev. Te vrtnice, po besedah Branka Božiča, niso tako zelo kvalitetne, a jih ljudje zaradi nižje cene vseeno raje kupujejo. Tako so se Božiči prilagodili potrebam trga in se začeli prvenstveno ukvarjati z gojenjem pelargonij, v predbožičnem času pa gojijo božične zvezde. Njihove rožice se dobi predvsem v trgovinah in cvetličarnah v Ljutomeru, Murski Soboti, Gornji Radgoni, pa tudi v nekaterih cvetličarnah po Sloveniji.

Letos so imeli Božičevi precej stroškov, saj so svojo vrtnarijo v Svetem Juriju preselili bližje glavni cesti (le par sto metrov naprej od občinske stavbe), kot je stal stari rastlinjak. Sprememba lokacije je bila dobra poteza, saj so znatno povečali promet, žal pa jim je silovita poletna toča tako rekoč izničila vsa njihova prizadevanja. Toča, debela kot kostanj, je skoraj v celoti uničila večji, 400 kvadratnih metrov velik rastlinjak, brez po-

Posledice neurja so bile na rastlinjaku katastrofalne

lomljenih stekel pa je ni odnesel tudi manjši rastlinjak, ki stoji v bližini. Dobe sedno na koščke se je tako raztreščilo 700 kvadratnih metrov stekla. Branko je bil v času toče na službeni poti v Gradcu, razdejanje pa je v rastlinjaki nemočno opazoval njegov sin, ki mu je v zadnjem hipu uspelo pobegniti na varno pred silnim nalivom in neurjem. Da je bila toča res silovita, pove tudi to, da je Brankov sin, ki ga je med begom v zavetje vseeno zadelo nekaj ledenih izstrelkov, dobil poštene modrice.

Načrtov za prihodnost imajo Božičevi trenutno bolj malo, njihova energija je usmerjena predvsem v sanacijo posledic toče (stekla na velikem rastlinjaku so že zamenjana, manjši pa še čaka na prenovo) in v to, da bi finančno čim hitreje izplaval iz rdečih številok. Gleda na to, da že samo ogrevanje rastlinjaka (rože, za

Takšen je rastlinjak Božičevih zdaj (livo: Božič Branika v svoji cvetličarni)

primer božične zvezde, lahko rastejo in cvetijo le pod posebnimi temperaturnimi pogoji) v zimskem obdobju znese več kot štiri milijone tolarjev, verjamemo, da je Božičevim in vrtnarstvu Iris trzinška denarna pomoč vsekakor prišla prav. Gospod Božič se je večkrat iz srca zahvalil zanjo in dejal, da je bil izjemno prijetno presenečen nad takšno solidarnostjo naše občine ter da mu ta pomoč veliko pomeni.

Mateja Erčulj

SVETI JURIJ OB ŠČAVNICI

*Hodi, hodi sveti Juri,
no po sveti tak zakuri,
kaj se vname zemlje koža –
zima nam se že prevnoža.*

*Hodi, hodi sveti Juri,
no po sveti tak zakuri,
kaj mo skoraj krave pasti –
nemamo kaj nesti k jasli.*

*Hodi, hodi sveti Juri,
no po sveti tak zakuri,
naj te irate zelenijo,
kosci skoraj naj kostijo.*

*Hodi, hodi sveti Juri,
no po sveti tak zakuri,
kaj mo skoraj gor na štali
seno no otavo phali!*

(Stara pesem, ki so jo prepevali domačini, ko so po vasi peljali v zelenje oblečenega Zelenega Jurija.)

Občina Sveti Jurij ob Ščavnici se razprostira na severovzhodnih obronkih vinorodne pokrajine, imenovane Slovenske gorice. Istoimensko naselje se nahaja na nadmorski višini 219 metrov in se je izoblikovalo na terasi v dolini Ščavnice. Pravzaprav se občina geografsko deli na nižji svet ob Ščavnici, ki je precej zamočvirjen, in nekoliko višji del, ki zavzema Slovenske gorice in del Radgonsko-kapelskih goric, ki pa sta sestavna dela vinorodnega okoliša srednjih Slovenskih goric. Občina meri 51 km² in je imela ob zadnjem popisu 2883 prebivalcev v 27 naseljih. Občina je že od nekdaj iskala razvoj

ne usmeritve v kmetijstvu, ker večjih industrijskih podjetij ni bilo. V kraju je devetletna osnovna šola, lekarna, trgovina, pošta, zdravstvena postaja in sedež občine. Ponaša se z mnogimi kulturniki, ki so pomembni za celotno zgodovino slovenskega naroda, in sicer: duhovnik in predvojni politik dr. Anton Korošec, narodni buditelj Davorin Trstenjak, pesnik in politik Edvard Kocbek ter dramatik in akademik dr. Bratko Kreft.

Tudi s turističnega vidika ima celotna občina marsikaj ponuditi. Ogledate si lahko mlin na veter in župnijsko cerkev Svetega duha na Stari Gori, etnološko zbirko, Pergerjevo domačijo, se sprehodite po učni poti Breza in se poletni osvežite v Blaguškem jezeru.

RAZVOJ TURIZMA V OBČINI

Ena izmed večjih razvojnih možnosti občine je vsekakor turizem kot najhitreje rastoča panoga svetovnega gospodarstva, ki pa bo dobila še večjo veljavo z dokončanjem slovenskega avtocestnega križa, ki bo potekal tudi skozi občino Sveti Jurij ob Ščavnici. Slednja v svoji turistični promociji slavi na svojo bogato kulturno dediščino, iz katere so izšle mnoge znane in za slovensko zgodovino pomembne osebnosti. Kot je povedal gospod Anton Slana, župan občine, se na področju turizma in kulturne dediščine dogovarjajo z ljubljansko Filozofsko fakulteto, da bi študentom slavistike, ki preučujejo življenje in delo njihovih literatov, za potrebe študijskega raziskovanja ponudili občinske garsonjere. Vinogradi in vinogradništvo postaja vse bolj privlačna turistična dejavnost, zaradi katere so Slovenske gorice in predvsem njena vina poznana širom Slovenije in tudi drugod izven meja. Tod potekata tudi dve vinski-turistični

cesti, in sicer vinska cesta srednjih Slovenskih goric in Radgonsko-kapelska vinska cesta. Žal pa so, po besedah gospoda župana, lokalni vinogradniki premalo samoiniciativni, da bi prodajali in tržili svoja vina in izdelke. Vendar se že pojavljajo zametki tudi na tem področju. Na ocenjevanju vin na Kmetijsko-živilskem sejmu v Gornji Radgoni, na Ljubljanskem vinskem sejmu in številnih drugih podobnih prireditvah v tujini so tamkajšnji vinogradniki dobili že vrsto zlatih medalj in naslovov vinskih šampionov. Potrebno bi bilo ustanoviti združenje, ki bi odkupovala pridelano količino grozda in vina ter skrbelo za promocijo in skupen nastop vinogradnikov na tržišču. Precej slabo pa je tudi medsebojno povezovanje turističnih kmetij, ki s svojo ponudbo nastopajo kot del vinsko-turistične ceste.

Še razmeroma neodkrita možnost za večji razvoj turizma je Blaguško jezero, ki je zaradi pomanjkanja kapitala še vedno brez ustrezne turistične infrastrukture. Z večjimi vlaganji in kapitalom se ponuja odlična priložnost širjenja ponudbe. Na občini so odprti za prihod kakršnegakoli kapitala. Župan je omenil tudi možnost vlaganja trzninskih podjetnikov v turistični razvoj Blaguškega jezera. Omenja se tudi možnost postavitve Centra šolskih in občinskih dejavnosti na Stari Gori, ki bi dopolnila turistično ponudbo občine. V centru bi učencem predstavili možnosti izkoriščanja in delovanja obnovljivih naravnih virov, ki ne le pri nas dobivajo vse večji pomen. Zaradi globalnega onesnaževanja in segrevanja ozračja bo moralo človeštvo čimprej preiti na rabo obnovljivih energijskih virov, kot

so: vodna, vetrna in sončna energija. Te ga se dobro zavedajo tudi v občinskem svetu, in so naklonjeni postavitvi demonstracijskega centra za Šolsko mladino.

Za prostore stare šole na Stari Gori, kjer je danes urejena etnološka zbirka, se že zanima vlagatelj, ki bi v omerjeni stavbi uredil penzion. V njegovi neposredni bližini stoji cerkev Sv. duha (ker je v občini veliko sakralnih objektov (cerkve, kapelice, križi), so jih natančno popisali in jih predstavili v knjižni obliki.

Zaradi odsotnosti predsednika turističnega društva Sveti Jurij ob Ščavnici, ki se ponaša s pravo turistično pisarno na Stari Gori, z njim žal nisem mogla opraviti pogovora, da bi kaj več izvedela o zgodovini, delovanju, dejavnostih in prireditvah v društvu samem.

TURISTIČNA PONUDBA OBČINE

Pa se prepustimo bogati naravni in kulturni dediščini občine Sveti Jurij ob Ščavnici. Ko bomo naslednjič obiskali to od gričev mehko zaobljeno pokrajino Slovenije, si vendarle vzemimo dovolj časa za odkrivanje njene čarobnosti v vseh letnih časih. Spomladaj je kot cvetoča češnja; opajajo nas omamne vonjave prebujajoče pokrajine. Poleti je razigrana kot let dveh metaljev v poletnem juri. Jeseni je pisana od tisočerih barv, pozimi pa se pod neskončno belino pokrajina umiri. Vse do naslednje pomladi. Pika na i vsej njeni bleščeči lepoti pa so izredno gostoljubni in prijazni domačini, Prleki. Zato ni razloga, da je ne bi obiskali v kateremkoli letnem času.

Sprva zavijmo na Staro Goro, kjer nas bo prijazno pozdravil mlin na veter (ne, nismo na Nizozemskem), edini lovrstni primerek na področju slovenske tehnične dediščine. Nekoč je bilo po pokrajini Slovenskih goric postavljenih dvajset takšnih mlinov. Temu na Stari Gori so nekdaj pravili tudi potujoči mlin, ker so ga lahko prestavljali in ker je zamenjal precej lastnikov. Kar pravnije ime tudi za današnje razmere – mlin je bil namreč ponovno postavljen tu, ker se je prejšnji zaradi starosti podrl. Tam, kjer je stal nekdanj, je danes vinska klet, zato lokacija s tega

vidika ni več zanimiva. Ostanke starega mlina hranijo v njegovem nasledniku na Stari Gori, katerega rojstvo se je začelo v letu 1993. Svojo dokončno podobo je ob pomoči domačinov ter dr. Janeza Bogataja in inž. Tadeja Brate

ta dobil leta 1996. Vrhnji del (ostrešje) tega lesenega lepica se lahko premika glede na smer pihanja vetra, ki poganja njegov najbolj funkcionalni del – mlinsko kolo. Ko boste v notranjosti vrhnjega dela mlina uzrli kanjko, se ne ustrašite! Gre le za nagačen primerek ptice stražarke, ki je mlin varovala pred nepovabljeni – golobi. Stara Gora poleg mlina na veter ponosno razkazuje tudi cerkev Svetega duha, ki se polti hladi v senci 16 lip, na kar nakazuje tudi slogan v bližini, ki pravi: *Stara Gora – kjer lipe diše kot nekdo*. Se splača preveriti na pomlad! Cerkev hrani druge najstarejše orgle na Slovenskem. Te naj bi nastale leta 1732 v Gradcu. Baročnost cerkve je opazna na vsakem koraku. Kako se v njeni notranjosti bohotijo freske, ki nas nekako vzvišeno pozdravljajo že takoj po vstopu! Zvonik, ki se nahaja 47 metrov visoko, skriva dva zvonova, na katera še danes zvonijo ročno.

Cerkev Sv. Duha na Stari gori

Nasproti cerkve stoji stara šola, kjer hranijo etnološko zbirko. Staro šolo so leta 1988 zaprli zaradi pomanjkanja otrok. Že sama zgrada je poglavje zase, njeni molčeči zidovi pa kot bi nam hoteli nekaj povedati, izdati skrivnosti minulih šolskih dni! Če bi ostali dije, bi nam morda razkrili, zakaj je Ivan Cankar hodil na obisk k pesnici in učiteljici Kristini Šuler. V šoli so razstavili kmečko orodje, staro notranjo opremo in uredili arhiv, kjer hranijo zbirke lokalnih zanesenjakov.

Ce vaša duša hrepeni po starih, nostalgčnih časih, si le oglejte Pergarjevo domačijo, ki je iz svojega varnega obzora izpustila še enega

V etnografskem muzeju na Stari gori

Pergarjeva domačija

znanege Slovenca. Gre za Janeza Pergarja, generalnega direktorja nacionalnega ponudnika turističnih storitev Kompassa. V domačiji, ki je grajena v obliki ključa, si lahko ogledate tudi črno kuhinjo.

Za konec našega potepanja po igriški pokrajini Slovenskih goric pa vendarle pokukajmo v njeno naravo. Sprehodimo se okoli Blaguškega jezera, ki še tiho čaka na svoj še neodkrit potencial. Jezero je umetno in je nastalo po zaježitvi Blaguškega potoka z namenom, da bi v sušnem času namakali polja. Pa še majcena zanimivost: ob jezeru je bila izmerjena najnižja temperatura v Slovenskih gorah, ko se je živo srebro spustilo na – 29,1°C. Če bi na potepanju radi izvedeli še kaj novega in zanimivega, pa se odpravite po ušni poti Breza.

Mi smo naše potepanje po turističnih kotičkih občine Sveti Jurij ob Ščavnici zaključili v eni izmed mnogih zidanic, ki dajejo poseben čar valovanju jesenske pokrajine. Kmalu zopet nasvidenje, dežela prijaznih ljudi, prelepe narave, dobre jedade in pijače!

Pogovor z družino Zorko

Zorkovi so petčlanska družina, ki ji je juljska ujma s točo razdejala dobršen del letošnjega pridelka. Ukvarjajo se s kmetijstvom in so specializirani v pridelavo jabolk in breskev, ki jih največ prodajo privatno in manjšim trgovinom. Dopolnilno dejavnost kmetije predstavlja živinoreja (krave, biki in prašiči). Sadje prodajajo tudi po terenu – ob nedeljah prodajajo v Apačah, včasih tudi v Pesnici. Nasadi, med katerimi je precej mladih, se razprostirajo na površini 3,5 ha. Imajo pa tudi 0,7 ha vinogradnih površin. Sadje tudi sušijo (njihovi krljji so odlični in

V mlinu na veter

g. Zorko

Pogled na sadovnjak Zorkovih

delajo kis. Gospod Zorko pravi, da se mu albanske konkurence ni treba bati. Včasih je sodeloval z njimi, a je zaradi neplačevanja dostavljenega blaga sodelovanje z njimi prekinil. Danes prav tako predstavlja problem cenejše sadje iz uvoza, vendar kdor stavi na kakovost, ve, da je domače sadje boljše. Sadje iz Italije in

Grčije potrgajo še nezrelo in dozori med transportom. Domače sadje pa utrgajo isti dan, ko ga peljejo na tržišče. Zato je primerjava okusov skorajda nesmiselna. V pogovoru z gospodarjem smo še izvedeli, da mu je toča uničila kar 60 % vsega letošnjega pridelka. Vendar zaradi premajhne površine sadovnjaka ni upravičen do državnega povratila

la škode. V enem samem trenutku je šel po zlu ves njihov letošnji trud in pridelek. Potrebno je poudariti, da so posledice toče dolgotrajne, saj drevje okreva šele po treh do štirih letih. Ker je drevo od udarca toče poškodovano, je potrebno poškodovani del odrezati. To pa ima za posledico slabši pridelek naslednje leto. Da pa nesreča pride vedno takrat, ko je najmanj pričakujemo, ve povedati tudi g. Zorko. Pred letošnjim letom so imeli sadovnjake zavarovane, a ravno letos se za zavarovanje niso odločili. Zato jim je denar, ki ga je prispevala naša občina, prišel še kako prav. Očitno nesreča bedi nad njihovo hišo, kajti lansko leto jih je prizadela suša, letos pa poleg toče še zemeljski usad, ki pa je na srečo že saniran. Potemtakem z gotovostjo lahko trdimo, da je denar prišel v prave roke! Pri Zorkovih smo preživelih nekaj lepih trenutkov in bili zelo lepo postreženi (ob kozarčku mošta smo poizkusili kvasenice in ocvirkovice). Gospodar pa nam je za slovo dal še polno jabo in vrečo krljčev.

Nataša Prah

IZ DEJAVNOSTI TURISTIČNEGA DRUŠTVA TRZIN

Podjetna regija - regija priložnosti - skupna turistična ponudba občin Domžale, Kamnik, Komenda, Lukovica, Mengeš, Moravče in Trzin tudi v prihodnjem letu. Predstavniki turističnih društev in občinskih komisij za turizem Podjetne regije smo na sestanku v Mengšu začrtali program dela za leto 2005. Med drugim smo se dogovorili, da bomo z dosežanimi skupnimi nastopi in pestro turistično ponudbo /o tem smo pisali v prejšnji številki Odseva/ nadaljevali. Sodelovanje in turistično ponudbo pa bomo poskušali še razširiti in jo kakovostno izboljšati.

Še naprej si bomo prizadevali za pripravo kar najbolj privlačnega in kakovostnega promocijskega gradiva, kamor sodi "osebna izkaznica" regije priložnosti kot celote in posameznih občin s povabilom na ogled zanimivosti. Nadaljevali bomo tudi s kolektiranjem prireditev za leto 2005, vanj pa naj bi vključili kar največ privlačnih in že tudi tradicionalnih prireditev posameznih občin. Pripravili naj bi razglednico podjetne regije.

V letu 2005 bo Podjetna regija konec aprila s svojo stojnico prisotna na razstavi cvetja v Volčjem Potoku, kjer je tudi največ

obiskovalcev in zanimanje za izlete v okoliške kraje največje.

Turistični delavci vključenih občin bodo zagotovili, da bo podjetna regija s svojim promocijskim gradivom navzoča najmanj na eni od prireditev v vsaki od občin (predvsem na sejmih).

Nadaljevali bomo tudi z izobraževanjem turističnih vodnikov. Preko Agencije za turizem in podjetništvo v tem mesecu poteka tečaj za lokalne turistične vodnike. Ugotavljajo namreč, da je obiskovalcev predvsem v Kamniku, ki ima bogato dediščino, dobro organizirano turistično informativno točko s promocijskim gradivom, vedno več.

Predlog Razvojnega programa podeželja za območje trinajstih občin Savske ravnin in Posavskega hribovja odpira nove priložnosti za razvoj turizma... Občinski sveti vključenih občin naj bi v novembru ta program sprejeli, tržni produkt območja - ponudba bogate naravne in kulturne dediščine pa naj bi bila spomlad predstavljenja na sejmu Počitnice 2005. Premika se tudi pri projektu kolesarskih poti v Ljubljanski urbani regiji.

Še spominja na tržnico...

RAZPIS ZAČETNEGA SEMINARJA ZA VODJE OTROŠKIH FOLKLORNIH SKUPIN

JSKD Slovenije spet razpisuje začetni seminar za vodje otroških folklornih skupin.

V Trzinu trenutno ni mentorja, ki bi prevzel otroško folklorno skupino TD in OŠ "Smarki".

Če imate veselje in si želite pridobiti osnovno znanje s tega področja, se prijavite na: Turistično društvo Trzin, Mengeška c. 9, 1236 Trzin /tel. 5644528/.

Seminar se bo začel 11. in 12. decembra in nadaljeval še v petih sklopih /enkrat mesečno ob vikendih/.

Stroške krije društvo.

TRZINSKI REZBARJI SE VSE BOLJ UVELJAVLJAJO

Trzinski rezbarji na Ptujju ...

Na Ptujju je bila sredi oktobra 3. slovenska rezbarska razstava. Pripravila sta jo Pokrajinski muzej Ptuj in Združenje rezbarjev in modelarjev lesa Slovenije. Prva razstava je bila leta 2001 v Hočah, druga pa leto kasneje v Solkanu. Splošna ocena je, da je v letih po prvi razstavi rezbarjenje v Sloveniji izredno napredovalo. Na letošnji razstavi se je predstavilo 53 slovenskih rezbarjev, vsak s po tremi izdelki. Iz trzinske rezbarske skupine so sodelovali: Franc Kubelj, Milan Lampič, Milan Kuferšin, Marijan Vodnik in Luka Zupan. Njihova dela so bila pri obiskovalcih ugodno sprejeta, seveda pa so bile največje pozornosti deležne jaslice *Srce krščanstva* Marijana Vodnika.

... in v Ljubljani

V Ljubljani je bil od 2. do 7. novembra 15. pohištveni sejem. Na povabilo Društva inženjerov in tehnikov lesarstva Ljubljana in Ljubljanskega sejma so se na letošnji sejamski prireditvi vsak dan od 10. do 20. ure prvič predstavili trzinski rezbarji. Na sejmju niso predstavili samo svojih del, ampak so prikazovali tudi način kle-sanja v les.

Predstavili so se: Janez Jarc, Franc Kubelj, Rozka in Milan Kosec, Milan Lampič, Marijan Vodnik in Luka Zupan. Deležni so bili izjemnega zanimanja številnih obiskovalcev. Štirje izmed njih so se že včlanili v trzinsko rezbarsko skupino, ki sedaj šteje 26 aktivnih članov. Učiteljica za tehnični pouk v osnovni šoli, v kateri vsak torek poteka rezbarjenje, tako postaja že kar premajhna.

KOMU ZVONI?

Šeden dni pred počitnicami je Trzin razburila novica, da je eden od staršev v trzinski šoli »prebunkal« enega od učiteljev. Slovenske Novice so tistega in naslednjega dne na našem območju naredile dober posel. Že dopoldne je na vseh prodajnih mestih Novic zmanjkalo, ljudje so se spraševali, če ima kdo časopis na posodo, drugi so se ponj kar odpejali v sosednje kraje. Po Trzinu pa je bilo veliko šušljanja in ugibanja, po listem, kar je bilo mogoče prebrati v Novicah, pa bi bilo najbolje omenjenega profesorja približi na križ. Odpri lov na učitelje in pretepanje učiteljev bi se skoraj lahko začel.

Nisem bil priča dogodku, vem pa, čeprav smo v Trzinu ponosni na svojo »bojevito« zgodovino, da kakršnokoli fizično obračunavanje ni več na mestu. Poučevanje otrok je odgovoren posel in od profesorjev zahteva silno veliko znanja, potrpežljivosti in tudi diplomatske spretnosti. Pretepanje in fizično kaznovanje učencev bi morala že davno na smetišče zgodovine. V šolskem muzeju v Ljubljani si je še mogoče ogledati, na kakšne načine so včasih zasmehovali, kaznovali in celo trpinčili otroke, da so jim v glave vbili vsaj osnovno znanje. Tudi marsikdo od starejših Trzincev se verjetno še spominja, da so včasih učitelji lahko brez kančka slabe vesti učencu navili uro, ga pocukali za »ta sladke«, s členkom potrkali po »bučici« ali pa poslali iz razreda. Spomnim se, da je bilo za nas najbolj poniževalno, ko nas je poredneže ravnatelj ob različnih prilikah nagnal čisti svoje kolo. Mislim, da se je učiteljevo kolo najbolj svetilo v Trzinu, saj je bil učitelj zelo natančen in kazni se nisi rešil, dokler dela nisi dobro opravil.

Tisti časi so na srečo ali pa žal že davno minili. Sodobni učitelji se običajno krepko zamislijo, predno posežejo po kakšni takšni kazni, je pa res, da imajo nekateri za vplivanje na disciplino in otroške glave svoje metode. Če se kdo že zateka k fizičnim »metodam«, se morajo njegovi kolegi nad tem zamisliti in ustrezno ukrepati.

Primer, da se je očka fizično znesel nad učiteljem, pa je bil, kot zatrjujejo predstavniki Sindikata vzgoje in izobraževanja, prvi tovrstni izgrede v največji zgodovini slovenskega šolstva. Nad tem prvenstvom nikakor ne more biti zadovoljen ne očka, še manj pa so lahko navdušeni trzinski šolniki in tudi drugi Trzinci. Na občinskem svetu so hoteli razpravljati tudi o tem dogodku, ki, kot so rekli, meče ljudi slabo senco na Trzin, vendar niso

imeli ustreznih podatkov, in so sklenili, da je to pravzaprav problem, ki naj bi ga razrešila šola ob sodelovanju pristojnih organov. Res je to problem, ki se je zgodil v šoli in je neposredno povezan z njo. Vsi smo pričakovali ustrezno pojasnilo in ukrepanje s strani šole, vendar v šoli po dogodku niso odločno povedali svoje sodbe in temu primerno ukrepali. Do izgrede je prišlo prav v času, ko je bil ravnatelj odsoten, njegovi namestniki in tudi zbor učiteljev pa niso želeli prevzeti odgovornosti in predstaviti šolskega stališča do dogodka in obloži na račun njegovega kolega. Morali bi se zavedati, da so si s tem naredili medvedjo uslugo in da takih stvari ni mogoče polisniti pod preprogo.

Res bi bilo najbolje, če bi dogodek pozabili, žal pa bi tako za njim ostal grenak priokus nedorečenosti in priznanja krivde. Nismo razsodniki, a z gotovostjo lahko napišemo, da v civilizirani družbi problem otrok ne rešujemo na način, kot si ga je izbral razboriti očka. Tudi na Balkanu lakšno počelje ne bi bilo deležno odobravanja. Verjetno bi bilo le prav, da se tudi starši zamislimo nad počeljem svojih otrok, njihovem odnosu do drugih, sošolcev, profesorjev, starejših. Včasih so starši kar s strahom prihajali na pogovore k učiteljem o tem, kako bi lahko vplivali na izboljšanje otrokovega obnašanja in učenja. Zdaj pa se precej staršev sploh ne zamisli nad ocenami in obnašanjem svojih otrok. Za njihove slabe ocene so krivi slabi profesorji, za njihovo divje in celo surovo obnašanje je kriva šola. Nekaterim staršem niti na kraj pameti ne pride, da bi pomislili, da tudi njihov »sonček« ni čisto zlato. Poznam nekaj mamic, ki brezpogojno verjamejo vsem priložbam svojih otrok. Že zgodaj so jih naučile, da je zelo prikladno krivdo za svoje težave preveliti na koga drugega. »Moj otrok pa že ne laže!« Saj otrok mogoče niti ne laže, išče samo grešnega kozia za svoj neuspeh. To je precej lažje kot zavhati rokave. Tudi številni starši so s tem načinom zelo zadovoljni, saj nimajo časa, da bi se ukvarjali z otrokovimi težavami. Tudi sami pokimajo in za slabo vedenje otrok in za slabe ocene krivijo šolo in šolski sistem. Ko otroci vidijo, da je ta rešitev za starše kar prikladna, je njihov problem rešen. Ni se jim treba bolj potruditi, ni treba upoštevati dru-

Očka prebutal učitelja

Včeraj je v trzinsko šolo prišel oče osnovnošolca in se s pestmi letli učitelja gospodinjstva Dušana Gorenc - Zgodilo naj bi se po sporn dveh ocenah v učilnici. Gorenc naj bi malce osterje posedeval, eden od vprijetih nadobudnežev pa je na pomoč poklical starše - Učitelj je potreboval zdravniško pomoč, vodstvo šole pa se je evilo v molk

imeli ustreznih podatkov, in so sklenili, da je to pravzaprav problem, ki naj bi ga razrešila šola ob sodelovanju pristojnih organov. Res je to problem, ki se je zgodil v šoli in je neposredno povezan z njo. Vsi smo pričakovali ustrezno pojasnilo in ukrepanje s strani šole, vendar v šoli po dogodku niso odločno povedali svoje sodbe in temu primerno ukrepali. Do izgrede je prišlo prav v času, ko je bil ravnatelj odsoten, njegovi namestniki in tudi zbor učiteljev pa niso želeli prevzeti odgovornosti in predstaviti šolskega stališča do dogodka in obloži na račun njegovega kolega. Morali bi se zavedati, da so si s tem naredili medvedjo uslugo in da takih stvari ni mogoče polisniti pod preprogo.

Res bi bilo najbolje, če bi dogodek pozabili, žal pa bi tako za njim ostal grenak priokus nedorečenosti in priznanja krivde. Nismo razsodniki, a z gotovostjo lahko napišemo, da v civilizirani družbi problem otrok ne rešujemo na način, kot si ga je izbral razboriti očka. Tudi na Balkanu lakšno počelje ne bi bilo deležno odobravanja. Verjetno bi bilo le prav, da se tudi starši zamislimo nad počeljem svojih otrok, njihovem odnosu do drugih, sošolcev, profesorjev, starejših. Včasih so starši kar s strahom prihajali na pogovore k učiteljem o tem, kako bi lahko vplivali na izboljšanje otrokovega obnašanja in učenja. Zdaj pa se precej staršev sploh ne zamisli nad ocenami in obnašanjem svojih otrok. Za njihove slabe ocene so krivi slabi profesorji, za njihovo divje in celo surovo obnašanje je kriva šola. Nekaterim staršem niti na kraj pameti ne pride, da bi pomislili, da tudi njihov »sonček« ni čisto zlato. Poznam nekaj mamic, ki brezpogojno verjamejo vsem priložbam svojih otrok. Že zgodaj so jih naučile, da je zelo prikladno krivdo za svoje težave preveliti na koga drugega. »Moj otrok pa že ne laže!« Saj otrok mogoče niti ne laže, išče samo grešnega kozia za svoj neuspeh. To je precej lažje kot zavhati rokave. Tudi številni starši so s tem načinom zelo zadovoljni, saj nimajo časa, da bi se ukvarjali z otrokovimi težavami. Tudi sami pokimajo in za slabo vedenje otrok in za slabe ocene krivijo šolo in šolski sistem. Ko otroci vidijo, da je ta rešitev za starše kar prikladna, je njihov problem rešen. Ni se jim treba bolj potruditi, ni treba upoštevati dru-

gih, saj jih starši »razumejo«. Šola na ta način dobi še eno koristno funkcijo, če na njen račun letijo obtožbe, je pa še toliko bolje. Mamic se ob kavici lahko povežejo in s skupnimi močmi »udrihajo« po učiteljih in šolskem sistemu. Več glav več ve in pravzaprav si druga drugi pišejo opravičilo za takšno počelje. Ob vseh zadolžitvah, ki jih imajo, je res najbolje, da prepustijo šoli, ki jo je sicer treba približi na križ, da izoblikuje osebnost njihovih otrok, če pa otrokom pri tem oslone kaj prostega časa, pa ga lahko koristno preživijo za računalniki, televizorji ali v družbi vrstnikov na cesti.

Računalniške igrice, televizijski filmi, risanke in tudi igrače, ki jih zdaj vsiljujejo otrokom za koristno preživetje odvečnega časa, pa priljubljene več pozornosti otrok v sorazmerju z agresivnostjo in stopnjo dviga adrenalina, ki jo ponujajo. Čim bolj so igrice krvave, grozljive in nasilne, bolj priljubljene so. Ni čudno, da se to odraža tudi na obnašanje otrok. V šoli ugotavljajo, da je vsaka generacija otrok bolj agresivna, težje obvladljiva. V zadnjem času se na najrazličnejših ravneh po Sloveniji vrstijo seminarji, okrogle mize in razprave o agresivnosti v šolah. Znanstveniki in drugi strokovnjaki so v tem naleteli na zlato jama, saj se vrtimo v začaranem krogu.

Veliko učiteljev se v takem odloči zgolj za »sobivanje« z učenci, s potrpežljivim prenašanjem otroške »živahnosti«, drugi upajo, da jim bo z razicnimi trixi le uspelo doseči želene rezultate, nekateri pa se včasih zatečejo tudi k »strožjim ukrepom«. S tem prav gotovo rvegajo gnev in jezo staršev, koliko pa so uspešni, pa je odvisno tudi od značaja otrok in listega, kar so otroci s sabo prinesli v šolo. Če so otroci deležni nekritične podpore staršev, je res najbolje, da s seboj nosijo mobitele in kličejo na pomoč, kadarkoli se jim kaj zalomi. Pred kratkim je fant, ki je klical očka na pomoč, pretepel sošolca. Kako je odreagirajl »poučni« očka?

Miro Štebe

ŠOLA – ta naša vsakdanja

Verjetno bi se velika večina bralcev strinjala z mano o trditvi, da se otrok- kova značaj in sploh osebnost in največ- ji meri izoblikuje prav v letih, ko otroci obiskujejo osnovno šolo. Morda se tega ob vseh dnevnih zadovoljstvih in zaposlitvah v premajhni meri zaveda- mo in odgovornost radi prenašamo na ustanove, v obravnavanem primeru zavod za vzgojo in izobraževanje (de- vetletka). V zavodu pa verjetno ob te- žavah, ki so težko rešljive, mentlo, da je to dolžnost staršev. Poslušal sem obe strani, in vem, da je dostikrat ta- ko. In vendar nam zakonodaja, kot je šolski pravilnik, nudi edino pravo re- šitev, in sicer razgovor med starši in šolnikom. Telega se poslužujemo v večni primerov bolj malo in čakamo samo na govorilno ure, ki pa imajo običajno omejen čas, in se ni možno pogovoriti o vseh težavah vzgoje. Potem je tu še čisto človeško dejstvo, da že v osnovi verjamemo besedam otroka in za teža- ve krivimo šolo in se niti ne potrudimo raziskati ozadje, ki je pripeljalo do težav; seveda velikokrat kasneje spoz- namo, da nismo ravnali prav in da bi morali kritično oceniti besede svojega otroka in se mu bolj posvetiti. Za na- zavaj popravilni napake pa je silno tež- ko. Namen članka seveda ni moralizir- rati in soliti pamet, vendar je včasih dobro, da nam tudi kdo drug pove svoje misli.

Na razgovor v osnovni šoli sem se najvi- vil pri G. Francu Brečku – ravnatelju, po napolitil uredniškega odbora Odseva, da prevetrimo trditve o prerazporejanju proračunskih sredstev, ki jih je občina namenila za šolo v naravi. O tem je bilo veliko govora na seji občinskega sveta. G. Brečko: Porabo proračunskih sred- stev pregleduje nadzorni odbor Občine in redno poroča OS. V letošnjem šolskem letu smo imeli dvakrat šolo v naravi, in sicer v zimskem času in gorniško-tabor- niško. Prednost smo dali zimski. Za šolo v naravi prispevajo sredstva tako država kot šola in občina, del sredstev pa tudi starši. Zavedamo se, da občina po zakonu ni dolžna dati sredstev za to šolo, zato smo hvaležni za razumevanje, saj so nam tako omogočili dve šoli v naravi in so- razmerno znosni prispevek staršev. Pazi- mo tudi, da rezerviramo zadosti sredstev (1,5%) za prispevek socialno šibkim učencem in doslej nismo imeli primera, da bi koga odklonili, smo pa svetovali staršem, da zaprosijo za sredstva tudi na

drugih mestih, kjer so rezervirana za ta na- men, in sicer iz enega samega razloga, da bi vsem učencem omogočili udeležbo. Trdim, da se trudimo čimbolj smotno uporabiti sredstva, ki nam jih namenja družba.

Na tem mestu naj povem, da se zavedamo, da občina Trzin daje iz proračuna velika sred- stva za vzgojo in izobraževanje tudi tam, kjer po zakonu ni dolžna. Prav ta sredstva nam omogočajo, da neprestano dvigamo kvaliteto našega dela in tudi materialno bogatimo šolski sklad z raznimi pripomočki. Stremimo k temu, da bi bili zelo solidna šola in med bolj- šimi v Sloveniji.

Zelo cenimo tudi odločitev Občine, da je brez zagotovljenih sredstev države zgradila prepotrebne prizidke k šoli in s tem omogo- čila prehod na devetletno šolanje in tudi iz- boljšavo pogojev za vrtec. S preselitvijo nekaterih oddelkov je šolska knjižnica dobila nove prostore s čitalnico, kar lahko rečem tudi za računalnico, učitelji so dobili dodatne kabinete, zbornico, ob kateri je urejena stro- kovna knjižnica. Bogatejši smo za malo telov- adnico in prostore za tri oddelke vrtca z vsemi spremljajočimi objekti. Pred nami je sicer velik investicijski zalogaj, to je temejti- ta prenova kuhinje, vendar se tudi tega ne bo- jimo, če bo naša občina imela še naprej po- zitiiven odnos do teh vprašanj, v kar ne dvomi- mo.

Seveda pa je na prvem mestu vzgoja in izo- braževanje učenek in učencev. Naj na začetku povem, da se trudimo z učenci postopati čim- bolj strpno, jih vzgajati in jim nuditi preko učnega načrta čim več znanja. V nobenem primeru ne dovolimo, da bi prišlo do nasilnih dejanj med učenci, čeprav je to zelo težko. Nasilje pomeni neustrezne načine reševanja konfliktov; konflikt, ki vodi k nasilnemu vedenju, pa je obremenjen s čustvi, praviloma negativnimi, kot so strah, jeza, sovraštvo, nemoč, maščevanje...

Otroci so vedno bolj nagnjeni k nedisci- plini, med njimi je veliko zelo aktivnih otrok, ki se stežka zberejo, so nemirni in motijo pouk.

Nasprotno pa učite- lji, čeprav strokov- no dobro podkova- ni, nimajo znanja, kako ravnati s taki- mi otroki in se tež- ko znajdejo v kon- fliktnih situacijah. Prav zato smo orga- nizirali vrsto stroko- vnih predavanj z izobraževalno vse- bino na teh področ-

jih. Mnogo pričakujemo tudi od razume- vanja staršev, saj je vzgoja v našem skupnem interesu. Če pa so starši stalno kritični do dela učiteljev, pred otroki glasno izpostavljajo njihove napake, ne gledajo pa kritično obnašanja svojega otroka, je za otroke to znak, da lahko po- čno marsikaj, saj jih bodo starši zaščitili. Učitelji ne kaznujejo učencev, skušajo jim pomagati z vzgojnimi ukrepi in se le težko odločajo za pisni opomin ali dru- gačno obliko opozorila.

Občani so bili preko medijev sezna- njeni s pretepom, ki se je v torek, 26. oktobra, pripetil v prostorih šole. Ali lahko poveste nekaj o tem? Letos praznujemo 20-letnico dela v trzinski šoli, ki je odprla svoja vrata septemb- ra 1985 leta. Zato sem toliko bolj razoča- ran nad dogodkom, ki se je pripetil 26. oktobra. Mislim, da si take popotnice za nadaljnje delo res nismo zaslužili. Ta dogodek so izrabili nekateri mediji in v rumenem tisku na pompoznen način nani- zali celo vrsto netočnih in nedokazanih ter za učitelja pa tudi za šolo kočljivih očitkov. S strani javnosti je bilo precej ugibanj, zakaj šola molči. Za to je bilo kar nekaj razlogov: jaz sem bil na dopus- tu, moji sodelavci, ki so bili močno pre- treseni, pa niso hoteli dajati izjav, dokler se stvari temeljito ne raziščejo in se da stvarna ocena dogodka, saj bi vsako ne- premišljeno izjavljanje samo poslabšalo vso stvar in razgrela strasti. Skratka, nis- mo hoteli drezati v osir in zadeve še po- tencirati. Menili smo, da bi bilo najbolj pametno, če na očitke odgovorimo v trzinsem mesečniku Odsev, saj dogaj- anja v trzinski šoli zadevajo predvsem Trzinčane.

NOVICE 1000.

Trzinski starši obtožujejo učitelja

Učenci in starši so se včeraj zbirali v šoli v Trzinu, kjer so se zbirali učenci in starši. Na sliki: učenci in starši v šoli v Trzinu.

Učenci in starši so se včeraj zbirali v šoli v Trzinu, kjer so se zbirali učenci in starši. Na sliki: učenci in starši v šoli v Trzinu.

Trzinjski starši obtožujejo učitelja

Odločeni smo dogodek ob pomoči strokovnih služb, potem ko se bo učitelj po okrevanju vrnil na delo, natančno pretehtati in ustrezno ukrepati. Za zdaj pa obsojamo kakršnokoli fizično obračunavanje! Obžalujemo in obsojamo napad na učitelja, ki je bil povsem nepotreben, saj je v šolskem sistemu dovolj možnosti za korektno, mirno in civilizirano reševanje vseh težav in sporov med učenci, učitelji in starši.

Učitelji ob tem in podobnih dogodkih ne mislimo obupati. Naša naloga je, da delamo z otroki, jih ob učenu tudi vzgajamo, ne glede na njihov odnos do šole in šolskih obveznosti. Vselej pa se veselimo še tako majhnega premika na bolje, tako v učnem kot v vzgojnem smislu. V letošnjem letu smo že izvedli nekaj aktivnosti v zvezi s preprečevanjem nasilja in ravnanjem pedagoških delavcev v primerih, če se to pojavi. Zadnji dogodki pa terjajo od nas še dodatne aktivnosti pri delu z učenci in njihovimi starši. Moram pa poudariti, da gre za problematiko, ki ne pesti le našo šolo, ampak slovensko šolstvo na sploh. Predvsem bi si morali medsebojno zaupati!

Izkoristil bi to priložnost in pozval vse starše, da v izogib podobnim dogodkom vse morebitne pritožbe v zvezi z vzgojno-izobraževalnim delom poskušajo rešiti na srpen način najprej neposredno z učiteljem oz. razrednikom. Če starši niso zadovoljni z odgovorom, je potrebno iskati pomoč pri vodstvu šole. Če tudi to ne pomaga razrešiti problem, se lahko starši obrnejo na svet staršev ali na svet šole. Zadnja možnost je pritožba oz. iskanje odgovora pri republikanskem šolskem inšpektoratu. Doselej smo vse morebitne pritožbe staršev reševali na srpen način s pogovori, po gornjem postopku. Seveda mora biti dovolj volje in znanja na

obeh straneh, da se problemi, ki so vezani na vzgojno-izobraževalno delo, rešijo že na nivoju šole.

Upam, da bomo tudi ta problem rešili v obojestransko zadovoljstvo in da dogodek ne bo skalil praznovanja 20-letnice dela v trzinjski šoli, ki bo letos pospremila v nadaljnje izobraževanje dvajseto generacijo učencev.

Kako bi ocenili odnose z Občino?

Treba se je zavedati, da sta šola in vrtec pomembni ustanovi. Nepretirgoma si je potrebno prizadevati za čim boljše pogoje dela, če naj uspešno realiziramo zahtevne vzgojno-izobraževalne cilje, ki jih pred učence in učitelje postavlja družba. To nevhvalno vlogo borca za čim boljše kos proračunske pogače ima seveda ravnatelj. Povsem normalno je, da v teh prizadevanjih nisem bil vselej uspešen, kar nikoli ne jmljem kot kritiko do Občine, saj se zavedam, da je občina obvezna finančno pokriti tudi druga področja, razen tega pa država nalaga občinam vedno več bremen, tudi na vzgojno-varstvenem področju, in povečuje obveznosti občine, za kar pa ji ne priznava višjih dohodkov iz državnega proračuna.

Kljub temu mislim, da je bilo v letih, od kar je Trzin samostojna občina, ogromno stornega predvsem na vzgojno-izobraževalnem področju. Večkrat rad poudarim, da bi bili po programu investicij v prizidke v občini Domžale na petem mestu, in bi še dolga čakali na nove prostore, kar bi ob uvedbi desetletke verjetno pomenilo dvoizmenski pouk, tako pa se danes lahko pohvalimo z veliko boljšimi pogoji, kot jih imajo na marsikateri drugi šoli, in nam pogoje in razmere tujega jezika, sofinanciranje šole v naravi in raziskovalnega tabora in mnoge druge interesne dejavnosti...

Mnogo je še stvari, ki bi jih lahko naštevali: informacijska tehnologija, zgodnje učenje tujega jezika, sofinanciranje šole v naravi in raziskovalnega tabora in mnoge druge interesne dejavnosti...

Nekaj pa je v pogrešamo v teh naših medsebojnih odnosih, kar bi močno dvignilo samozavest in moralo zaposlenim na šoli: **morale** in podporo za zahtevno in odgovorno delo, ki ga opravljamo.

Mnogim Trzinčem in okoličanom je hudo in obsojamo neciviliziran dogodek na naši šoli. Upamo, da bo v prihodnje tega le manj, saj če dobro razmislimo, se slepo zagovarjanje ene opcije skoraj vedno vrne kot bumerang in udari nas same nazaj. Življenje je pač tako.

O šolski problematiki sem se želel še malo pogovoriti s prvim mozem naše občine, županom g. Peršakom Toneom. Ni mu bilo odveč vzeti si čas in tako je sledil pogovor.

Kakšni so vaši pogledi na vzgojno-izobraževalno problematiko v naši občini?

Odnos med OS in Občino ni slab, lahko pa rečemo, da se šola trudi pridobiti čim več denarja, potrebe občine pa so tudi na drugih pomembnih področjih. Občina daje znatna sredstva iz proračuna tudi za dejavnosti šole, za kar po zakonu ni dolžna. To so na primer knjižnica, šola v naravi, učna pot... Zakaj? Ker smo se tako odločili in želimo imeti na tem področju višji standard.

Nekajkrat so nam hote ali nevede očitali, da ne damo dovolj sredstev in da se Občina izogiba obveznostim, pri tem pa so prezrli, da občina v tem primeru sploh ni dolžna financirati za konkretno dejavnost. Verjamem, da je bilo to izrečeno nehoti, starši se pa vseeno jezijo na Občino.

Občina ima velik del proračuna obremenjen z zakonsko določenimi izdatki (primerna poraba), ostanek pa skuša porabiti za prepotrebne investicije. Naša občina vsako leto daje več sredstev v te namene, kot jih določa zakon s primerno porabo.

Obveznosti so velike, saj imamo skoraj vse predšolske otroke v vrtcu, zakonske obveznosti so vsako leto večje, dohodki, ki nam jih odmerja država, pa zato niso nič večji. Občina daje po svoji volji veliko več denarja, kot ga je dolžna, tudi raznim društvom, ker želi občanom izboljšati kakovost življenja.

Razporejanje proračunskega denarja na šoli se mora izvajati po pravih in mislim, da je pri šoli v naravi prišlo do nesporazuma. Občina namreč daje sredstva le za eno šolo v naravi, šola pa je organizirala dve. Pripombe bi bile lahko tudi pri porabi denarja za vzdrževanje, vendar je to stvar šole, kako načrtuje in potem sredstva tudi porabi. Sicer pa je bila investicija v prizidke zelo visoka, vendar smo s tem šoli omogočili, da si ustvari višji standard.

Smo majhna občina, in so toliko bolj pregledni posamezni stroški, zato tudi občani radi pokritiziramo, kako bi mi to storili drugače. Ali pa tudi bolje? V dvo-govoru je možno večino stvari razrešiti, le če se najdeta prava dva in se poslušata. Kajti velikokrat poslušamo, vprašanje pa je, ali tudi slišimo.

Tone Ipavec

Prava ljubezen se začne, kadar v zameno ne pričakujemo ničesar.

Antoine de Saint-Exupéry

NARAVOSLOVNO- RAZISKOVALNI TABOR

V razširjeni program naše šole spada tudi ta oblika dela za učenci. Že peto leto zapored odhajajo tretješolci v Kandrše. Na isti lokaciji ostajamo zaradi zadovoljstva otrok, staršev in drugih dejavnikov (primerna cena, ponudba programa, urejeni bivalni prostori, način prehranjevanja, oddaljenost od šole). Tudi občina prispeva za izvedbo te dejavnosti del finančnih sredstev. Letos so se tabora udeležili vsi tretješolci na šoli-37 učencev. Tam so skupaj s tremi učiteljicami preživeli tri, za ta letni čas, mrzle oktobrske dneve (11-13.).

Naloge in cilji naravoslovno-raziskovalnega tabora so:

- Otroci spoznajo nov kraj in njegove zemljepisne, zgodovinske in demografske značilnosti.
- Je posebna oblika šolskega dela s poudarkom na opazovanju, spoznavanju, ponavljanju učne snovi po načelu začetnega naravoslovja. Pouk vodi razrednik.
- Je celodnevna šola, saj traja 24 ur.
- Razredne skupnosti se preselijo v novo okolje in otroci razvijajo pozitivne osebnostne lastnosti, spoznajo tudi sovrstnike iz sosednjih oddelkov.
- Učitelj spozna lastnosti učencev, ki jih pri rednem pouku težko odkrije.
- Učenci se navajajo na samostojnost, razvijajo delovno vzgojo: postiljanje, urejanje bivalnih prostorov, svojih oblačil, potrebščin.
- Šola v naravi prispeva k srečnejšemu otroštvu in lepim spominom na OŠ.

PRISPEVKI OTROK

MOJI VTISI

Zjutraj ob osmih smo bili že vsi zbrani pred šolo, da se odpravimo na pot. Po poti do Vač smo si ogledali tamkajšnje okolico. Ko smo prispeli v Vače, smo v cerkvi slišalo mnogo stvari o vaški situli. Situla je sestavljena iz treh različnih delov. Na prvem so narisani zmagovalci, ki prinašajo ukraden plen. Na drugem je

suženj s tehtnico, ki tehta bogatašev delež. Na tretjem pa so narisane živali. Nato smo se sprehodili do povečanega spomenika vaške situle. Ob njej smo se slikali. Kasneje smo se še dotaknili sredine Slovenije. Komaj smo čakali, da vidimo naš dom v Kandršah.

Blaž Abe

NARAVOSLOVNO- RAZISKOVALNI TABOR

V ponedeljek, 11. 10. 2004, smo odšli v Kandrše. Najbolj mi je ostalo v spominu, ko smo si šli ogledat vaško situlo in središče Slovenije. Ko smo stali na središču, smo zapeli slovensko himno. Bilo nas je lepo slišati. Upam, da se bomo z našim razredom še kam odpravili skupaj, saj nam je bilo zelo prijetno.

Anže Kmetič

NA KMETIJI

V ponedeljek popoldan smo se z gospodom zbrali pred vrati in odšli na kmetijo. Do kmetije smo hodili približno 40 minut. Ko smo prišli do nje, smo videli veliko živali. Učiteljica nam je naročila, naj si izberemo eno žival in jo opišemo. Opišemo naj čim več lastnosti, na primer koliko je stara, kakšno dlako ima in še kaj. Konjev in krav pa nismo videli v hlevu, ampak približno 20 metrov stran od kmetije na pašniku. Na kmetiji smo videli: konja, žrebička, krave, teličke, bike, prašičke in psa. Jaz sem mladička prašička vzela v naročje. Bil je zelo majhen. Prašičke smo si kar podajali iz roke v roke, ker smo jih vsi hoteli imeti. Vsem je bilo smešno. Ko je prašiček opazil, da ni pri svoji mami, je začel čudno cviliti. Na kmetiji mi je všeč, ker imajo veliko živali.

Urša Matičič

SPOZNAVNI VEČER

Najprej je vsaka soba predstavila svojo točko. Mi smo imeli srečelov z bonboni. Najbolj mi je bil všeč Nejc Lisjak z Atomik harmoniko in Nore krave. Ko smo vsi predstavili svoje sobe, smo imeli srečelov. Vsi smo izžrebali eno darilce, eni malo večjega, drugi malo manjšega. Po moje smo bili vsi veseli svojega darilca. In upam, da se bo to kmalu ponovilo.

Maja Pirč

TOREK, DRUGI DAN

Zjutraj sem se zbudila ob 6.30, tako kot Urša in Špela. Nekaj časa smo klepetale, potem pa smo vstale in se uredile. Ob 8.00 smo odšli na zajtrk. Postregli so nam maslo in marmelado. Zajtrk je bil dober in tudi zabavali smo

se. Ko smo pojedli, smo se preobuli in z gozdarjem odšli na Zasavsko goro. Med potjo smo nabirali liste, ki so se nam zdeli najlepši. Videli smo tudi sledi jazbeca. Celo pot je bilo mrzlo in strmo. Na polovici poti smo se ustavili in pojedli malico. Potem so se učiteljice odločile, da se vrnemo, ker je bilo premrzlo. Ob gozdni cesti smo videli posekano drevo, ki so ga napadli lubadarji. Po vrnitvi smo imeli malo prostega časa, nato so nam postregli juho, meso, krompir in zelenjavo. Po kosilu smo imeli pouk. Pisali smo razglednice, ki so jih potem oddali v nabiralnik. Po končanem pouku smo zunaj igrali boj med dvema ognjema, a proti b razredu. Igrali smo tri igre. Prvo in tretjo igro smo premagali b razred in dobili pokal. Pokaj je dobil tudi b razred, vendar manjši. Po končani igri smo imeli še 45 minut pouka. Reševali smo naloge v delovnem zvezku. Potem smo imeli takoj večerjo: makarone in omako. Po večerji smo odšli v sobe, se uredili in odšli v gostilno, kjer smo imeli zabavni večer. Ta večer se je imenoval družabni večer, zato smo se tam igrali različne igre. Preden smo začeli, smo si z okna še ogledali taborni ogenj. Najprej smo se šli igro Hitro spremini gibe. En učenec je šel ven, ostali pa smo spreminjali gibe. Druga igra je bila Ubogi črni muc. Pri tretji igri smo plesali v paru, žoga pa ni smela pasti na tla in držati je nisl smel z rokami, ampak z obrazom. Igrali smo še veliko družabnih iger. Ko se je družabni večer končal, smo odšli v svoje sobe, si umili zobe in šli spat.

Tadeja Mirič

Ti in jaz sva eno. Ne morem ti storiti nič žalega, ne da bi s tem ranil tudi sebe.

Mahatma Gandhi

OTROK ZA ZDRAV RAZVOJ POTREBUJE LJUBEZEN IN VZGOJO

VZGAJANJE BREZ SIVIH LAS

Večina staršev se je že znašla v situaciji, ko kljub potrpežljivosti ni mogla zavustiti svojeglavega nadebudnega. Šele udarec po riti ga je »spravil k sebi«. Temu ravnanju je sledila ploha besed (s tihim obžalovanjem), da res nismo mogli drugače. Nekateri starši pa lakšno razmišljanje odrinejo in si preprosto oddahnjejo, ker jim je z udarcem uspelo vrtljak dogajanja ponovno »naravnati« v Željeno smer. V trenutku, ko otroka udarimo, se starš in otrok postavita na nasprotna »bregova reka«. Vsak na svoj način si ližeta rane. Od moči ega je odvisno, kdo v prizadetosti in užaljenosti prvi popusti. V večini primerov mi – starši, saj nam slaba vest ne da miru. A čemu slaba vest? Od kje prihaja? Dobro, da jo imamo! Gledano z objektivnimi očmi nas tiha notranja presoja šele po končani akciji (udarcu) opozori, da nismo ravnali pošteno, čeprav nam je odleglo. Vselej, kadar otroka udarimo, gre za sprostitvev notranje napetosti odraslih, a priznati si to, je brez globlje analize komajda mogoče. K sreči nam vsaj slaba vest potrka na vrata duha.

Ravnanja, ki preprečujejo razvoj nemira in uporništv
Na prvem mestu je potrebno naglasiti pristne odnose v družini. Sledi spodbujanje otrokovega samospoštovanja, univerzalnih civilizacijskih vrednot in aktivnega učenja.

Pristni odnosi:

Odnosi med člani družine predstavljajo večsmerni splet komunikacij v raznolikih situacijah dneva. Otroci se prek njih spontano učijo svoje vloge in tolerance do drugih, ne da bi bili pri tem, v lastnih očeh, podcenjeni. Reševanja socialnočustvenih konfliktov se morajo otroci naučiti doma. Nikjer drugje ni mogoče pridobiti teh veščin na tako občutljiv način.

Frustracije, ki jih doživljamo v družini, kjer je ljubljen in zaželen, se otrok nauči prenašati brez notranjih kriz. Zunaj doma se na ta način (že čustveno okrepjen) lažje sooči z njimi in tudi bolj konstruktivno sodeluje v konfliktih med vrstniki. Verjetneje je, da bo med njimi sprejel kot toleranten pogajalec in sprejemljiv razsodnik, ki ga bodo drugi otroci radi upoštevali in mu sledili. Prav ta otrokova kvaliteta v veliki meri določa način sodelovanja z vrstniki in plemeniti otrokovo lastno podobo o

sebi. V družinah, kjer prevladujejo pristni medsebojni odnosi, se otroci ne bojijo pripovedovati o svojih manj zaželenih ravnanjih in tudi kasneje v odraslanju ne skrivajo ali izkrivljajo pripovedi o početjih zunaj doma. Starši, ki jim v otrokovem zgodnjem otroštvu uspe ustvariti pristnost domačega okolja, si trdno zagotovijo tudi iskren in povezujoče zaupljiv odnos v najstniških letih otroka.

Vrednote:

Že majhnim otrokom približamo vrednote družine, kasneje pa postopoma vse ostale univerzalne civilizacijske vrednote, ki spremljajo življenje in ga olajšujejo. Pripovedujemo jim zgodbe, kjer dobro zmaga, slabo pa je odrinjeno ali se zaplete samo vase in se na koncu pripovedi tudi slabo konča.

Preko zgodb in pesmic na razumljiv in preprost način pripovedujemo o sočutju, poštenosti, zaupanju, pogumu, odgovornosti in tako dalje, a nikar ne pričakujemo, da bo literatura s še tako visoko umetniško vrednostjo samo po sebi delovala. Le živa, stvarna ravnanja staršev in drugih vzgojiteljev ji dvigajo ceno in podkrepijo njeno verodostojnost. V besedičenju brez dokazov otroci celo manj verjamejo kot mi odrasli, ki nas (pre)hitro zapeljejo lepe besede, posebno če so izrečene iz ust javnih avtoritet.

Samospoštovanje:

Omogoča izražanje in kreativno oblikovanje lastne identitete. Znova se vračam k puhlim pohvalam. Prav te v veliki meri rušijo samospoštovanje otroka in mu vcepljajo prehitro zadovoljstvo s samim seboj. Pohvala DA, toda le kot spontan izziv v zračdočnosti ob tem, ko vidimo, da otrok udejvanja svoje sposobnosti in usvojeno znanje na različne načine uporablja v praksi. Omogočajo mu izkušnje, ki vzbujajo čustva in so naravni sprožilci razvoja na višjo razvojno raven. V družini z več otroki (pa tudi starša med seboj) izkazujejo spoštljiv odnos do različnosti in nardarjenosti in spretnosti članov družine. Veselimo se vsakega napredka, ne glede na to, kako počasi se odvija. Primerjanje otrok med seboj (že samo v mislih staršev!), izkazuje nespoštovanje do otrok. Seveda lahko rečemo: »Tina je shodila pri enajstih mesecih, Jan pa pri trinajstih,« a v tovrstnih debatah naj ne bo prisornih vrednostnih sodb, ki otroke opredeljujejo z »boljši in slabši«.

Aktivno učenje

Nezaupanje v otrokove zmožnosti le-te dejansko paralizira in v otroku izjva bes, jezo, strah, ponižanje, upornost – skratka, destruktivno vedenje in blokado njegovih dejanskih zmožnosti.

Nefunkcionalna družina

Vedenske motnje pri otrocih visoko korelirajo z nefunkcionalnostjo družine, ki se izraža v kronični jezi enega od staršev, nenehni zaskrbljenosti za preživetje ali druge težave, depresiji in neorganiziranem načinu življenja, ki ga pogosto ustvarja pomanjkanje časa (posebno v družinah, kjer je kariera enega ali obeh staršev najvišja vrednota).

V teh družinah vzgoja otrok poteka z naglašeno o potrebo po:

- stalnem nadzoru otrok
- iskanje krivca v drugih (partnerja med seboj ali v otrocih)
- perfekcionizmu
- ali omaloževanju sposobnosti otrok za samostojno zaznavanje, čutenje, mišljenje in odločanje

Otrok se mora okrog 95 % vsega, kar potrebuje v življenju, naučiti doma (od samospoštovanja, čustvene tolerance, odgovornosti, delovnih navad, do številnih praktičnih znanj. !

Se nadaljuje ...

Mateja Chvatal
Društvo prijateljev mladine

JESENSKA ZBIRALNA AKCIJA ODPADNEGA PAPIRJA

Čeprav nekateri ob taki akciji pomislijo, da je zbiranje papirja staromodno in preživeto, se je pokazalo, da je ta akcija med učenci naše šole in krajanj naletela na velik odziv. Učenci so konec septembra s pomočjo krajanov zbrali kar osem ton odpadnega papirja, izkupiček pa je znašal dobrih 100.000 SIT, ki so jih glede na uspešnost akcije prejele posamezne oddelčne skupnosti. S tem denarjem si bodo učenci privoščili nekaj prijetnega.

Seveda pa ni bistvo v denarju, kajti s tako akcijo učenci kažejo tudi ekološko osveščenost, saj vedo, da se s tem ohranjajo goz-

dovi, konec koncev pa se očisti tudi dom in okolica. Akcijo bomo ponovili spomladi, zato prosimo vse krajanje, da shranjujejo odpadli papir.

Šolska skupnost in gospodinjki krožek OŠ Trzin

DRUŠTVO PRIJATELJEV MLADINE TRZIN

DELAVNICE V ČASU JESENSKIH POČITNIC

Prišla je jesen, čas za kostanje...

Z jesenjo pa ne pride le čas za kostanje, temveč tudi čas za prve osnovnošolske počitnice, ki jim že mnogi režejo tudi krompirjeve počitnice. Bile so od 2.11. do 5.11.

Zagotovo se počitnic najbolj veselijo otroci, predvsem tisti, ki ta čas izkoristijo za bližnja in daljna potovanja s svojimi starši. Je pa veliko otrok, ki v času počitnic ostanejo doma. Bodisi zaradi slabšega finančnega stanja družine ali pa starši ne morejo imeti prostih dni. Da pa iste, ki so doma, ne bi v času počitnic prevečkrat srečali na ulici, povsem z dolgočasene in prepuščene samim sebi, je Društvo prijateljev mladine zanje zopet organiziralo različne delavnice. Delavnice so potekale od točka do petka, od 9. do 12. ure, in so bile tudi tokrat, kot vedno, brezplačne.

Potrebna je bila le predhodna prijava otroka zaradi lažje organizacije delavnic.

Odziv otrok je bil zelo dober. Na vsaki delavnici je bilo dnevno od 5 do 20 otrok, skupno pa je bilo v vsem tednu 84 udeležencev. Športnih iger v mali telovadnici se je udeležilo 21 otrok, na likovni delavnici je sodelovalo 23 otrok, za računalniki in računalniški delavnici se je zbralo 22 otrok, na ogled muzejske Menažnikove domačije v Domžalah je šlo 5 otrok, za ogled gasilskega doma v Trzinu pa se je odločilo 9 otrok.

Sportne igre v novi mali telovadnici osnovne šole so ob različnih dneh vodile v paru ali posamezno Petra Kociper, Petra Mušič,

Meta Železnik ter Lili Smrekar. Pri računalniški delavnici so otroci pod vodstvom Mojce Rozman v programu Slikar risali metulje, spoznali pa so tudi osnove programa Word, internet in kako deluje elektronska pošta. Breda Podbevšek je v likovni delavnici otroke naučila izdelovati hišice iz gline, zanimivo je bilo tudi obliko-

vanje glinenih posod z aplikacijami in reliefi, izdelovali so tudi reliefe s patiniranjem, risali šopke rož, zadnji dan pa so ustvarjali z gravurami in izdelovali nakit.

Zbrali pa smo tudi nekaj mnenj udeležencev počitniških delavnic:

• **Računalniška delavnica**

Na računalniški delavnici je carsko, rada sem tukaj (Karmen).

Všeč mi je, da lahko igramo igrice (Laura Jemo)

Zelo mi je všeč, ker se učimo, kako upravljati z računalnikom (Luka).

• **Likovna delavnica**

Zelo mi je bilo všeč, ker smo delali iz gline (Lara).

Lepo se imam na likovni delavnici (Sara).

Najboljše mi je bilo, ko smo delali punčke iz gline (Sara K.).

Tukaj je »ful« lepo in super (Maja Plaminč).

Na likovni delavnici mi je bilo krasno: prvi dan smo izdelovali hiške iz

gline, drugi dan smo izdelovali punčke iz gline, tretji dan smo ulivali v kalup, kaj pa me čaka četrty dan, pa je še presenečenje (Nika).

• Športne igre

V šolo sem prišla, ker sem se doma dolgočasila. Za športne igre pa sem se odločila, ker sem se hotela razgibati. Imeli smo se lepo (Nina Strmljan).

Za športno delavnico sem se odločil, ker bi mi bilo doma dolgčas. Najbolj všeč mi je bilo igra Boj med dvema ognjema (Nejc Lisjak).

Ker rad telovadim, sem se prijavil na športne igre (Luka Škrlep).

Všeč mi je bilo, ker smo telovadili in ker sem lahko skakal na ponjavi (Urban Mušič).

V imenu DPM bi se rada zahvalila Turističnemu društvu, in sicer Jožici Valenčak, Gasilskemu društvu, Jožetu Kajfežu, ter vsem, ki so sodelovali pri izvedbi delavnic.

Za DPM Petra Mušič

KONCERT SKUPINE DAY OUT V TRZINU

Mladinski klub v Trzinu ali DZMT se počasi postavlja na noge ter dobiva vse organe in prav tako stee, ki počasi začneja biti. Kot sem že v prejšnji številki napisala, v klubu potekajo redne tedenske dejavnosti. Mlade hočemo zaposliti na razno razne načine oziroma želimo, da bi koristno izkoristili svoj prosti čas. Vendar brez zabave ne gre!

V petek, 12. novembra, smo v klubu organizirali koncert skupine Day Out. Člani skupine prihajajo iz neposredne bližine, kot tudi iz Trzina. Skupina šteje šest članov (seveda brez deklet, tokrat za klavirurami, ne gre). Kljub le nemu plakat in nekaterim razposlanim SMS-ov je bil klub ob pričetku (21.30) skoraj popolnoma poln. Videlo se je, da so mladi željni zabave in dobre glasbe. Sledil je

dobri dve uri dolg rock program. Z besedami je težko opisati razpoloženje, ki je vladalo, zato naj fotografije povejo več!

Koncert se je končal malo po polnoči. Kljub strahu, ki smo ga organizatorji nosili v sebi, da bi prišlo po koncertu do vandalizma, se je vse dobro izteklo. Mladi so se ves čas koncerta zadrževali v prostorih DZMT-ja ter po koncertu odpešali ali pa se odpeljali domov.

Tokrat so se obiskovalci koncerta izkazali s svojo disciplino, zato verjamem, da bodo koncerti v Trzinu še živeli (kljub ukinjeni Kišti!)

Zahvala: G7, ker so kot sponzor poskrbeli za brezhibno varnost na koncertu!

Urša

POGLED IZ ZAODRJA

Na drugi strani Atlantika, v Ameriki, je noč čarovnic eden izmed največjih dogodkov in temu primerno tudi komercialno obarvan. Nekoliko je podoben našemu pustovanju: ravno tako se v različne kostume našemi staro in mlado, ravno tako maske hodijo od vrat do vrat, večer pa se sprevrže v vsesplošno kostumirano rajanje.

V Evropi pa tradicionalno praznovanje noči čarovnic sega v keltske čase. Keltsko novo leto se je namreč začelo 31. oktobra, takrat ko se začne mraz, pomanjkanje hrane in tema, takrat se začne obdobje vladavine duhov, strahov, smrti in nadnaravnega. Na ta dan so odšle tudi dobre vile, ki so bedele nad ljudmi in se niso vrnile vse do 1. maja. Za žive je bilo to zimsko obdobje zelo nevarno, ker so naokrog letale čarovnice, škrajte pa so ugrabljali ljudi. Da bi obdržali sonce in svetlobo, so kurili kresove, skalali čez plamene in skoznje vodili živino, na kres pa so tu in tam vrgli še kakšno čarovnico, da je bolje gorelo. Poleg tega pa so verjeli, da po sežigu čarovnice živino ne bo več bolehalo, da bodo krave zopet dajale mleko, da v družini ne bo več nesreč in podobno. Pozneje, ko so Angleži sprejeli krščanstvo, je ta dan postal All Halloween Even ali večer vseh svetih. Nato so halloween prevzeli Američani, ga komercializirali do konca in ga potem izvozili nazaj v Evropo, z vsemi plastičnimi nepotrebščinami vred.

Komercializacija gor ali dol, važno je, da se imamo lepo, važno je, da v življenju poleg sebe osrečimo še kakšnega svojega bližnjega, če pa so to otroci, pa še toliko bolj.

Približno tako si je mislila tudi Lidija Babnik, prizadevna lastnica lokala Barce. S pomočjo našega KUD-a je letos tradicionalno, že četrtilič, za trziške otroke organizirala praznovanje noči čarovnic.

Res je, da je datum za en dan prehiteval in da se je noč čarovnic pričela že ob 13. uri popoldne in pravzaprav končala, še preden sta se spustila prava mraz in tema, vendar le zanemarljive podrobnosti niso prav nič ovirale zbrane množice otrok in staršev, da ne bi navdse uživali v sončni, popoldanski prireditvi.

Na vrtu lokala smo male goste sprejeli kudočci in osebeje lokala, oblečeni predvsem v čarovnice in druge strašne kreature, ki pritezejo na plano na to noč duhov.

Da se otroci med nami ne bi počutili drugačni, smo tudi njih nemudoma povabili v svoje vrste. Dve spretni kudočki sta neumorno vihale barve za kožo in kaj hitro so se mali otroški obrazki prelevili v grozovite čarovnike in strašno lepe čarovnice.

Da pa ne bi ostalo samo pri obrazih, so se otroci lahko udeležili delavnice, kjer so si iz črnih plastičnih vreč, kaširanega papirja, samolepilnega barvastega papirja in ostalih potrebščin lahko izdelali celotni čarovniški kostum. Ker je bila izdelava kar zahtevna,

jim je še kako prav prišla pomoč številnih čarovnic, ki so manjšim, še nespretnim prstkom, pomagali pri nekaterih bolj zahtevnih operacijah. Tudi starši medtem niso držali rok križem, ampak so v večini pomagali svojim otrokom pri rezanju, lepiljenju, risanju in sestavljanju čarovniških kostumov, še posebej potem, ko je bilo razglašeno, da bodo najboljši kostumi nagradni. Domišljiva malih čarovnic pa se ni ustavila samo pri oblačilih, marsikatera mala čarovnica si je izdelala tudi čarovni klubok ali pa vsaj čarobno frizuro, videli pa je bilo tudi vse vrste čarobnih palčk.

Med samimi delavnicami, če je kakšna čarovnica končala izdelavo kostumov že prej, so se otroci lahko zabavali še z animacijsko igro, to je z mešanjem žogice v čarobni stolp iz starih konzerv, v katerih so bili včasih prav gotovo zaprte kakšne začarane žabe ali pajki, če ne še kaj hujšega.

Sledila je prava parada in rajanje malih čarovnic in čarovnikov, oblečenih v lastnoročne, malo prej narejene kostume in s strašnim make upom na obrazkih. Kol pa se za izbor najlepše čarovnice spodobni, se je moral vsak mali coprnik in coprnica še pred mikrofonom predstaviti s svojim coprnikiškim imenom in najljubšim čarobnim izrekom. Glede na izvirnost, pogum in domiselnost oblačila je pet najboljših čarovnic za nagrado dobilo čisto prave čarovne kape.

Ker pa so se potrudili vsi sodelujoči in ker so bili od intenzivnega čaranja oblačil že kar malo utrujeni, so jim prijazni natakarkji Barce postregli čisto pravi čarobni zvarok, ki pa je bil bolj jedača kot pijača, vsekakor pa ni bil za gledanje. V polnem loncu goste rdečkaste in lepljive tekočine so namreč plavale številne gliste, kače, žabe in po pričevanju nekaterih ljudi žive zobne proteze. Nekateri odrasli brez domišljije so sicer dejali, da je to čisto navaden borovničev sirup, v katerem plavajo gumijasti bomboni raznih oblik, toda male čarovnice in čarovniki so že vedele, da je to pravi in prav okusen čarobni zvarok.

Kraljica noči čarovnic pa je bila kot vedno buča. Radodarna gostiteljica jih je pripravila celo skladvonico. Med otroke smo razdelili jedilne nože in že so se skupaj s starši zagrizli v buče. Zaradi varnost mladih umetnikov so bili pokrovi buč že večinoma izrezani, zato je bilo potrebno z žlico najprej zdolbsti notranjost, polno semen. Potem je prišel na vrsto važnejši, ustvarjalni del. Za

najlepšo bučo je bilo namreč razpisana lepa nagrada, ki pa je do konca tekmovanja ostala skrivnost. Pred našimi očmi so buče dobivale svoje karakterje in tudi imena. Pri marsikateri buči je domišljija otrok in staršev razmahnila svoja krila in nastajali so prave bučmanske lepote. Med drugimi smo na razstavi, ki je sledila, videli bučo, ki je bruhala, in bučo, ki je kadila pravo prižgano cigareto, dovoljena pa so bila tudi razna lepotilna sredstva, tako da je nekaj buč dobilo tudi dodatke v obliki drevesnih vejic ali slame za lase.

Da bi »stroga« komisija medtem lažje odločila in da bi si mali coprniki lahko pogreli ročice, so v Barci vsem obiskovalcem postregli že drugi brezplačni priboljšek, tokrat je bil to slasten vroč pečen kostanj.

Komisija je na koncu ugotovila, da so prav vse buče in bučmani zelo lepi in vsaka posebej originalna in zaradi vloženega truda vredna nagrade, da pa vendarle morajo izbrati eno najboljšo. Pred svečanem razglasitvijo so še prijazne čarovnice in čarovniki iz našega KUD-a pokazali, da se znajo igrati tudi z ognjem in ga po potrebi tudi bruhati, vendar so hkrati opozorile male coprnike, da naj pa tega vendarle ne poskušajo doma.

Nato je prišel svečani trenutek razglasitve najlepše buče, ki je za nagrado dobila kar izlet v Gardaland, samo razglasitev pa je spremljal ognjem iz čarovniškega pokrivala enega izmed odraslih čarovnikov.

Male coprnice in coprniki in njihovi starši so iz pravega družinskega druženja domov odšli z bučami pod pazduho, veseli in navdušeni nad novimi doživetji, nekeje iz ozadja pa so njihove žareče očke zadovoljno opazovale čarovnice in čarovniki iz KUD-a na čelu z dobrovoljno gostiteljico Lidijo Babnik.

Andrej Zupanc

NOVOLETNI VIDEOMEH

SPORTNA DVORANA
KAMNIK
SOBOTA, 18. 12. ob 19^h

•GASPERJI •NAVIHANKE •MODRIJANI
•ATOMIK HARMONIK •LJUPKA DIMITROVSKA
•NANOS •ans. BRATOV POLJANŠEK
•ans. TONIJA VERDERBERJA •VANDROVCI
•klub harmonikarjev STOPAR •DVOJČICI Z JANEZOM
•ans. ROBERTA GOLČNIKA •KLEMEN KOŠIR in EJGA
•plesalca ŠPELA in MATEJ KRALJ

vrstitelj in koordinator BORIS KOPTAR

PO SNEMANJU ZARAVA Z GASPERJI
VSTOPNICE:
13-15-17-19-21-23-25-27-29-31 222 444

KAMNIK In. Jg. VERONIKA 811 70 00, VIDEO RALDI METULJ 839 10 64,
PLIN POD SKALO 839 12 32, MENSKEŠI HRAM ROŽICE 011 360 417,
DOMŽALE VELE D.D. - oddelček trafik 721 03 11
TRZIN GORINSKI GLAS, ALIČA TOR MUZIKA 04-216 63 31

**POKROVITELJ
NOVOLETNEGA
VIDEOMEHA**

ROTOR, JUREČ & JUREČ
8304 810, 2394 27924
JELIČ 136 175 3 38 28 24
GRENK 2000-2001-2002-2003-2004
WWW.FUTBOLSKI97.KR.202

PIKA NOGAVIČKA IN SVETI MIKLAVŽ

Je čisto malo, pa bomo zapet doživeli največje dneve v letu. Čez štirinajst dni se začne adventni čas. S tem pa pridejo prazniki, ki so polni topline, družinskih druženj in mnogo daril dobrih bradatih mož.

Prvi nas bo obiskal, tako kot ponavadi, sveti Miklavž. Vsakemu pridnemu otroku bo prinesel darilo, porednim pa palico. Tudi letos Občina Trzin ter Kulturno-umetniško društvo Trzin nista pozabila na otroke. Mladi igralci že zavzeto pripravljamo čisto novo igrto. Tokrat ne bo le Miklavž razveselil otrok, temveč tudi nagajiva in navihana Pika Nogavička, ki jo bo odigrala naša nova igralka Nina Goropelečnik. Družbo ji bosta delala že znana soseda Anica in Tomaž. Prva Pikina delovna naloga bo peka piškotov po mežopotamsko Seveda je Pika že obiskala te kitaje s svojim očetom Evrazijem Nogavičom, in ve, kako se stvari streže. Anica (Urška Kanduč) in Tomaž (Marko Mihaelec) ji odsvetujeta takšen način delanja piškotov. Vendar Pika se ne pusti kar tako. Njena življenjska želja je, da bi angelčkom in svetemu Miklavžu pomagala

peči piškote in ker to ni mogoče, jih Pika peče sama doma. Ko se le pusti pogovoriti, vsi trije pospravijo Pikino sobo, ker Miklavž ne prihaja v razmetane ter umazane hiše. Pred tem mora Anica Piki še razložiti, da sveti Miklavž darila pušča v košaricah in ne nogavicah ter da je Miklavževo darilo skromno: nekaj krhljev, kakšna mandarina, čokolada in še kakšna majhna pozornost. Ko se le vsi trije spravijo v posteljo in zaspijo, se Pika zbudi v nebesih, kjer prav prekrasno diši po sveže pečenih piškotih, ki jih angeleci pripravljajo za darila. Tako se Piki uresniči sanje. Vendar to še ni vse. Hudobni parklji pokvarijo vse veselje, ko hočejo Piki dopovedati... To pa naj ostane skrivnost!

Tokrat bo v Miklavževi predstavi nastopila gledališka skupina Orbitala v povečanem številu. Hkrati bo na odru stalo petindvajset mladih in že malo starejših igralcev. Za nekatere bo to prvi nastop na domačem odru ter preizkus za naslednjo predstavo, ki jo v mislih že pripravljamo. Poleg tako velike igralske zasedbe pa bo na naš odru stopil tudi orkester, ki bo popestri predstavo ter spremljal zbor angelov s čisto novimi pesmimi.

Vsi otroci ste lepo vabljeni na miklavževanje v dvorano Franca Kotarja Trzin, in sicer 5. decembra ob 17. ter 19. uri!

DARILA!!!
STARŠI LAHKO SVOJE OTROKE PRIJAVITE, DA JIM RO SV. MIKLAVŽ PODARIL DARILO PO NASLEDNJEM REDU:

Otroci, rojeni 2004, 2003, 2002, 2001 bodo darila prejeli ob 17. uri
Otroci, rojeni 2000, 1999, 1998, 1997 bodo darila prejeli ob 19. uri

V primeru, da imate dva otroka, ki spadajo v različni skupini, vpišite na list pod opombe, na katero predstavo bosta prišla!!!

Za darila se lahko naročite: v osnovni šoli Trzin (na oglasni deski), v vrtcu Žabica, v trgovini Pri Jurju Unitap d.o.o, diskonto Mimoza (Dobrave 6 I/O) ter v trgovini Flis. Naročila pobiramo do vključno točka, 30. novembra! Kasnejših prijav ne upoštevamo, prav tako ne telefonskih klicev!

Urša Mandeljc

NOVICE PGD TRZIN: RAZBURLJIVI ČASI ZA GASILCE

*U*ot smo objubilii v prejšnji številki Odseva, vam tokrat bolj podrobno in obširno poročamo o našem delu v mesecu oktobru in prvi polovici meseca novembra.

V prejšnji številki Odseva sta bili objavljeni dve sliki z intervencij. Prva slika je z mosta čez Pšato (Čebulov most). Ker obnovitvena dela pri mostu še niso bila popolnoma zaključena, izvajalci še niso podrli delovnega odra pod njim. Vse skupaj je presenetilo obilno deževje in ker nesreča nikoli ne počiva, smo bili priča zelo hitremu naraščanju potoka. Zaradi obilnega deževja pa je voda začela s seboj nositi razne odpadke, ki so ležali ob bregovih potoka. Največ

je bilo seveda vej in trave, ni pa manjkalo tudi polivinila in ostale nesnage, ki jo ljudje odmetavajo tja, kamor najmanj sodi. Posledice si pa verjetno sami predstavljate. Vsa ta nesnaga se je začela zaustavljati in nabirati pred mostom, tako da je bila gladina Pšate že čisto pod mostom. Seveda smo morali posredovati in očistiti strugo. Toda ni šlo drugače, kot da oder podremo. Pri tem pa so morali fantje tudi v naraslo in že precej deročo Pšato. Občutki niso nič kaj prijetni, poleg tega pa je bilo treba v mrzli vodi delati dobri dve uri. Skratka, situacijo smo rešili, poleg tega pa se ni nihče poškodoval.

Kmalu po tem, ko smo legli k počitku, nas je alarm prek osebnih pozivnikov spet dvignil na noge in odhiteli smo na pomoč na Kidričevo ulico, kjer je prišlo do napake na električni napeljavi. Slika s te intervencije je tudi objavljena v prejšnji številki Odseva. V mesecu oktobru so bile poleg že naštetih aktivnosti izpeljane še druge. Tako smo otrokom iz vrta razkazali gasilski avto, udeležili smo se Gasilske akademije v Ihanu, naši starejši gasilci pa so se udeležili že tradicionalnega srečanja gasilskih veteranov v Žejah. Na manjšem tekmovanju so zasedli odlično drugo mesto, za kar jim čestitamo.

Med šolskimi počitnicami pa smo v sodelovanju z DPM Trzin poskrbeli, da otrokom med počitnicami ni bilo dolgčas. Tako smo jim razkazali gasilski dom in našo opremo, nekaj pa smo jim povedali tudi o sami zgodovini.

Velika preizkušnja pa nas je čakala v petek, 12. 11. 2004, že navsezgodaj zjutraj. Na gospodarskem posloju na Jemčevi ulici v Trzinu so občani opazili dim in poklicali gasilce. Ob prihodu na kraj ni bilo videti veliko dima, toda šlo je za res, vsaka minuta je bila dragocena. Približno po desetih minutah je ogenj prebil streho na drugem koncu. Postalo je očitno, da s CPV Domžale sami požaru ne bomo kos. Tako smo aktivirali še ostala društva, ki so prihitela na pomoč in ogenj je bil kmalu ugrožen. Veliko nevarnost pa je predstavljal dim, tako da so morali gasilci ves čas delati z maskami. Na voljo nismo imeli dovolj rezervnih tlačnih posod, tako da smo jih vozili na poljenje v Gasilsko brigado v Ljubljano. Kmalu pa se je začelo mukotrpno delo odstranjevanja sena, ki je trajalo do desete ure zvečer. Na pomoč pri odstranjevanju sena so nam priskočili vsi gasilci od blizu in malo dlje, domačini s traktorji in prikolicami, posamezniki, civilna zaščita, Občina, posamezniki s krepčilom za utrujene gasilce in še bi lahko našteval, saj sem verjetno še koga pozabil. Obilo pa je bilo radovednežev, ki so samo oteževali delo gasilcev, saj smo morali paziti še nanje. Poleg tega pa so v nevar-

nost spravljali še sebe, saj so po zraku leteli deli kritine, in bi jo lahko kdo skupil. Kljub prošnjam, nato zahtevam in povzdignjenim glasom ni bilo učinka.

Toda sedaj, navzoči radovedneži, ko je vse mimo, se usedite in o vsem skupaj trezno razmislite. Prosimo, da vas ob morebitnem naslednjem požaru ne premami radovednost, ostanite doma in prepustite gasilcem in ostalim reševalcem, da nemoteno opravljajo svoje delo. V kolikor pa ste pripravljeni pomagati, pa ste vedno dobrodošli v gasilskih vrstah, kjer boste nedvomno to tudi lahko dokazali.

Pa brez zamere! Do prihodnjic pa vas pozdravljamo z gasilskim pozdrav NA POMOČ!

Jože Kajfež

clean beat d.o.o.

CISTILNI SERVIS!

STANOVANJA, HIŠE ALI POSLOVNI PROSTORI!

- ČIŠČENJE STEKLA
- TALNIH OBLAG
- OBLAZINJENEGA POHIŠTVA (SEDEŽNE GARNITURE, STOLI, JOCIJI...)
- GLOBINSKO ČIŠČENJE NOTRANJOSTI OSEBNIH IN TOVARNIH VOZIL
- STROJNO ČIŠČENJE, IMPREGNACIJA IN KRISTALIZACIJA MARMORJA
- STROJNO ČIŠČENJE IN IMPREGNACIJA VINASA, PARKETA...

IZDELAVA IN MONTAŽA SENČIL!

- LAM ZAVES IN ŽALUZIJ
- ROLJEV
- ZATEMNITVENE TERMOREFLEKTIVNE IN PROTIVLOMNE FOLIJE

SLIKOPLESKARSKE STORITVE!

clean beat d.o.o.
Pod gozdom 17, 1236 TRZIN
tel/fax: 01 / 564 46 73 ; gsm: 041 / 630 - 671
e-mail: samo.music@sial.net

GORENC s.p.
Ljubljanska 44, Trzin

telefon: 01 564-17-91
GSM: 041 644-121

Popravila: - TV sprejemnikov,
- PC monitorjev,
- audio naprav.

Tudi na domu!

Montaža klasičnih in SAT anten ter avtoakustike

AVTOLIČARSTVO VIDMAR

Nudimo vse avtoličarske
in avtokleparske storitve

Habatova 7B, 1236 Trzin, Tel.: 01/564 20-27

STRELSKE NOVICE

Na svetovnem študentskem prvenstvu tudi Trzinka Špela Mušič

24. oktobra je v Plzinu potekalo Svetovno študentsko prvenstvo. V ekipi slovenskih študentov je bila tudi naša strelka Špela Mušič. Poleg še 11 strelk in strelcev iz Slovenije je zelo uspešno zastopala Slovenijo, saj so osvojili 3 bronaste medalje. Ekipa, v kateri je s pištolo streljala Špela, je osvojila 3. mesto in tako je Špela domov prinesla bronasto odličje. Slovenski študentje so dosegli ekipno tretje mesto tudi s puško, strelka Vesna Kržan pa 3. mesto posamezno.

Špela pravi, da občutkov, ki jih je doživljala ob podelitvi medalj na svetovnem pokalu, ne bo nikoli pozabila. Mi pa upamo in ji želimo, da bi že kmalu prišla nova velika tekmovalja in z njimi tudi stopničke. Še višje.

Andreja Gorjup

Strelska tekmovalna sezona v polnem teku

Že v prejšnjem Odsevu smo poročali, da so se naši najboljši strelci udeležili dveh velikih tekmovalj na Hrvaškem. V njihovi senci pa smo začeli s prvimi tekmovalji tudi ostali člani. V Gorenji vasi smo uspešno prebrdili prvo tremo in skupaj s prvo ekipo in mladinci osvojili prvo mesto s puško.

Prvo večje tekmovalje pa je bilo v Portorožu 30. oktobra. V strašni vročini, ki jo je zakrivil organizator, smo se potili skoraj vsi aktivni trziški tekmovalci. Na sporedu je bilo 1. kolo Državne lige v vseh kategorijah.

V I. državni ligi so strelci Trzina puškaško ekipo polepšali in vanjo vključili Ireno Šinko, ki je skupaj z Jernejem Adlešičem in Božom Habjanom osvojila 6. mesto. Nič slabša ni bila v nobenem pogledu ekipa pištolešev, ki je v I. ligi osvojila ekipno 8. mesto v postavi Andreje Blažič, Vinka Srečka in Dušana Habata. Malo slabši smo bili, v primerjavi z našimi paradnimi konji seveda, drugoligaši. S puško smo Andreja Gorjup, Borut Kovaljev in Damijan Klopčič zasedli 9. mesto. Pa nismo bili zadnji. To pa ne. V II. ligi pištola pa nas je vse veselo presenetil Peter Karlovšek, ki je na tekmi dosegel osebni rekord. Skupaj s Špelo Mušič in Urško Berlč je dosegel ekipno 7. mesto. Bravo mladinci.

In za konec še III. liga, ki poteka po principu medsebojnih dvobojev ekip. Uroš Zaje, Borut Kump in Marko Živkovič so nepremagljivi. Močno so premagali ekipo iz Predoselj in ekipo iz Domžal. Njihov edini cilj je, da s svojimi dobrimi rezultati ponižajo ekipo drugoligašev. Priznam, da se nam tresejo hlače. Tudi pištolešem v III. ligi gre dobro. Z veliko razliko v seštevku krogov so Denis Kosmač, Franci Mušič in Boštjan Petkovšek premagali Domžalčane, žal pa izgubili proti Gorenji vasi.

Trzinci smo edino strelsko društvo v Sloveniji, ki ima ekipe v vseh ligah. S takimi rezultati, kot smo jih v dosegli v 1. kolu, bomo svojega mesta v ligi tudi obdržali. In na to smo ponosni. Sredi novembra nas čaka 2. kolo Državne lige. Gremo v Lendavo in upamo na še boljše rezultate.

Andreja Gorjup

Mario Kraljevič:

»Košarkarji sem posvetil dolgih 22 let«

Tokrat predstavljamo še enega od zelo znanih športnikov, ki prebivajo v našem kraju. Košarkarja Maria Kraljeviča verjetno ni potrebno posebno predstavljati, vsaj ljubiteljem košarke ne. V Slovenijo je prišel leta 1987.

V času skupne države je bil kadetski reprezentanti Jugoslavije. S prihodom v Ljubljano je kar 10 let igral za Košarkarski klub Olimpija. Razen v dveh sezonah, ko je igral za ekipo Interier Krško. Zadnjih nekaj let se je selil po Evropi. Najprej je igral za turško ekipo Turk Telekom. V sezoni 2000/2001 je bil član ekipe St. Petersburg Lions, nato pa se je preselil v Italijo, kjer je igral za Bipop Reggio Emilia. Iz Italije ga je pot vodila na Slovaško, vendar se je zaradi finančnih težav v klubu za nekaj časa preselil v rusko ekipo Lokomotiv Mineralny Vody. V lanskim sezoni je igral v drugi grški ligi za ekipo Penellionisa, s katero je osvojil prvo mesto in se je tako klub uvrstil v prvo ligo, izbran pa je bil tudi na najboljšega centra druge grške lige.

Po šestih klubih v tujini je očitno napočil čas, da se vrne v domače okolje. Do nedavnega si bil član Geoplin Slovan. Kako to, da si se odločil ponovno igrati za slovenski klub?

Za vrnitev sem se odločil predvsem zato, ker je po šestih letih igranja v tujini že napočil čas, da se vrnem na domača tla. Med tem sem si tudi ustvaril družino. Vendar sem sprva načrtoval še vsaj leto dni bivanja v Atenah. Bolj ali manj je bil dogovor s grškim klubom Penellionis že sklenjen, a se je v zadnjem trenutku zataknilo pri malenkostih. Po eni strani mi je vse skupaj ustrezalo, saj gre starejši od obeh otrok, Luka, v 2. razred osnovne šole, tako da je bila vrnitev v Slovenijo pogodu celi družini. V Geoplin Slovan me je povabil trener kluba Jure Zdovc, s katerim sva že dolga leta dobra prijatelja.

Košarkarska sezona se je v bistvu komaj začela, ti pa si se odločil končati svojo bogato športno kariero. Kaj je razlog tej odločitvi?

Zadeva je preprosta. Košarke sem se po vseh teh letih, po domače povedano, »najedel«. Že na začetku sezone sem bil tudi odločen, da je to moja zadnja sezona v košarki. Temu so krivice tudi poškodbe. Desno koleno sem imel že pred sezono poškodovano, in bi bila potrebna operacija, vendar sem poškodbo saniral s pomočjo fizioterapevtov g. Alena Iliča in g. Stanislava Peharca. Nato se mi je zgodila nesreča, da sem dobil udarec še v levo koleno. V letošnji sezoni sem odigral šest tekem z Geoplin Slovanom. V primeru, da bi šel na operacijo kolena, bi izgubil

priljubeno pol sezone, zato sem se odločil, da prekinem z aktivnim igranjem že sedaj.

Glede na tvoje izkušnje igranja košarke na tujih tleh mi lahko poveš, kakšna je razlika med tujino in Slovenijo?

Košarka je sicer povsod enaka. Razlika med tujino in Slovenijo je v tem, da si tam profesionalci. Nobeden te ne sprašuje, kaj počneš v privatnem življenju. Tudi v tujini obstajajo dobri in slabi klubi. Če klub v tujini ni urejen, nima nobenega smisla igrati zanj enostavno zato, ker si v tujem okolju in ne poznaš nikogar. V tujini igralci dobivajo redno plačo, kar ne morem reči za Slovenijo. Če se v klubu, za katerega igraš, dobro počutiš, da je finančno stabilen ter da ti odgovarja okolje, v katerega si prišel, ostaneš v klubu nekaj let in ti vse postane domače. Jaz nisem imel te sreče in sem kar nekaj let iskal klub, v katerem bi bil zadovoljen. Šele v lanskim sezoni sem našel klub Penellionis, v katerem sem se odlično počutil.

Življenje (zasebno) v tujini?

Luka, ki je starejši od Lucije, že bolj dojema stvar, in se je težje prilagajal na spremembe. Glede selitve smo že navajeni, je pa kljub temu zelo naporno za vse nas.

Vse do letos si bil nepogrešljiv član slovenske košarkarske reprezentance, celo njen kapetan. Z izbrano vrsto si šestkrat sodeloval v kvalifikacijah za Evropsko prvenstvo in nastopil na petih prvenstvih. Kako se spominjaš tega?

Reprezentanca je bila zame ena zelo lepa izkušnja. Zelo rad se spominjam teh časov, ki so bili res lepi. Igralci, ki smo igrali v tujini, smo se vedno radi vračali domov na priprave.

Kakšnega vidnega rezultata na evropskih prvenstvih, kljub ekipi samih odličnih košarkarjev, niste dosegli. Meniš, da bo naslednje leto z novo sestavljeno ekipo na Evropskem

prvenstvu v Beogradu drugače?

Mislím, da sem dal svoj prispevek reprezentanci. Obžalujem, da nismo nikoli naredili tistega odločilnega koraka, ki so ga ob kakovosti celotne reprezentance in posameznikov vsi pričakovali. Lahko bi ga, a zdaj res ni smiselno naštevati razlogov, da se to ni zgodilo. Žalostno je, če pomislim, s kakšnimi imeni smo se ponašali. Skozi kvalifikacije smo se vedno prebili brez kakršnih koli težav, na samih prvenstvih nam je pa vedno kaj zmanjkalo.

Nová reprezentanca ima enako možnost na prvenstvu v Beogradu, kot smo jih imeli mi. Odvisno pa bo tudi od ostalih dejavnikov. »Ali lahko mala Slovenija pride naprej?« Jaz igralcem, ki bodo zastopali Slovenijo na Evropskem prvenstvu, ki bo v Beogradu, želim vso srečo, ker mislim, da gredo lahko en korak naprej.

V svoji dolgoletni košarkarski karieri si sodeloval z mnogimi trenerji. Ali je kateri izmed njih nate naredil kakšen poseben vtis?

Vsak trener ima dobre in slabe strani. Vsak igralec pa mora pri njih vedno najti dobre lastnosti ter poskušati čimveč odnesti od njih.

Name je največji vtis pustil Zmago Sagadin. Z njim sem tudi največ sodeloval ter se od njega tudi veliko naučil. Imel sem v bistvu srečo, da sem delal s takim trenerjem.

Košarkarji si posvetil dolgih 22 let. Zdaj je verjetno prišel čas, da pridejo na vrsto tudi druge pomembne stvari. Že razmišljaš o tem, čemu se boš posvetil? Toliko sem že prestal v košarki, da je počasi že napočil čas, da se ozrem za čim drugim. Po malem sem se že začel ukvarjati z nepremičninami. Glede trenerskega posla v košarki pa ne razmišljam. Kot trener se ne vidim. Če bi že ostal v športu, bi bil rajši manager ali direktor

kakšnega športnega kluba

Z družino, ženo Barbaro in otrokoma Lukom in Lucijo, ste se preselili v Trzin. Kako to, da ste za svoje bivališče izbrali prav Trzin?

Splet okolščin. Barbara je Trzinka in sem jo pred desetimi leti tudi spoznal v Trzinu. V začetku smo z družino živeli v Ljubljani, vendar pa smo se sedaj po vrnitvi iz tujine odločili za Trzin, kjer smo si uredili hišo.

Si zadovoljen z življenjem v našem kraju?

Zelo mi je všeč. V Trzinu je zelo lepo, mirno okolje. Več ali manj imamo zdaj vse blizu, šola, vrtec ... Zelo mi je všeč novi športni park. V društveno življenje v Trzinu pa še nisem vključen, ker do sedaj, ko sem aktivno igral košarko, enostavno nisem imel časa. Upam, da bo sedaj bolje.

Tanja Prelovšek

PRIMORSKI OČAK – SLAVNIK

No v poznih jesenskih dneh meglice in oblaki že legajo nad pokrajino osrednje Slovenije in se urini kazalci premaknejo na zimski čas (kakšna je smiselnost tega početja, se že nekaj časa krešejo injenja tudi na dunajskem – ups! oziroma evropskem dvoru), je pravi trenutek, da tudi mi, kljub otožni sivini, ki se naseli v naše duše vse do pomladi, premaknemo svoja zakrnela telesa v svež objem primorskega sonca. Le-to je še vedno dovolj močno, da nas pošteno pregreje vse do kosti in nam s svojimi žarki hkrati poboža tudi dušo, kajti razgled s Slavnika je izreden. Paziti moramo le, da vlada brezvetrie, ko se podajamo proti primorskemu koncu. Ko se najmočnejši med vetrovi v našem mozaikem koščku Evrope divje igra nad slavnikiškim pogorjem, ni prizanešeno ne stvaritvam matere narave in ne nam. Slavnik, ki ga imajo primorski planinci za svojega očaka, je še zadnje pogorje pred čudovito igro narave - kraškimi robom. Potem pa se pokrajina mehko izljuje

v Jadransko lužico. Le kdo se ne bi razveselil kot solza čistega razgleda (ob jasnem vremenu, seveda) proti našemu koščku obalne črte? Le kdo ne bi vztrepetal, ko ga s severozahoda pozdravlja očak vseh očakov – triglavi slovenski skaini mogotec? Ni ga, ki se ne bi razveselil pogleda na Slavnikovega soseda Nanos. Vse to in še več le za ceno enournega vzpona. Komur je tudi to preveč, da bi v tek spravil svoje nožice, pa naj ostane v dolini! Četudi vodi na slavnikovo plešo makadamska cesta, nima smisla, da bi se nanjo povzpeli z avtomobilom. Čeravno ne zaradi nas samih, pa se vendarle ozirimo na ostale, miruželjne obiskovalce in prebivalce te tako samosvoje pokrajine, ki je zavarovana kot naravni spomenik. Slavnik je s svojim mešanim značajem, kjer se prepletata ostrina podnebja osrednje Slovenije in blagost submediteranskega podnebja, pravi mali raj za botanike. Se potemtakem lahko čudimo, da mu pravijo tudi ot(r)ok cvetlja?

1028 metrov visoko se primorski očak ošabno pne nad morsk gladino in predstavlja razgledni stolp nad slovenskim Primorjem.

In ne le to – po deževnih vihrav si v kristalnem razgledu lahko »napasemo« oči vse lja od Dolomitov in Visokih Tur do turistično najbolj obleganega mesta na svetu – Benetk. V dobri uri oziroma uri in pol se do takega razgleda lahko pride tudi iz Podgorja pod Slavnikom. Tam pustimo avtomobil na posebej označenem parkirišču, kjer nas pozdravi turistična tabla z opisom tega najvišjega vrha slovenske Istre. Lahko izbiramo med dvema variantama: krenemo po lahki ali po strmi poti. Desno od vaške lipe se po makadamu rahlo vzpenja položnejša pot (srednja je več kot primerna tudi za gorske kolesarje), levo pa nas po strmi različici pot nekoliko hitreje pripelje do Tumove kočice na Slavniku. Izberimo tisto pot, ki ustreza kondicijski pripravljenosti posameznika! Ko bomo v sončnem dnevu »prisopihali« na vrh, se nam bo pogled zasjanjo sprehaljal vse od modrine Piranskega zaliva, mehko zaobljenih gričev primorske pokrajine do obzorja Julijskih Alp, kjer bo srce jokajoče klicalo do naslednje planinske sezone: »Nazaj, nazaj v planinski raj!«

Nataša Prah

Pogled s parkirišča v Podgorju na vrh Slavnika (levo).

INFO

Do Podgorja pridemo z glavne ceste Ljubljana – Koper. Na Črmem Kalu nas smerokaz po 8 km pripelje do izhodišča. Iz Podgorja (518 m) nas pot pripelje na vrh Slavnika (1028 m) v 1.30 uri. Pot je lahka in primerna tako za družine z maljnimi otroki kot tudi za starejše ljudi.

Tumova kočica (1018 m)

Kočo oskrbuje Obalno PD Koper. Odprta je ob sobotah, nedeljah in praznikih

• **Dodatne informacije:** oskrbnica Ban Angelca, Podgorje 10/b, tel: 041 893 517 ali 05/687 01 34

• **Obalno PD Koper,** tel: 05/627 30 60, <http://obala.gore-ljudje.net/>

PLANINSKO DRUŠTVO ONGER TRZIN

PLANINCI ŽELIMO BOLJŠE PROSTORE

Planinsko društvo Onger Trzin ima že vrsto let svoj sedež v mali hišici ob ulici Rašiške čete s št. 4. Ker je hišica majhna, od tal pa vanjo prodira vlaga, si planinci že dolgo želimo hišico posodobiti, mogoče tudi razširiti, saj potrebujemo več prostora za delo društvenih odsekov, za hrambo društvenega inventarja, za sestanke, predavanja in sploh za bolj kakovostno delo. Ker je v hišici tudi edina stalna trzinška muzejska zbirka, ki predstavlja življenje in delo enega najvidnejših Trzincev iz pol pretekle dobe, dolgoletnega urednika Planinskega vestnika, pedagoga in kulturniškega delavca, prof. Tineta Orla, si želimo tudi kar najbolje pred vlago in tudi sicer zaščiti pred-

mete in dokumente iz te zbirke. Na občini so našim prošnjam in opozorilom ugodili in nam pomagali pri iskanju najustreznejše rešitve za prostorsko stisko. Po posvetovanjih s strokovnjaki, smo ugotovili, da bi bila najboljša rešitev, če na mestu sedanje hišice naredimo novo, nekoliko večjo, v kateri bi bili prostori že vnaprej prilagojeni naši dejavnosti. Na natečaj za iskanje najprimernejše rešitve, se je prijavilo šest arhitekturnih podjetij in posameznih arhitektov. V sodelovanju s predstavniki občine smo kot cenovno najugodnejšo ponudbo izbrali ponudbo Podjetja: Maechting Vrhunc Arhitekti d.o.o., ki so nam že predstavili svojo zamisel, kakšna naj bi bila naša planinska hišica v prihodnje. Zamisljena hišica naj bi že po videzu nakazova-

la, da gre za hišico namenjeno planinski dejavnosti, saj bo že na zunanji strani imela urejeno plezalsko steno, po splošni oceni pa se bo tudi lepo vklapljala v tamkajšnje okolje.

Ker gre šele za osnovno idejo, se z arhitekti še pogajamo, kako bi načrte lahko še dopolnili in izboljšali, zato se ne bрани mo predlogov tudi drugih ljubiteljev planinstva. Načrte za hišico bomo med drugim predstavili tudi na okrogli mizi o prihodnosti planinstva v Trzinu, kjer bomo spregovorili tudi o tem, kako bi se lotili zahtevne naloge in naše dolgoletne želje tudi uresničili.

M.Š.

KAKŠNO PLANINSKO DRUŠTVO SI ŽELIMO?

Gore so Trzinem že od nekdaj lepšale življenje, če ne kot naravno območje za nedeljske izlete in sprostitve, pa vsaj kot skalna kulisa, ki kot mogočna čipka uokvirja podobo našega kraja, ko gledamo proti severu. Številni Trzinci so že pred desetletji začeli spoznavati čar gora, in ni čudno, da so z veseljem podprli ustanovitev našega lastnega planinskega društva, ki so ga poimenovali po hribu Ongru, ki se dviga nad našim krajem. Z življenjem društev pa je tako kot s človeškim življenjem. V njem se nizajo vzponi in padci, obdobje razcveta, menjavajo se generacije, spreminjajo stremeljenja in usmeritve.

Sedanaj vodstvo želi društvo spet kar najbolj približati željam in potrebam Trzincev, zato bo v dvoranci Marjanca Ručigaj pripravilo okroglo mizo na temo:

PRIHODNOST PLANINSKE DEJAVNOSTI V TRZINU.

Nanjo ste vabljeni vsi ljubitelji narave, gora, ki imate s planinstvom že izkušnje, pa tudi tisti, ki takih izkušenj še nimate, pa ste si vedno želeli pokukati tja gor, a niste vedeli kako.

Na okrogli mizi bomo spregovorili o delu društva, o načrtih za naprej, o tem, kako bi društvo lahko postalo še pomembnejši spremljevalec in dopolnilo našega življenja.

Pridite in povejte svoje mnenje, želje in pričakovanja, dobrodošli pa bodo tudi vsi, ki jih stvar zanima, pa bi raje o tem le poslušali, kaj mislijo drugi.

Vabljeni
 UO PD Onger Trzin

Natančen čas okrogle mize bomo objavili na naši spletni strani <http://onger.org/menu.php>

Leto je naokrog in Planinsko društvo Onger Trzin vabi na svoj

22. redni letni občni zbor,

ki bo v torek, 14. decembra ob 18. uri v dvorani Marjanca Ručigaj v Trzinu.

Na občnem zboru bomo pretehtali delo društva v preteklem obdobju in spregovorili o načrtih za naprej.

Pred začetkom uradnega dela občnega zbora nas bo naš sokrajan in nekdanji predsednik društva Sandi Čičerov ob spremljavi diapozitivov popeljal na potepanje po vzhodni Turčiji in nam prikazal vzpon na Ararat (5137 m).

Na občnem zboru bomo javno predstavili tudi spletne strani našega društva, ki že nekaj časa preizkusno delujejo na svetovnem spletu.

Vabljeni
 UO PD Onger Trzin

Prisluži si majico!

Ti v omari zmanjkuje simpatičnih poletnih majic? Ni problema. Prihodi si novo!
Kako? Tako:

Mladinski odsek PD Onger Trzin je v tem šolskem letu pričel z akcijo 'Prihodi si majico', v kateri si z udeležbo na samo štirih izven, dveh polemih torjakiadah (ali eni torjaki) in planinskem izboru, dve akciji MO po izbiri ter vestnim obiskovanjem srečanj planinske skupine v okviru mladinskega oddelka prislužiš simpatično majico z oriščkom – znakom MO. Seveda moraš biti tudi član PD Onger Trzin, s plačano članarino. Akcija je namenjena mladim do 26. leta starosti.

Ob tej priložnosti smo izdali tudi poseben kartonček, na katerega si označuješ svoje dosežke. Kartonček dobiš pri vodjah planinskih skupin ali na kateri od akcij MO.
Ne bodi len, prihodi si majico!

PRIHODI SI MAJICO

Mladinski odsek
PLANINSKEGA DRUŠTVA ONGER TRZIN
p. o. b. z. OGER TRZIN
/HTP://WWW.DRUSTVO.ONGERTRZIN.SI/

PRAVILA IGRE

V igri lahko tekmovanje vrši mladi do 26. leta starosti, ki so člani v PD Onger Trzin. Igra se izvaja v šolskem letu 2004/05. V tem času se mora mladi planinc:

- a. udeležiti vsaj štirih odloz, ki jih organizira MO PD Onger Trzin.
- b. udeležiti vsaj ene polemne torjadiare in planinskega izbora (oz. dveh polemih torjadi).
- c. udeležiti še ene akcije po lastnem izboru (izlet, torjadija, ...).
- d. vestno obiskovati svojo planinsko skupino. Izpolnjen kartonček mladi planinci (brez) vodje planinske skupine oz. pošlje na ravniku MO.

Svoje ime, leto mladi planince dožaje z skupno ceno (vredn.) in zgod MO si s podpisom vodje izreže oz. nalepi. Za dodatne informacije se obrni na vodje planinskih skupin.

Mesto, kjer me kontaktiraj: Tomaz Kocnik
Prejeto na ime: E-MAIL: OGS
Tel.: 040 484 444, telefonska številka: 050 420 420

NORO in ZAVOZLANO na regijskem tekmovanju Mladina in gore v Semiču

Ena, dve, tri, štiri ... nore krave (pardon Nore krave), ki imajo menda norega vodjo – tako se govori ☺, so se zadnji hip odločile, da bi tekmovale na regijskem tekmovanju v Semiču, potem pa nore pridno vadile in na tekmovanju proti pričakovanjem približale na 4. mesto in si hkrati prislužile nagrado za naj' ime planinske skupine. 'Nori' vodja Emil je bil nore ponosen nanje, zdaj pa sledijo nore priprave na državno tekmovanje v Novi Gorici, kamor so se uvrstile.

'Vežalkice', ki so pod Tomaževim vodstvom že drugič okusile, kako zgleda regijsko tekmovanje, pa so prav tako dokazale, da njihovo znanje ni zavozlano. Razvozle so precej zahtevnih vprašanj, dosegle 8. mesto in se prav tako uvrstile na državno tekmovanje. Srečno norenje in vozljanje obema skupinama. Mi držimo pesti!

Irena Mučibabič

Planinsko društvo Onger Trzin vabi na ogled fotografske razstave

glavnega urednika Planinskega vestnika

Vladimirja Habjana

S poti po slovenskih gorah

Srečanje z avtorjem razstave bo v ponedeljek,

29. novembra ob 19. uri v avli centra Ivana Hribarja

Vabljeni!

Vladimir Habjan, predstavitev za razstavo S poti po slovenskih gorah

Rojen 18. 5. 1957, po poklicu sociolog, zaposlen v Elisu kot informatik, planinski vodnik, alpinist, gorski jevalc, publicisti in fotograf, urednik Planinskega vestnika, »hribarjevo po duši«.

Gore in z njimi povezana narava me spremljajo že od rane mladosti, ko sem z očetom prehodil velik del naših hribov, bil z desetimi leti prvič na Triglavu, prvič v n'pa na Č'novcu, Kočni, Brani in Kalškem grebenu. Logično nadaljevanje mojega planinskega razvoja je bila vključenost v delo planinskega društva (Ljubljana-Matica), katere član sem od leta 1964. Leta 1968 sem opravil prvo planinsko šolo na Komni in bil aktiven tudi v mladinskem oddelku ter go 'ski straži'. Svoje znanje in veštinje o goran sem potem še dopolnjeval kot aktiven planinski vodnik v vodniškem oddelku Ljubljana-Matica, alp nast v alpinističnem oddelku (zdaj AO Kamnik) ter gorski reševalc naprej v postaji GRS Ljubljana, zdaj pa v postaji GRS Kamnik.

Sprva lažje –oti sem stopnjeval po težavnosti do brezpotij in plezalnih smeri. Začel sem z menu dragim Martuljkom, nato pa preko bohmyških brezpotij zate' še v Trento ter tako spoznal tudi naj olj skrite kočulke naših gor. Najraje hodim v svetu brez markacij, kjer je malo ljudi, kjer sem lahko sam s sabo. Izredno so mi zanimivi naravni prehodi, kot so stare pastirske, lovske, vojaške poti ter pristopi na vrhove po neobičajnih poteh ... Nikoli nisem bil vrhunski alpinist, sem pa spoznal lažje klasične plezalne smeri, kar mi omogoča, da se danes dokaj svobodno gibam tam, kjer želim. Poseben žar gora te vsekarikar zima v visokogorju, kjer sem naprej opravljal pristope na vrhove, nato pa začel plezati grape, plezalne smeri in ledene slapove. Gore so me osvojile in zasvajale, brez njih ne morem, zato imam letno nekje med 110 in 140 turami.

Svojo publicistično dejavnost sem začel kot osnovnošolec, o planinstvu in z njim povezanimi aktivnostmi mi pišem zadnja desetletja, in sicer za različne časopise in revije (Slovenec, Turist, Delo Reportaže, Delo Dom, Nedelo, Fil, Naš Sirk, Gea, Planinski vestnik, Grif, Sokol, 7D, Večer idr.). Ohlavit mi imam prek 300 člankov s planinsko tematiko. Za revijo Gea sem spomladaj 1999 pripravil priročnik priročno Gornišvo, kot prilogo revije. Sem avtor oz. soavtor več knjig (»inoma vodnikov): Moji znane poti slovenskih gor (založba Sidarta, 1999), učbenik Gibanje v zahtevnem gorskem svetu (PD Ljubljana-Matica, 2000), sem pobudnik izdaje in urednik izbranih Tumovih planinskih spisov (za knjigo sem prispeval spremno besedo, napisal opombe in zbral Tumovo planinsko-alpinistično publicistično ter bibliografijo o Tumih (založba Tuma, 2000), izletniški vodnik Naravne znamenitosti Slovenije sem skupaj s Petrom Skobernetom napisal za založbo Sidarta, 2001. Posledica intenzivnega obiskovanja gora pozimi je tudi nastanek vodnika Zimski vzponi v slovenskih gorah (založba Sidarta, 2003), letos bo v soavtorstvu izšel tudi nov planinski vodnik Kamniško-savinjske Alpe, (Planinska založba), pri Planinskem vestniku pa delujem kot urednik od leta 2001.

Sporočnost člankov poveča tudi fotografija, zato sem začel fotografirati, sprva slike, kasneje diase, v zadnjem času pa se preizkušam tudi z digitalnim fotoaparatom. Objavljenih imam prek 300 fotografij v časopisih, revijah, koledarjih, prosepkih in knjigah. Še vedno pa sem amater z amatersko opr mo. 'otofiranje v goran ni enostavno, saj so pogosti drugični in zahtevnejši kot v dolini - slabo vreme, težke oprema, izgubljen trenutek, ker je aparat v nahrbtniku ... na težje ture večših fotoaparatorov mi vzamem.

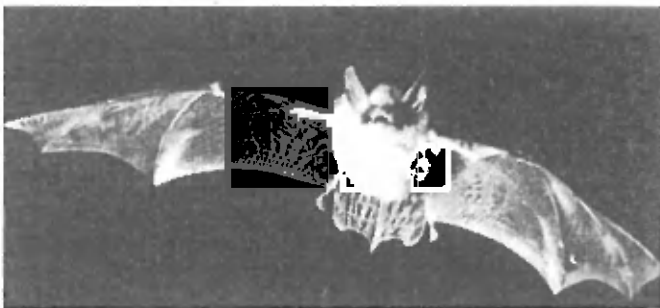
V gore nikoli nisem šel z namenom, da bi samo slikal, pač pa sem na svojih turah poskušal ujeti kak trenutek ali motiv, ki se mi je zdel zanimiv. Potrebnega je bilo veliko časa in veliko poslikanih momentov, preden je kaj 'ratalo'. Tako je nastajala tudi kakšna slika, ki se mi je zdela boljša od ostalih. Fotografije mi danes niso samo lep spomin na prehojene poti, pač pa odražajo tudi moja irevnuvna čustva in razpoloženja narave in gora, pa naj bo to v megli, snegu, zahajajočem soncu ali jesenskih barvah ... Z razstavo poskušam nekaj teh poti in s tem del sebe prikazati tudi drugim.

Netopirji

Vsakim tednom bolj se spreminja naša pokrajina, zdaj, ko se bliža zima. Nebo je drugačne barve, drevesa so postala še skoraj gola, polja pa so spet bolj pusta. Tudi življenje v naravi ni več tako pestro, saj se je veliko živali že odpravilo na zimsko spanje, ptice pa so počasi že poletele na jug. Tudi na večernem sprehodu zdaj v teh mrzlih dneh ni več tako živahno. Poleti v mraku namreč prav posebna bitja, pol ptiči pol miši, oživijo nebo nad cerkvenimi zvoniki, podstrešji in votlinami. Ta čudna temna bitja, netopirji, ki ponoči zavzamejo nebo, so ena najbolj svojiskih in ogroženih sesalcev. V Sloveniji živi 28 različnih vrst netopirjev, najbolj pogosto pa srečamo pri nas ubahlega netopirja. Kdo ve, ali so tudi tiisti, ki ob večerih plahutajo okoli zvonika cerkve na polju v Jablah te vrste? Spomnim se nekega večera, ko smo v tej cerkvi sedeli na nekem koncertu in se prepuščali glasbi in je iznenada pod stropom završal netopir. In nato še drugi. Kakor dve temni sencii sta se podila nad glavami obiskovalcev in nastopajočih in bilo je prav zabavno.

Podobne situacije se spomnim tudi iz trziške cerkve, kjer so si netopirji že večkrat privoščili zabavo. Ali pa tisti stalni nočni obiskovalec znamenite ulične svetilke na Jemčevii ulici, ki je bila vsa črna od mahu, ki jih je privabila usodna svetloba luči. Svetilko so danes že zamenjali za novo, netopir pa morda še vedno biva tam kje blizu in bo poleti spet poplesaval v soju svetlobe.

Na srečo imajo netopirji pri nas kar dosti miru. Včasih pa jih ogroža od praznovanja, neznanja in neumnih predsodkov omejen um človeka. Ljudje namreč še danes verjamejo starim vražam, da se

netopirji nalašč zapletajo v lase in pijejo kri. V resnici pa jedo plodove in zuželke, le nekatere južnoameriške vrste se hranijo s krvjo, ki jo sesajo velikim živalim. Tako zna biti za netopirjevo družino precej nevarno, če si svoj dom ustvari kje v bližini človeka, recimo na podstrešju ali kje drugje na hiši. Tako so delavci nedavno pobili tako leglo, ko so na neki hiši na Dolenjskem prenavljali fasado.

Močno pa so ogroženi tudi zaradi vdora človeka v podzemne jame, kjer radi prezimujejo (nekatere vrste pa tam žive tudi čez leto, na primer južni podkovnjaki v Ajdovski jami na Dolenjskem). Tem živalim se namreč pozimi telesna temperatura zniža le na nekaj stopinj nad temperaturo okolice, kar upočasni njihovo presnovo. Tako za prezimovanje ne porabijo veliko energije. Kadar pa jih sredi hibernacije nekaj zmoti, se jim poviša telesna temperatura, kar pomeni da se v enem samem trenutku potroši zaloga energije, ki bi sicer zadoslovala za deset dni mirovanja. Ker so netopirji, kol sem že omenila, ena najbolj ogroženih živalskih vrst pri nas, moramo paziti, da jih sredi zimskega spanja čim manj motimo. Na ta problem posebej opozarja Sekcija za proučevanje in varstvo netopirjev, ki deluje v okviru Društva študentov biologije. V ta namen se povezujejo z jamarji in delijo nasvete za čimbolj učinkovito varstvo netopirjev v jamah.

Kdo ve, ali tudi v naših dveh podzemnih jamah pod gradom prebivajo in prezimujejo netopirji? V listi, iz katere teče poteček in je poleti tako lepo okrašena z bršljanom, najverjetneje res živijo, čeprav je le delno raziskana. V oni drugi na desni, katere vhod leži malo višje v hrib, pa jih jamarji še niso opazili. Morda pa tam le prezimujejo. Prav zanimivo bi bilo povprašati kakšnega jamarja o tem, kakšna je pravzaprav notranjost teh dveh jam in kaj zanimivega se znotraj dogaja. Nad njima pa seveda stoji tudi grad, ki pa je že zavoljo starih ljudskih verovanj in bajk obvezno zatočišče skrivnostnih, lemačnih bitij, zaveznikov čarovnikov in zla. Sicer pa

ne gre le za fantazijo, saj so jih v našem gradu, kot tudi v gradovih drugod po Sloveniji, že mnogo opazili.

Da pa netopirji kljub vsemu med ljudmi uživajo tudi priljubljenost, pričča dejstvo, da ljubitelji vsako leto po celem svetu posvetijo en dan (pravzaprav noč) prav njim. Poteka septembra, ljudje pa si taktat v spremstvu strokovnjakov lahko ogledajo te leteče sesalce. Če smo letos to priložnost zamudili, se nam nova ponuja drugo leto. Da pa je problem z ogroženostjo resen, pa potrjuje tudi naslednje plesne predstave okoli cerkvenega zvonika ali kake druge pomembne točke, ki jo bodo skrivnostne leteče miši uprizorile naslednje leto, ko izgine mraz in bo narava spet bolj živa.

Jana Urbas

Napovedi dogodkov

Ob dnevu državnosti bo slovesno

V četrtek, 23. decembra, se bomo tudi Trzinci spomnili dogodkov ob osamosvajanju Slovenije. Na slavnostni pridetivi, ki bo ob 19. uri v dvorani Kultur-nega doma v Trzinu, bo poleg župana, ki bo imel slavnostni govor, in mešanega pevskega zbora Žerjavčki, ki bodo zapeli Zdravljico in še par drugih pesmi, nastopila ena najmlajših godb na našem območju, godba iz Lukovice. Čeprav gre za mlad ansambel, so s svojimi nastopi že večkrat navdušili poslušalce in dokazali, da niso pomembna samo leta delovanja posameznega orkestra. Organizatorji obljublajo, da bo tistega četrta lep večer.

ROMSOVEMU IVKU V SLOVO

Zbrali smo se, da na zadnjo pot pospremimo človeka, ki nam je vsem veliko pomenil. Obnemeli smo ob žalostni vesti, da nas je za vedno zapustil naš IVKO. Čeprav smo vedeli, da ga muči bolezen, nismo pričakovali tako nenadnega slovesa. Upali smo, da se bo pozdravil in da bo še vrsto let preživel v naši družbi. Toda usoda je žal hotela drugače.

Rodil si se 16.01.1937 leta v Trzinu. Že v ranem otroštvu ti usoda ni prizanašala, saj si še kot otrok občutili vso krutost druge svetovne vojne. Osnovno šolo si končal v domačem kraju, nižjo gimnazijo pa si obiskoval v Domžalah. Časi so bili težki in želja domačih je bila, da bi ostal doma na kmetiji. Toda nisi se zadovoljil le s tem. Želja in volja sta bili močnejši in tako si se vpisal v srednjo poklicno šolo, kjer si se izučil za vodovodnega inštalaterja. Ta poklic si uspešno opravljal tako rekoč do konca življenja. Vojaški rok si služil v Titovi gardi, na kar si bil še posebej ponosen. Zelo rad si hodil tudi v hribe, s kolesom do vznožja, naprej pa peš.

Med ljudmi si bil priljubljen in vsi so te imeli zelo radi, saj si bil izredno družaben, vsem si bil dostopen, za vsakega si našel prijazno besedo, predvsem pa si znal vsakemu tudi prislunhiti. Nemaikokrat si tudi ustvarjal dobro vzdušje s svojim pripovedovanjem šal in anekdot. Ko je napočil čas, si se poročil in ustvaril družino, v kateri sta se ti rodila dva otroka, na katerega si bil zelo ponosen. Večkrat je družina na račun tvojega razdajanja društvom in posameznikom tudi trpela, toda to si imel v krvi. Za kar si se obvezal, si tudi izvedel.

Kot osemnajstletni fant si se leta 1955 včlanil v PGD Trzin. Že leta 1957 si opravil tečaj za izprašanega gasilca, leta 1958 tečaj za strojnika, leta 1968 pa še tečaj za sodnika gasilsko-športnih disciplin. Zaradi tvoje vneme in požrtovalnosti ti je društvo že kmalu zaupalo najpomembnejše funkcije. Tako te je imenovalo za poveljnika med leti 1964 in 1968, ista funkcija pa ti je bila zaupana med leti 1988 in 1998. Poleg poveljniškega dela si opravljal tudi funkcijo mentorja mladine. Leta 2003 pa si bil izvoljen v nadzorni odbor društva. Ko pa je društvo praznovalo, imelo obletnico ali Florjanovo nedeljo, smo se vedno zanesli nate, da boš pripravil napise in vse potrebno. Za svoje požrtovalno delo si prejel priznanje gasilske zveze 2. stopnje, gasilsko odlikovanje 3. stopnje, gasilsko plamenico 2. stopnje, značko za 40 let dela v gasilski organizaciji, značko za 30 let dela v operativi in plaketo gasilskega veterana. Leta 1996 si prejel najvišje družbeno priznanje – plaketo sv. Florjana. Leta 1998 pa smo te imenovali za častnega člana in častnega poveljnika našega društva.

Pred skoraj šestimi leti, ko smo ustanovili svojo občino, si bil ustanovni član Turističnega društva v Trzinu, saj si bil prepričan, da boš lahko pripomogel pri skrbi za varovanje naravnega bogastva, ohranitev dediščine, običajev in navad. Npreocenljivo za Zavod za varstvo kulturne dediščine je bilo tvoje sodelovanje s spomini in dokumentacijo o gradu Jable.

Na drugi strani pa si tudi sam zavzeto zbiral predmete in dokumente naše dediščine.

V rezbarski delavnici si sodeloval od vsega začetka in ustvaril več izredno lepih del, od pročelij nekdanjih domačij, grad Jable, zasnovane fontane in drugo.

Z vsem srcem si bil pri snovanju projektov predstavitve Trzina na različnih sejmih in prireditvah, ko naj bi predstavili tisto, kar je res avtohtono, značilno za nekdanji in današnji Trzin. Veselil si se napredka, poseben še odprta Centra Ivana Hribarja, ponosen si bil, ko ti je bila dana čast prerezati trak za novo dvoranco, poimenovano po tvoji mami.

Bil si tudi član društva upokojencev, vrsto let član cerkvenega pevskega zbora in od ustanovitve tudi član pevskega zbora žerjavčkov.

Skratka bil si vsestranski in deloven prav na vseh področjih. Zaradi tvoje vsestranskosti in osebnih zaslug si leta 2000 prejel zlato plaketo občine Trzin.

Mnogo prezgodaj si nas zapustil. Žal veliko tvojih spominov, idej in predlogov nismo zapisali in tako so za vedno odšli s tabo. Nekaj pa nam je le ostalo, to je tvoja kulturna dediščina, ki naj nam bo naša obveza.

Ob izgubi dragega moža in očeta pa njegovim domačim v imenu občine Trzin, v imenu vseh društev, katerih član je bil, in v svojem imenu izrekam globoko sožalje.

Naj ti ho lahka domača slovenska zemlja in naj te še zadnjih pozdravim z našim pozdravom NA POMOČ!

Trzinski gasilci

ZAHVALA

V 68. letu se je od nas poslovil naš dragi

IVAN RUČIGAJ

Romsov Ivko.

Iskreno se zahvaljujemo sorodnikom, snosedom, prijateljem in znancem za izrečeno sožalje, cvetje in sveče, za darove za svete maše ter vso pomoč, ki ste nam jo nudili v teh težkih trenutkih. Hvala vsem, ki ste pripravili žalno sejo in se je udeležili.

Prisrčna zahvala članom Gasilskega društva Trzin za častno slovo in številnim gasilecem in praporščakom, ki ste ga pospremili k večnemu počitku.

Hvala gospodu župniku Krtnu za lep cerkveni obred, duhovnikoma gospodu Dolencu in gospodu Vrtovšku za somaševanje.

Hvala cerkvenemu pevskemu zboru za zapete pesmi.

Hvala g. Kajfežu, g. Mušiču, g. Fevcu in g. Kuferšinu za poslovilne besede.

Hvala vsem, ki ste se tako množično poslovili od njega in ga pospremili na zadnji poti.

Žena Ivanka, sin Andrej, hči Mojca z družino

ZAHVALA

Ob žalostni izgubi drage mame, tašče, babice, prababice in tovarišice

METKE RAKEF

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste nam v teh težkih trenutkih stali ob strani in pomagali. Zahvaljujemo se tudi Pogrebemu zavodu Kamnik, predvsem pa gospe Adi Lovše za pisni in prebrani govor, kateri se nas je dotaknil globoko v srce.

Hvala lepa!

Sin Zvone Rakef z družino

VROČA STRAN

KAJ SE BO DOGAJALO V TRZINU V NASLEDNJEM MESECU

Ker v uredništvu Odseva ne vemo za vsako prireditev, ki se bo dogajala v naslednjem mesecu, vabimo vse, ki pripravljajo kako za tinitvo prireditev, da nas o tem obvestijo. Vročico stran ureja Tanja Prelovšek, zalo se s svojimi podatki obračajte nanjo (tel št. 564 18 73) Pokličite Tanjo in za vašo prireditev hodo izvedeli vsi Trzinci!

26. 11. 19.00 TD Trzin	Kulturni dom - Slovenska pesem in ples - podelitev priznaj za urejene domove (Kulturni dom)
29. 11. 19.00 PD Onger Trzin	Otvoritev fotografske razstave (Vladimir Habjan - S poti po slovenskih gorah)
30. 11. 18.00 DPM Trzin	Okrogla miza »Mladi Trzina in preživljanje prostega časa« (v dvorani M. Ručigaj)
5. 12. 17.00	Miklavževanje (otroci rojeni leta 2004, 2003, 2002, 2001) (dvorana F. Kotarja)
5. 12. 19.00	Miklavževanje (otroci rojeni leta 2000, 1999, 1998, 1997) (dvorana F. Kotarja)
14. 12. 18.00 PD Onger Trzin	22. redni občni zbor (v dvorani M. Ručigaj)
16. 12. 16.00 DU Žerjavčki	Novoletno srečanje DU Žerjavčki v avli OŠ Trzin
20. 12. 17.00 Knjižnica T. Orla Trzin	Pravljičica o novoletni jelki (sodeluje klovnesa Eva Š. Maurer, v dvorani M. Ručigaj)
23. 12. 19.00	Obč. proslava ob dnevu slov. samostojnosti

NAPOVEDUJEMO:

december	TD Trzin	božično-novoletna tržnica
december	TD Trzin in DPM Trzin	božično-novoletna delavnica
8. 1. 05	MO PD Onger Trzin	Igre na snegu
16. 1. 05	MO PD Onger Trzin	Sankanje z Ljubelja
22. 1. 05	VO PD Onger Trzin	Trehnji vrh
29. 1. 05	VO PD Onger Trzin	Viševnik
5. 2. 05	VO PD Onger Trzin	Zimski tečaj - uporabe zimske planinske opreme
19. 2. 05	VO PD Onger Trzin	Sv. Ana nad Ribnico
23. 2. 05	VO PD Onger Trzin	Nočno prečenje Velike planine

Informacije o prireditvah in dogodkih v občini Trzin tudi v Občinskem informativnem središču, Ljubljanska c. 12 / f, tel. 564 47 30.

Informacije o izletih PD na spletni strani: <http://onger.org/menu.php>

mali oglas:

Pospravljam stanovanja, likam na vašem domu v popoldanskem času. Pokličite na GSM 041 296 254.

mali oglas:

Predelujemo dotrajane kopalnice in druge toaletne prostore. Informacije na GSM 041 364 851.

NA GMAJINI 22
1234 LOKA PRI MENGŠU
TEL.: 01 723-00-40
FAX: 01 723-00-45
PE: TRGOVINA LAGOJA
SLOVENSKA C. 67, 1234 MENGŠ
TEL.: 01 729-11-56
FAX: 01 729-11-57
e-mail: lagoja.doo@volja.net

www.lagoja.si

Prodaja in lastna proizvodnja

TRGOVINA:

Kotli

- trda goriva
- olje
- plin

Bojlerji

Toplotne črpalke

Solarni kolektorji

Klimatske naprave

PROIZVODNI PROGRAM:

Bojlerji

- po naročilu
- od 100 do 1000 litrov
- INOX

Grejniki vode

Cisterne

INOX ograje

Dimne cevi

Slasticarna Opat
 Trzin, Trzin, Trzin, Trzin

Nudimo vam veliko izbiro poročnih in otroških tort po tujih katalogih; torte velikosti od 8 kosov naprej, tudi diabetične; domoto polico; ročno izdelane domače piskate in še veliko drugega. Če želijo, vam torto naredimo po sliki, ki jo prinesete s seboj.

ODPRTO VSAK DAN OD 7.00 DO 21.30.
 Telefon: 01 564-20-50

Računovodstvo Močnik
Tomaž Močnik s.p.

Trzin, Trzin, Trzin, Trzin

Vahimo vas: samostojne podjetnike, kulturne delavce in druge osebe, ki ste zavezani finančni obravnavi, da preložite skrb za vodenje finančnega poslovanja na naše podjetje, in sicer od knjiženja (tudi izplačilne liste, obračun DDV-ja itn.), do sestavljanja bilanc ter strokovne pomoči pri plasiranju vaših sredstev, zaposlovanju delavcev, upokojitvah, ...

Dosegljivi smo ves dan na telefonski številki:
 011/ 606 - 560 in 032/ 855 - 059.

VABLJENI STE NA NOVOLETNI VIDEOMEH

V kamniški športni dvorani bo v soboto, 18. decembra ob 19. uri že štirinajsti koncert **NOVOLETNI VIDEOMEH**, ki se z veselico vedno konča šele v zgodnjih jutranjih urah.

Scenarij nastopajočih je tudi izjemno pester: **GASPERJI, NAVIHANK, MODRIJANI, ATOMIK HARMONIK, LJUPKA DIMITROVSKA, NANOS, ANSAMBEL BRATOV POLJANŠEK, ANSAMBEL TONIJA VERDERBERJA, VANDROVCI, KLUB HARMONIKARJEV STOPAR, DVOJČICI Z JANEZOM, ANSAMBEL ROBERTA GOLIČNIKA, KLEMEN KOŠIR IN EJGA ter PLESALCA ŠPELA IN MATEJ KRALJ.**

Voditelj in scenarist prireditve bo tudi tokrat **BORIS KOPITAR**. Na pred silvestrovanju, ki bo sledilo koncertu, bodo igrali **GASPERJI**.

Vstopnice so na voljo na običajnih prodajnih mestih, po povzetju pa vam jih bodo organizatorji poslali, če boste poklicali telefonsko številko **031 222 444**.

AVTOLIKARSTVO VIDMAR

Nudimo vse avtoličarske in avtokleparske storitve

Habalovala 78, 1236 Trzin, Tel.: 01/564-20-27

BAHNE®

NOVO NOVO

Sovražite pranje in likanje srajc? Mi, ne!

SPREJEM V TRZINU

TRGOVINA NAOMI

NUDIMO VAM:
 Kemično čiščenje
 Pranje
 Likanje
 Konfekcijska popravila

Delovni čas:
 Pon - Pet: 12h-19h
 Sobota: 9h-13h

290,- samo pranje + likanje
230,- samo likanje

TEL: 01 564 17 04